

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΧΑΡΤΗΣ ΣΤΗ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ

Όρια κρατών ——— Ποταμοί ~~~~~ Σιδηρ. γραμμαι

Η ΔΑΝΤΕΛΛΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

«Αν και ήμουν προσκαλεσμένος στο γάμο της Μικαέλλας Αραγκιουήδου και του Βερνάρδου ντε Μενέζες δεν μπορούσα να πάω. Ακολούθησα την τελετή που έγινε στις 10 το βράδυ στο μεγάλο των γυνών της νύφης. Γι' αυτό ήταν μεγάλη η εκπλήξη μου, όταν έμαθα την άλλη μέρα το πρωί μια απροσδόκητη είδηση: μπροστά στον θώκο όταν ο αρχιεπίσκοπος πρότεσε τη μελλόνυμφη αν θέλη το Βερνάρδο για σύζυγο της εκείνη απάντησε μ' ένα «οχι». Πολύ καθαρά και πολύ κατηγορηματικό. Ο Ιερώνυμος κατάπληκτος επανέλαθε την ερώτησή του, μα κι αυτή τη φορά η απάντησή ήταν αρνητική.

Ο στωικός γαμπρός άφου επί ένα τέταρτο τρέθηκε έτσι στην πιο γελοία θέσι του κόσμου, αναγκάστηκε ν' αποσυρθεί. Όλοι οι παριστάμενοι τον έμυληθησαν και ο γάμος μεταώθηκε οριστικά.

Η σκηνή αυτή διαδραματίστηκε μέσα σ' ένα αριστοκρατικό σαλόνι γεμάτο από τον πιο εκλεκτό κόσμο ανάμεσα σε λαμπρινότες κυρίες, φορτωμένες από μαργαριτάρια και διαμάντια και κυρίως με φράκα γεμάτων σταυρών και παράσημα.

Επ'αυτά με τη φαντασία μου, το τι έπρεπε να κάνει ο γαμπρός, έδωκα τον γαμπρό ν' ανακηρυχθεί πληρωμένος στην αξιοπρέπεια του, τη μητέρα της νύφης να τρέχει στην κόρη της σαν ναθελε να την προστατεύσει, τη συζυγία του να αρχειπισκόπου τη συγκίνησι των προσκαλεσμένων, που χωρίς άλλο θ' αναρωτιούνταν μεταξύ τους: «Μα τι συμβαίνει λοιπόν... Τι έγινε... Τι έπαθε η νύφη; Είπε οχι... Δεν είχε δυνατότητα... Μα έγινε θέσαιο;... Τι ιστορία!»

Οι φίλοι της οικογένειας του κόκου έσπευζαν το κεφάλι τους για να λύσουν το μυστήριο, κάνοντας σχετικούς τις πιο άπαιστες υποθέσεις. Κι' όμως ήταν αναμφισβήτητο ότι ως τη μοιραία στιγμή ο κόσμος έβλεπε τους δύο μνηστήρες πολύ ερωτευμένους τον ένα με τον άλλο. Οι φίλες της νύφης, που είχαν μπει στη γαμήλια της λίγες στιγμές μετά το σκάνδαλο για να θαυμάσουν την ώραία της τουαλέτας, διηγόνταν πως την είχαν βρή τρελλή από τη χαρά της και τόσο ένθουσιασμένη, ώστε, όπως έλεγε δεν θ' άλλαζε την θέσι της μ' ένα ολόκληρο βασίλειο. Αυτά τα γεγονότα έκαναν ακόμα πιο σκοτεινό το αίνιγμα που, επί πολύ καιρό αποτελούσε το μοναδικό θέαμα συζητήσεως στα σαλόνια της Μαδρίτης.

Τρία χρόνια αργότερα, όταν όλοι πιά είχαν ξεχάσει αυτό το γεγονός, συνήντησε τη Μικαέλλα σε μια λουτρόπολη όπου είχε έλθει με τη μητέρα της Γνωρίζοντας και πριν, μα η διαμονή της στο ίδιο ξενοδοχείο, συντελούσε ώστε σε λίγο καιρό να γίνουν αχώριστες φίλες. Κι' ένα βράδυ που είχαν βγει μαζί περπατώντας, άκουσε την καρδιά της και μόνον φωνή της να μιλάει. Μου έπαινε μάλιστα να ε' αποκαλύψει και στους άλλους, γιατί ήταν βέβαιη πως δεν θα πίστευε κανείς την τόσο απλή εξήγησή του.

«—Είπα, μου είπε το πιο απλό πράγμα του κόσμου. Οι άνθρωποι προσπαθούν πάντα να ερμηνεύουν στα γεγονότα αφορμές σπουδαίες και θαθείες, χωρίς να προσέχουν ότι η μοίρα μας εξαρτάται συχνά από τα πιο άσημα πράγματα.

«Ακούστε λοιπόν, τι συνέβη μ' εμένα. Α' ναρωτιέμαι μάλλον πως δεν το αντίληψα κανείς αυτό, άφου έγινε μπροστά στα μάτια όλων.

«Θα θυμάστε ότι ο γάμος μου με το Βερνάρδο ντε Μενέζες παρουσιάσε όλες τις εγγυήσεις μιας μελλοντικής ευτυχίας. Έκτος αυτού όμως, ότι ο μνηστήρ μου μου άρεσε πολύ, περισσότερο απ' όλους τους άνδρες που είχα γνωρίσει ως τότε. Το μόνο σημείο που μ' ανησυχούσε ήταν ότι δεν μπορούσα να μελετήσω τον χαρακτήρα του. Μερικοί έλεγαν πως ήταν βλαβείος, μα εγώ τον έβλεπα πάντοτε ευγενικό, λεπτό και τρυφερό. Αυτό όμως με πείραζε, γιατί φοβόμουν μήπως όλα αυτά ήταν προσωποποιήσι, κάτω από την οποία ίσχυε να κρύβει ένα χαρακτήρα δυσότροπο κι' άποστομο. Καταρτίζοντας χίλιες φορές τους περιορισμούς που επέβαλλει η κοινωνία στις νέες γυναίκες που δεν μπορούν να παρακολουθήσουν όλημα προς όμμα τους μνηστήρες τους, να γνωρίσουν τη

ζωή τους και να συγκεντρώσουν πληροφορίες ακριβείς κι' αληθινές τις μόνες που θα μπορούσαν να με καθοδηγήσουν.

«Αφού δεν μπορούσα να το κάνω αυτό, υπέδρα στο Βερνάρδο σε διάφορες δοκιμασίες. Μα τίποτε. Η συμπεριφορά του ήταν τόσο άφορη, ώστε άρχισα να πιστεύω ότι μπορούσα να το εμπιστευθώ χωρίς φόβο τη ζωή μου και την ευτυχία μου.

«Εφθασε τέλος η μέρα του γάμου. Παρ' όλη την φυσική ταραχή μου, καθώς φορούσα το λευκό μου φόρεμα, δεν μπόρεσα παρά να θαυμάσω την υπέροχη δαντέλλα που το στόλιζε — δώρο του μνηστήρος μου. Ήταν μια παλιά και εξαιρετικά πολυτιμή δαντέλλα των Βρυξελλών, πλατύς μισό μέτρον, με ήπια πέροχα σχέδια, θαυμάσια διατηρημένη. Ο Βερνάρδος όταν μου την προσέφερε, είχε επιμείνει πολύ, τονίζοντάς μου την αξία της, πράγμα που μ' εξενεούσε λίγο, γιατί όσο κι' αν εκτιμούσε αυτή τη δαντέλλα ο μνηστήρ μου, έπρεπε να καταλάβει πως δεν ήταν και μεγάλο δώρο για μένα.

«Ήμουν γεμάτη απ' αυτές τις ιδέες και τις ονειροπολήσεις, όταν έφθασα στο σαλόνι, όπου με περίμενε ο μνηστήρ μου. Μα καθώς έτρεχα, με την καρδιά μου ξεχειλίστη από χαρά, να τον χαιρετήσω για μια φορά ακόμα πριν γίνει δική του για πάντα, η δαντέλλα πιάστηκε στην πόρτα.

«Τότε καθώς έκανα μια κίνησι για να τραβήξω, άκουσα τον ξεχωριστό εκείνο ήχο που κάνει ένα ύφασμα όταν σχίζεται και συγχρόνως είδα ένα κομμάτι της υπέροχης δαντέλλας να κρέμεται ξεκολλημένο.

«Μα είδα και κάτι άλλο άκομα. Είδα το πρόσωπο του Βερνάρδου να συσπάται παραμορφωμένο από τον πιο ζωηρό θυμό, τις κόρες του να διατελλόνται, τα μάτια του να πετούν αστραπές στο στόμα του να μισούν την έτοιμη να με επιτίληξη, να με θύση ίσως...

«Συγκρατήθηκε όμως γιατί είδε ότι ήταν και άλλοι άνθρωποι μπροστά. Μα σ' αυτή τη φευγαλέα στιγμή, ένας πλέπλος ξεσχίστηκε για μένα και είδα την ψυχή του νυμφίου.

«Αναγκάστηκα να σωπάσω. Ευτυχώς ο νυμφικός πλέπλος μου έκρυβε την απεραντή απογοήτευσή που ζωγραφιζόταν στα χαρακτηριστικά μου. Μέσα στην καρδιά μου όμως κάτι είχε καταρρεύσει και σαραιζόταν σε συντριμμία. Η χαρά που είχα μπειναινας στο σαλόνι, είχε μεταβληθεί τώρα σε θαθεία φρίκη. Μόλοντι ο Βερνάρδος είχε πάρει τη συνήθισμένη του έκφρασι, εγώ έβλεπα το προσώπο του γεμάτο από την οργή και σκληρότητα και την αγανάκτησι που είχα δη προηγούμενος σ' αυτό.

«—Είνας απέραντος πόνος με είχε κυριεύσει και κατάλαβα ότι δεν μπορούσα να παραδώσω τη ζωή μου, σ' ένα τέτοιο άνθρωπο. Θα την θυσιάζα...

«Ωστόσο προχώρησα προς το θωμό πλάι στο Βερνάρδο, γονάτισα και άκουσα τα λόγια του Ιερώνυμου. Μα όταν μου έκανε την πρόταση αν θέλω τον Βερνάρδο για σύζυγό μου, η αλήθεια ξεφύγε από τα χείλη μου ορμητική, ασυγκράτητη...

«Απάντησα: «Οχι... Αυτό το «οχι» το είπα χωρίς να το θέλω... Το είπα για τον εαυτό μου μόνο, μα μπόρεσε όλος ο κόσμος να τ' ακούσει...

«Και γιατί δεν αποκαλύπτω ποτέ σε κανένα την αφορμή που εκείνος έκανε να μεταλλάξω τον γάμο σας; ρώτησα.

«Γιατί ήταν πολύ απλή και κανείς δεν θα την πίστευε... Αφ'αυτο τον κόσμο να πιστεύει ότι είπα το «οχι» γιατί είχα άλλες αφορμές μεγάλες και σπουδαίες...

ΑΙΜΙΛΙΑ ΜΠΑΖΑΝ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Δεν μπορείς να γκίγησε χωρίς να δώσης προηγούμενος μάχη.

—Κάθε σπίτι έχει και τα δικά του κεράμδια.

—Τα μικρά δώρα συγκρατούν την φίλια.

—Τα λευκά χέρια άσπουν την εργασία του άλλου.

—Τα ψηλά πόδια δεν περπατούν πάντοτε από κοντά.

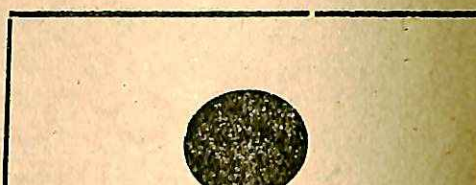
—Η πένητα και η γλώσσα περπατούν όπου τις οδηγούμε έμεις.

—Απ' όλους μπορούμε να μάθουμε κάτι, κι' απ' αυτούς ακόμη τους αγραιμάτους.

—Όποιος έζησε με πολλές ελπίδες, πεθαίνει απολεπισμένος.

—Όποιος έχει φίλο στο δρόμο, δεν έχει κανένα φίλο.

—Και το ακριβέστερο μάτι δεν δείχνει όσο ένας διαόλης.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ

τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΑΡΧΙΖΟΥΝ:

1ον

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ της ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Ταχώ,

μια πονεμένη θαυλοπεύλα

ΣΤΟΥΣ ΚΡΕΜΑΣΤΟΥΣ ΚΗ-ΠΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ

2ον

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΑΔΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ του Βερνάρδου

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΚΑΙ ΕΠΟΠΟΙΕΣ

3ον

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ του ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

«21ος Αΐών»

ΣΚΗΝΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΕΝ Ο Σ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

μέσα στη μηχανική κοινωνία που θα έχη αναπτυχθεί ασφαλώς μετά εκατόν έτη από σήμερα.

4ον

ΝΕΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

των αυτότελων Ιστορημάτων του ΛΕΟΝΤΟΣ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

υπό νέαν αφηγηματικήν μορφήν, με αλληλόλληλα επεισόδια για την περίοδο εκείνη της ιστορίας που ο Έκφυλισμός απέτελει τον ρυθμὸν της ζωῆς των προγόνων της σημερινῆς Ιταλικῆς φυλῆς.

ΠΡΟΒΙΒΑΣΜΟΣ

Ήταν αδύνατον να το ανεχθῇ αυτό η Σουσού. Στρατιώτης απλός ο σύζυγος μιας Καντακουζηνού! Από την πρώτη στιγμή που έδωκε ο Παναγιωτάκης το πράγμα ήχησε πολύ άσχημα στ' αυτιά της. Και από τότε, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο δεν μπορούσε να το χωνέψει.

—Παναγιώτη! —Λέγε, ζαργάνα! —Ακόμα δεν προήχθηκες! —Δεν είμαστε καλά. —Ασφαλώς! —Μαρ' τι να προσάβω, μαρ' ζαργάνα! Ο στρατιώτης είχε στρατιώτη. Μου τάχαγεσ' αυτό! Πάνε να χαρῆς τα μάτια σου γιατί δεν μπορώ ν' ακούω τις ασχλαμάρες σου. Ακου να προσάβω!

—Αλλά η Σουσού επέμεινε: —Και θέλω να προσάβω! —Παύ! τα ίδια! —Να γίνης αξιωματικός. Τόσοι και τόσοι που είναι αξιωματικοί πως έγιναν; Αλλά σάμ-πως κατάρθωσες τίποτε εις την ζωή σου; Οπου ευρέθηκες εκεί έμεινες! Και με καταδικάζεις και έμένα να έχω άνδρα στρατιώτην και μόνον πεφτούν τα μούτρα όταν με ερωτάνε περί των βαθμών του συζύγου μου.

—Έξερσε ο Παναγιωτάκης ότι με τις παραβιάσεις της Σουσούς ήταν αδύνατον να τ' αγαπήσει. Πάρ' αυτό αν και τον είχε πείσει η Σουσού έπαψε να της δίνει απάντησιν επί του προκειμένου.

—Ακούς, Παναγιώτη! —Οχι! —Εκκοφάθηκες; —Ναι! —Τουλάχιστον όταν εξέρχεται μαζί μου θέλω να είσαι αξιωματικός. Αντιλαμβάνεσαι; —Υπαγε όπισω μου. Σατανά! —Πάνε τις άηδίες! —Και η Σουσού απάντησε το πρόσωπον.

—Αλλά την ιστορίαν αυτήν δεν ένωσες να την εγκαταλείψω. Τις εκδόσεις η μαγία να δη τον σύζυγον της αξιωματικόν, πράγμα όμως που δεν ήταν δυνατόν να γίνει. Και εν τούτοις! Για την αξιόταστη πυργοδόσκου τον Βούβουλα δεν υπήρχε τίποτε το ακατόρθωτον.

—Εκκρόθηκε. —Εμελέτησε το πράγμα. Έξανασκέφθηκε. Αλλά δεν μπορούσε να βρή λύσιν. Ή θα έπρεπε όμως έδοθεύσε πολύ συχνά την λαμπρή και μεγάλην αυτή γυναίκα. Ένα πρωί, καθώς έδωκε έξω και έφερε βόλτα τους κεντρικούς δρόμους, έσταμάτησε στην βιτρίνα ενός καταστήματος που έπουλούσε στρατιωτικά είδη.

—Αχ τι ώραία πράγματα! —Θέλετε τίποτε μαντάμ; —Κάτι θέλω. Ασφαλώς. Και έλέπω εύχως που έχετε από όλα τα χρειαζόμενα. Γαλόνια στεναιμάτα, άστρα, από αυτά που έχουν οι αξιωματικοί. Ο σύζυγός μου αξιωματικός και πολεμάει εις τας πρώτας γραμμάς τους παληομακαρονάδες.

—Λοιπόν; —Μου χρειαζόνται μερικά. —Τι πράματα; —Αστρά. Από αυτά που έχουν οι αξιωματικοί.

—Τι βαθμό έχει; —Λοχαγός. —Τώρα προήχθηκε; —Αστέιο πράγμα! Δεν είχε δα τίποτις νεό-πλυντος να έχη γίνει τώρα λοχαγός. Ο σύζυγός μου λοχαγός έκ γενετής. Πόσα άστρα έχει περικάλω ο λοχαγός; —Τρία φυσικά, μαντάμ. —Πόσο τα κάνετε; —Εκατό δραχμές. —Τίποτις δινάτε; —Οχι, μαντάμ.

—Δεν πειράζει. Αστείο πράγμα. Δώστε μου, περικολλά τρία και τρία έξη άστρα.

Ο υπάλληλος του καταστήματος έκύνταξε προσεκτικά τη Σουσού από πάνω ως κάτω, έμειναισε ελαφρώς για το ύψος και τους τρόπους της και ύστερα της έτυλιξε τα έξη άστράκια σ' ένα χαρτί.

—Όριστε, μαντάμ. —Μερσί.

—Και αν θέλετε τίποτε άλλο, καμιά στολή καινούργια για τον κύριο λοχαγό, έλάτε να σας περιποιηθούμε.

—Ευχαρίστως. Και θα σας προτιμήσω. Πτωχοί άνθρωποι! Τι να κάνετε κι' έσεις; Από κάτι τέτοια περιμένετε να ζήσετε.

Επήρε τα άστρα η Σουσού και έφυγε περικολλώντας. Το σχέδιό της ήταν απλούστατον και θαυμάσιο. Μια φορά που η Παναγιωτάκης δεν τα κατάφερε να προσάβη μονάχος του θα τον προήγε η ίδια. Το πράγμα δεν ήταν δα και τόσο δύσκολο. Είχε ακούσει η Σουσού ότι η στολή έκστρατείας των αξιωματικῶν δεν είχε σχέδιον καμμιαν διαφοράν από την στολήν των φαντάρων. Το μόνο διακριτικόν ήταν τα άστρα. Πόσο έκαναν αυτά; Ένα έκαστόταρικο. Ίδου, λοιπόν, ότι η προσάβη του Παναγιωτάκη μπορούσε να γίνει με τόσο λίγα έξοδα.

—Τι θα κάνη; έκκέτιτο η Σουσού. Μια δύο θα τα συνήθισα. Όσον περί τους άλλους, που να ξεδύρουν τώρα; Τόσοι αξιωματικοί μέσα στην Αθήνα, άντε να βρουν ότι ο Παναγιωτάκης δεν είναι πραγματικός αξιωματικός. Μια-δύο, θα τον συνήθισα και ο κόσμος. Η ζωή χρειάζεται θάρρος και θίβερε περικολλώμενη όπως λέει και ο Μπενίτος.

Όταν ήλθε το μεσημέρι ο Παναγιωτάκης φυσικά, δεν τὸν ελπε τίποτε. Τὸν άρπασε, έφανε και τὸν έπερίμενε να ξεπλύνει.

—Εσύ δεν θα κοιμηθῆς; —Ποσώς. —Ελα λιγάκι κοντά μου γιέ.

—Οχι, Παναγιώτη! Σου έπια ότι είναι πόλεμος και ούτε το νόμιμον! Θα πάς εις τα μέτωπα να πολεμήσης και όταν έπιτρέψης εύχαρίστως να σου παραχωρήσω την εύνοιάν μου. Αλλά άλλοι να πολεμῶν και άλλοι να απολαμβάνουν δεν μου άρεσει. Και όπως άλλοι πανδρεμένοι στερούνται έτσι και εσύ.

Εφουρκίστηκε ο Παναγιωτάκης έντεθῆκε και εξάπλωσε μένεα πνέων. Μόλις άρχισε να ροχαλίζει —και δεν άργούσε καθόλου ο Παναγιωτάκης— η Σουσού έπήρε το χιτώνιό του και έρραψε με προσοχήν στους ώμους του τρία άστρα. Τρία στον ένα και τρία στον άλλον. Έτσι το χιτώνιον του Παναγιωτάκη είχε μεταβληθῇ εις στολήν έκστρατείας λοχαγού. Τὸ έκτύπησε η Σουσού και ήταν ένθουσιασμένη. Τὸ έρόρεσε κι' άλλες, μάλιστα για να ιδῇ την μεταμόρφωσιν. Ήταν κατενθουσιασμένη.

Όταν έξπλυνσε σ' ένα άρα, ο Παναγιωτάκης, ούτε καν ύπαιπτευσῇ γι'αυτὸν προαγωγήν του. Έντεθῆκε γρήγορα-γρήγορα και έβαλε το χιτώνιο χωρίς να προσέξῃ την μεταβολήν.

—Αργήσε Σουσού. —Ασφαλώς. —Ας γεία σου! —Στο καλά, κύριε αξιωματικέ. —Καλά μυαλά ζαργάνα μου!

Και έφυγε θροαίως. Η Σουσού τὸν παρακολουθούσε από την πόρτα —τέτοιαν τιμήν να τὸν ξεπροβόδισῃ η ύψηλή κυρία δεν την είχε ξαναδῇ ο ταπεινός Παναγιωτάκης.

Τὸ ρόχο θεάσεως δεν κάνει τὸν άνθρωπον.

—Αλλά τα άστρα... —Ποιά άστρα; —Αυτά που έχεις... —Εγώ; —Ερρίξε μια ματιά στους ώμους του ο Παναγιωτάκης και έμεινε έμβρόντητος.

—Ω! —Τι συμβαίνει; —Η ζαργάνα! Βρέ την αφίλοτιμή! —Τι έκανε λέει; —Η γυναίκα μου, σίγουρα κύριε έπιλοχία. Δεν φταίω εγώ! Α την παλιοζαργάνα; Εά με κύριε. Δεν έχει ντίπ καταντίπ μυαλό η αφίλοτιμή!

Όταν ο έπιλοχίας εκάταλασε περί θίνος έπρόκειτο έπιρθε ύψος άγριον.

—Μπράς! —Πού; —Στο φρουραρχείο! —Να χαρῆς τα μάτια σου, κύριε έπιλοχία. —Σκαμός! Θα παραπεμφθῆς σ' στρατοδείο!

—Κύριε έπιλοχία, κάμκα! Συγχάρωσε με! Δεν φταίω εγώ. Η γυναίκα μου είναι παλαιά!

—Εν τὸ μεταξύ είχε φέρει τρέμων τὸ χέρι στὸ πλίκιο και χαϊρετούσε ο ταλαίπωρος Παναγιωτάκης εις οστάιν προσοχής. Ο δέ κόσμος καταπληκτός έβλεπε έναν λοχαγό να χαϊρετῇ τρέμων ένα έπιλοχία!

Ένωεΐται ότι ο δυστυχής Παναγιωτάκης άδηγήθη στὸ φρουραρχείο. Εκεί δακρύων έξηγῆσε στοὺς αξιωματικὸς τι τὸ συνέβη.

—Η γυναίκα μου! Η γυναίκα μου φταίει! —Πὸς τὴ λένε τὴ γυναίκα σου; —Μαντάμ Σουσού.

—Α! Α! Ελας ο Παναγιωτάκης ο σύζυγός της μαντάμ Σουσού! Αμ' έτσι πὸς μας. Να έχης χάρι φοκαρά...

Εορτάσαν στὰ γέλια οι αξιωματικοί. Και η μόνη πονηρὸν έπεβλήθη στὸν Παναγιωτάκη ήταν νὰ καθαρίσῃ τὴν Καλλιόπην ἐπὶ μίαν έδόμοδα...

Δ. ΨΑΘΑΣ

51.- ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

— Έξη μήνες πέρασαν από την ημέρα που ο Πανσπάρ προσελήφθη στο συντακτικό πρωτοδικό της ραδιοεφημερίδας ή «Ατλαντικής». Στο διάστημα αυτό, ο πρώην ρεπόρτερ του «Εθνομαι Ισχυρότου» των Αθηνών, άπειρες φορές εξέτελεσε τον γυρο του κόσμου με διάφορες δημοσιογραφικές αποστολές που πάντα εστέφαντο υπό επιτυχία. Είχε εκμάθει να οδηγεί όλους τους τύπους των αεροπλάνων και να κυβερνά ατομικό υποβρύχιο εδιδάχθη όλες τις σύγχρονες τέχνες και επιστήμες και γενικά είχε προσαρμωθεί απόλυτως προς τις συνθήκες των τότε ανθρώπων, ώστε σπάνιες πια φορές να προτρέχει στις γνώσεις και συμβουλές του καθηγητού Νισάβ για την αντιμετώπιση μιας εξαιρετικής περιπέτειας.

Όστόσο, παρά τις άπειρες γνώσεις που συνέχευε ο Πανσπάρ, ίδιος λόγος του επαγγελματία του που τον έκανε να γνωρίσει πρόσωπα σ' όλες τις άκρες της υδρογείου, δεν έπαυσε από του να εκτίμα και να σέβεται πάντοτε ιδιαίτερος τον Νισάβ, που τον θεωρούσε ως πραγματικό του πατέρα και που εξακολουθούσε να τον επισκέπτεται συχνά, τις ώρες που δεν ήταν απασχολημένος.

Η αλήθεια είναι ότι οι συχνές αυτές επισκέψεις του ρεπόρτερ της «Ατλαντικής» είχαν και ένα άλλο σκοπό: του να βρίσκεται όσο μπορούσε περισσότερο κοντά στην Σίλλη που και αυτή ένοιωσε μίαν ιδιαίτερη ευχάριστη όταν θρικόταν κοντά του.

Ο Νισάβ, που με κρυφή χαρά παρακολουθούσε από καιρό την αμοιβαία συμπάθεια των δυο νέων, τους έκλεισε μία μέρα και, χωρίς περιστροφές, τους έδωσε, ότι θα ένοιωσε πολύ ευτυχισμένο τον εαυτό του αν τους έβλεπε ενωμένους πριν κλείσει τα μάτια.

Η Σίλλη και ο Πανσπάρ άστραψαν από χαρά και την επομένη έγιναν οι γάμοι των.

Μία ώρα αργότερα, καθισμένοι οι δυο νεόνυμφοι στην καμπίνα ενός κομψού αεροπλάνου — δώρο του ιδιοκτήτη της «Ατλαντικής» — που διηύθυνε ο ίδιος ο Πανσπάρ, πετούσαν ευτυχισμένοι προς το άπειρο.

— Ω, πόσο είμαι ευτυχισμένος! είπε κά ποια στιγμή ο Πανσπάρ καθώς άκουμπουσε το κεφάλι του στον ώμο της νέας.

— Κι' εγώ, αγαπημένε μου, απήντησε η Σίλλη κυττάζοντάς τον με βλέμμα γεμάτο πόθο. Θάθελα όμως να νιώσω την εύτυχία που ένοιωθαν στις στιγμές αυτές οι γυναίκες της εποχής σου, τότε...

Χρυσή μου! έφώναζε ο Πανσπάρ. Και άφηνοντας άσυναίσθητα τον μοχλό διεύθυνσης από τα χέρια του την αγκάλιασε θερμά και κόλλησε το χέλι του στα δικά της.

Ξεχασμένοι όμως στο έρωτικό τους μεθύσι, οι δυο νέοι δεν άντελήφθησαν, ότι το ακυβέρνητο πιά αεροπλάνο άρχισε εαφνικά να χάνει την ευσταθεία του, να ορθώνεται για μία στιγμή και μετά να πέφτει, στριφογυρίζοντας, μέσα στην άβυσσο του άπειρου...

ΤΕΛΟΣ
ΘΑΝΟΣ ΓΙΑΝΝΕΛΗΣ

Από το έρχόμενο:
ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΕΙΡΑ
ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

«21ος αιών»

ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ
ΕΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ
του συνεργάτου μας
ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Από το έρχόμενο

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ

Σβύσε, ΦΕΓΓΑΡΙ...

Υπό ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Εκείνος κι' Εκείνη, ζευγάρι λαϊκό κατηφορίζουν τον έρημο δρομάκο. Νύχτα. Σκοτάδι παντού. Τα παράθυρα των σπιτιών, με καμνοφλασμένα τα φώτα, δεν αφήνουν να περάσει ούτε η παραμικρή αχτίτα. Εκείνος κι' Εκείνη ολισθαίνουν σαν σκιές αγκαλιασμένες.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έδώ μου κάθεται, όμως!

ΕΚΕΙΝΗ: Πάει μαζί της τάχεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έχω άδικο, θρέ μάτια μου;... Είμαστε η δέν είμαστε κράτος εμπόλεμο!... Πέσμου!

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαστε... Υστερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχουμε, η δέν έχουμε γενική συσκότιση φώτων;...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχουμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν η σελήνη τί παριστάνει;

ΕΚΕΙΝΗ: Το φεγγάρι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άς τις ασχλαμάρες... Δεν είναι δυνατόν να νίνουν εξαιρέσεις τώρα πάνω πένυ

πόλεμο... Ο κόσμος όλος άκούει τις διαταγές των αρχών. Εκείνη τίποτε, μάτια μου! Ξεκινάει πίσω απ' τον Τρελλά, με το περιεργό μούτρο της φωτισμένο άπλετα κι' ώσπου να θα σιλέψη, έχει περάσει η νύχτα! Δηλαδή, απείθεια και προδοσία!...

ΕΚΕΙΝΗ: Φεγγάρι είναι. Δούλειά του να φωτίει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' εμένα, δουλειά μου ήταν ναμια μαρογκός. Τώρα όμως είμαι δεκαεπτά στα έμπεδα... Ο πόλεμος αλλάζει τη ζωή του κόσμου. Όλοι κι' όλες κι' όλα γίνονται εκείνο που δέν είναι... Μόνο η Σελήνη φίλε μου, έχει διαφωνίες... Ενώ όλη η Ελλάδα έχει πει θαρχήσει, αυτή έπιμένει να κάνει την απάντησά από ψηλά... Θα της άξιζε να πάει στρατοδείο...

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιά;... Η σελήνη;... Δεν είσαι καλά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλλά ποιάς; Έγώ;... Έγώ δέν έχω άπάνω μου παρά ένα κλεφτοφάνερο κι' αυτό χωρίς στήλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτή δέν έχει ανάγκη από στήλη για να φωτίσει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γι' αυτό, άκριβώς, σκορπάει το φως της. Είναι τέλειμα... Άς είχε ν' αγοράσει στήλες απ' το περίπτερο ένα εικοσάρι, η μία σαν κι' εμένα και σουλάενα...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά γιατί τόσο πολύ σε φορκίζει η Σελήνη;... Γιατί είναι κακοάντεθρασμένη και πρόσχημα!

ΕΚΕΙΝΗ: Η Σελήνη; Πάσχεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι πολύ καλά... Βγαίνει, μά μη δειλάσης, έρχεται σε λίγο η χαράση!

ΕΚΕΙΝΗ: Τον έρωτά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βέβαια... Ο πόλεμος μέσα σ' όλα τα καλά του, μάς χάρισε κι' ένα μεγάλο καλό: Το γενικό σκοτάδι. Δεν υπάρχει πόρτα, παράθυρο, βιτρίνα, φωτισμένη, το ταγάρο

πρέπει να τ' ανάδης πίσω απ' το καπέλλο σου κι' αν καμιά γυναίκα έχει φωτεινά μάτια, πει να περπάτη πάνω χαμηλοάλεπούσα... Γενική συσκότιση φώτων. Κι' έτσι, έρσιει άφορμή ο έρωτας και κάνει θραύσι! Ποιάς σε έλπει, ποιάς με έλπει... Τ' ανηφόρια και τα στενοσόκακα γίνονται διακριτικές έρωτικές φωνές και μέσ' στα σκοτάδια τα φίλια κι' οι αγκαλιές δίνουν και παίρνουν άμε-σβύσε χωρίς φόβο και ντροπή... Ποιόν έχωμε να φοβηθούμε; Ποιόν έχωμε να ντραπούμε; Ο πόλεμος μάς έχει ένωσει μέσ' στα σκοτάδια του... Κι' έρχεται φίλε μου, από ψηλά το μούτρο αυτό, και μάς κάνει χαλάστρα!

ΕΚΕΙΝΗ: Ε δέ μπρείς νάχης παράπονο... Να τώσην ώρα τώρα είδες φεγγάρι;... Είπε κρυμμένο πίσω απ' τα σύννεφα... Φίλησέ με!

ΕΚΕΙΝΟΣ (την αγκαλιάζει πιο σφιχτά και τη φιλάει. Το φεγγάρι προβάλλει πίσω απ' τα σύννεφα και τους λούζει με άσημια θυμωμένος άποκακρύνεται από κοντά της): Νάτο που στώλεγα! Καλώς τα δέχτηκες...

ΕΚΕΙΝΗ: Μην κάνεις έτσι!... Θα ξανακρυφτεί πίσω απ' τα σύννεφα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά κρυφτεί και να μην έσπαφνη όσπου να τελειώσει ο πόλεμος!... Ορίστε μάς. Δεν έχω ανάγκη από φως τη νύχτα. Άμα με το καλό, τελειώσει ο πόλεμος, κι' άναψουνε πάλι όλα τα φώτα ανάβει κι' εκείνο από ψηλά... Τώρα όμως σήμερα, άπόψε, η άδισκρία του είναι άσυχρήτη. (Το φεγγάρι ξαναπαίρνει πίσω απ' τα σύννεφα.)

ΕΚΕΙΝΗ: Νά γκρινιάρη!... Βλέπεις; Έλα, φίλησέ με... (Εκείνος κάνει να την ξαναφιλήσει, το φεγγάρι όμως ξαναβγαίνει.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντε να σε πάω σπίτι σου!... Δέν είναι προκοπή!

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, τί κάνεις έτσι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ά να χαθώ! Μου χάλασε το κέφι!

ΕΚΕΙΝΗ: Το φεγγάρι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άμέ ποιάς; ο μέγας Ναπολέων; (Κυττάει προς τον ούρανό) Έλειψε θρέ μάτια μου, έκει ψηλά ένα περίπτερο, να πάρη μια μπλε κόλλα και να καμουφλαρισθής!

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' το φεγγάρι μιλάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άς το είχα εδώ μπροστά μου και θα του τάλεγα απ' την καλή!... Όπως του τά λέει και το τραγουδάκι που άκούσαμε προχτές στην έπιθεώρηση!

ΕΚΕΙΝΗ: Το θυμάσαι;... Για πέστο... ΕΚΕΙΝΟΣ (Τραγουδάει σιγά):

«Μέσ' στο στενό το μονοπάτι
Πίσσα σκοτάδι το χαγιάτι
Άπόψε η νύχτα το τραβά
Ν' αγκαλιστούμε στα στραβά...
Τώρα η ξανθή απ' τη μαυρομάτα
Δέν χωρίζουν πιά στη στρατή
Και στο σκοτάδι μέσ' αυτό
Ο έρωτας παίζει το κρυφό...»

(Σιγά-σιγά ένώνει κι' Εκείνη τη φωνή της με τη δική του):

Σβύσε φεγγάρι, που φωτάς τον έρωτα
Κι' άσε τα θράδια μαύρα κι' άξημέρωτα...
Στη γειτονιά
Η σκοτεινιά
Πέφτει άπαλη, σά χαδί...
Είπε το παίμα σου κακό και άσκοπο
Πάμε λοιπόν να κάνης τον κατάσκοπο
Μέσ' στο πυκνό σκοτάδι...

(Λίγο πριν απ' τους τελευταίους στίχους, το φεγγάρι σ' ά φιλοτιμήθηκε κρύβεται πίσω από ένα μεγάλο σύννεφο. Εκείνος κι' Εκείνη φιλοδούν με την ήσυχία τους, χωρίς μάρτυρες ούτε απ' τη γή, ούτε απ' τον ούρανό.)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

(ΕΚΑΝ: ΣΤ. ΟΡΦΑΝΙΔΗ)

Γράφει μια Κουμπάρουλα: ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ

Στόν Γολγοθά π' ανέθηκες
σύ τόν Χριστό! Ποιός
ζητώντας τη θυσία σου
σαν Κείνην να προσφέρης
είν' η στοργή μου δόκλιχη
σαν χρέος μου σ' έσε
που της Πατρίδας τη μορφή
στο πρόσωπό σου φέρεις

Κάθε μου λέξι και χαρά
κάθε γραμμή μου εύχη
για νικηφόρου γυρισμού
λαχτάρα μά κι' έλπίδα
και της ψυχής μου μουσική
κρυμμένη προσοχή
για ερήνης διαρυστέφανη
κι' δόλοχρη αχτίδα

Σέ παραστήνω άδελφή
στην σκέπη στην καρδιά
κι' ο Ιόςιος σου τόν δρόμο μου
διάφανο τόν σκεπάζει.
Κι' άσπιδά η δέηση για σέ
που ζής μέσ' τη φωτιά
κάθε κακού που θάρχωναν
τό δρόμο να τ' αλλόγη.

Σταυρός θαρός άσκήματος
και τα καρφία θαθεία
μά μη δειλάσης, έρχεται
σε λίγο η χαράση
μιά θεική Άνάστασι
γλυκεια παρηγοριά
στης ΝΙΚΗΣ τη μυριστόμη
κι' άποκόσμη κρυσθή.

ΑΛΕΞ. ΚΑΡΠΟΥΖΗ Σ

Ο Σαλλούστιος Κρίσπος
σεν έννοουσε να πιστέψη
στ' αΐτιά του. Ο θάνατος
του Άγρίππα Πόστουμου
είχε πιστοποιήσει. Μόλις πέθανε
ο Αύγουστος κι' ανέθηκε
στο θρόνο ο Τιβέριος, ένα είδικό
εκτελεστικό άπόσπασμα πήγε
στην Πλανησία, πού ήταν
έξοριστος ο Άγρίππας, και τόν
έξεκανε. Η Γερουσία είχε μάθει
το περιστατικό κι' ο κόσμος
τό σχολίασε άνάλογα με
τα αισθήματά του για τόν νέο
Κάισαρα. Δεν είχε περάσει χρόνος
και τó σκάνδαλο δέν είχε
ξεχαστή. Ο Τιβέριος έδγαλε
ψευτή μπροστά στους συγκλητικούς
τόν κεντυρίωνα που σκότωσε
πώς έγγονο τού κλεινού
Αύγουστου και πού έπέμενε
πώς έκαμε τó φόνο σύμφωνα
με τις οδηγίες και τις εντολές
τού νέου κυρίου της οικουμένης.
Πώς ήταν λοιπόν δυνατόν
ο Άγρίππας να ζή;

Μέρες και νύχτες πολλές
ο Σαλλούστιος βασάνισε τó μυαλό
του. Έπρεπε ή δέν έπρεπε
να είδοποίηση τόν Τιβέριο; Τό
ότι ο Άγρίππας ζή τού τώχανα
πή πολλοί δικοί του άνθρωποι,
άνθρωποι της άπόλυτης έμπιστοσύνης
του κι' άλλοι ακόμα
τό μωρμουρίζανε στη Ρώμη,
γνωστοί κι' άδιάφοροι για την
πολιτική. Κάτι ταξιδιώτες
μαλιστα, πού είχαν έρθει τελευταία
άπό τó Σύρνετο, δεβαίνανε
πώς τόν είδανε με τó ίδιο
δία τους τα μάτια. Άν ή φήμη
αυτή έφτανε στ' αΐτιά τού νέου
Καίσαρος, δέν θα έδύνανε,
και με τó δικό του, μαζί του;
Γιατί τότε τόν τιμούσε με την
εύνοια και την έμπιστοσύνη
του;

Στό τέλος τó άποφάσισε. Ο
Σαλλούστιος Κρίσπος παρουσιάσθηκε
στόν άυτοκράτορα Πανύψηλος,
με τις τεράστιες
πλάτες και τó μεγάλο στέρνο
του, με τó καλοχτενισμένο γκρίζα
μαλλιά του πού σκεπάζανε
περίτεχνα τόν καλοβρεμένο
σθρόκο του, με λαμπερά τ' ά-
τσάλενα μάτια του, πού καθώς
λέγανε έβλεπανε και στό
σκοτάδι, ζωηρός και σέβλτος
παρά τά πενήνταεπτά του χρόνια,
ο Τιβέριος έδέχθηκε τó φίλο
του μ' ένα άγαθό χαμόγελο
στά χείλη.

Τί νέα μου φέρνεις, αγαπητή
Σαλλούστιε; τού έίπε
άπλώνοντας τόν φιλικό τó άρισ-
τερό του χέρι, γιατί τó δεξί
του πολύ σπάνια τó χρησιμο-
ποιούσε.

Έχω περίεργα νέα, ισάθε
πρίγκιπα μου.

Άν είναι πολύ περίεργα
τότε τά ξέρω.

Τά ξέρεις; ρώτησε ο Σαλλούστιος
κυττάζοντάς τόν αστισμένους
στά μάτια.

Και βέβαια. Έρθε κι' έσύ
να μου αναφέρης πώς ο
Άγρίππας Πόστουμος ζή. Πώς
ένυρσε από τόν Άδη.

Ο Σαλλούστιος ζήτησε
κάνου να σπρηχτεί, για να μην
πέσει χέμα.

Μά να, ξανάπε ο Τιβέριος.
Προχτές ήρθε και μού τώπε ο
Σίξτος Πομπήιος και χτες ο
ΰπατος Νορβανός Φλάκκος. Ο
τελευταίος μάλιστα με δεβαίνε
πώς κάτι έμπιστοι άνθρωποι
του τόν είδανε με τά μάτια
τους σε μίαν άγρέπαλη, στην
άρισηρή όχθη τού Τιβέρι. Λέ-
νε πώς όργανώνει ένσημα
έναντί μου.

Όποτε ξέρεις περισσότερα
άπό μένα, μωρμουρίζε ο Σαλλούστιος
άποσβολωμένος.

ΕΓΥΡΙΣΕ ΑΠ' ΤΟΝ ΑΔΗ

Τώρα τó μέτωπο τού Τιβέριου
συννέφιασε και τó άσπρο
σά χαρτί πρόσωπό του σά να
κοκκινίσει.

Έκείνο πού ξέρω είναι πώς
ο άληθινός Άγρίππας πέθανε.
Αυτός πού λέτε είναι άλλος, ψεύ-
τικός. Μά ποιάς μπορεί ναύαι;
Ποιάς;

Μία νευρική και άμηχανή
σιωπή άπλώθηκε για κάμποση
ώρα. Ο Σαλλούστιος δέν ήξε-
ρε τί να πη κι' ο Τιβέριος πάλι
σά νάθελε κάτι έπίσημο ν'
άνακοίνωση στο φίλο του και
να δίσταζε. Στο τέλος, τού έί-
πε άργά:

—Θά σου πώ κάτι, Σαλλούστιε,
πού δέν τó ξέρει κανένας.
Είσαι φίλος μου και πι-
στεύω πώς θα σεβαστής τó μυστικό
μου. Ο Αύγουστος σαν
πήρε την άπόφασι να έξορίσει
τόν Άγρίππα, πού τόν είχε τά-
ξει στην άρχή συγκληρονόμο
του μαζί με μένα, μού μήνυσε
πώς τώρα πιά ο θρόνος μού
άνηκει. Αργότερα πάλι, σαν
ήταν να κλείσει τά μάτια του,
μ' άφησε παραγγελία, μόλις
πεθάνη, να τού στείλω και τόν
Άγρίππα στόν άλλον κόσμο,
για νάχη συντροφιά.

Πάλι άπλώθηκε μία θαρεία
σιωπή, πού δέν κρατήσε όμως
πολύ σαν την πρώτη, γιατί ο
Τιβέριος συνέχισε τώρα πιο
γρήγορα:

—Μην ξεετάζης, τού έίπε,
τί έξιστόρησα στη Σύγκλητο.
Έγώ έβαλα να σκοτώσουνε τόν
Άγρίππα κι' ο Πόστουμος εί-
νε τόσο βέβαιος πώς δέ ζή, όσο
βέβαιος είναι πώς αυτή την ώρα

είμαστε οι δυο κουβεντιάζομε. Μά
δέν τόν σκότωσα για να βασί-
λεύω ήσυχος. Οι κίνδυνοι δέν
λείπουν ποτέ κι' όποιος κυβερ-
νά τόν κόσμο, ξέρει πώς κοι-
μάται έπάνω σε στρώμα από
αγκάθια. Τόν σκότωσα, πού
λες, γιατί τó θέλησε ο μέγας
Αύγουστος. Όμως δέν έπρεπε
να τó μάθης κανένας. Σαλλούστιε,
Υπάρχουν άνθρωποι πού
άμφιβάλλουνε για τη θεία
καταγωγή μας. Κι' αΐ-
τω, σά μαθαίνανε τά καθεκά-
στα, θά λέγανε: «Δέ θαρρέ-
στε!» Ο Τιβέριος σκότωσε τόν
Άγρίππα γιατί φοβότανε πώς
ο νεαρός πρίγκιπας θα έμμε-
ταλλευότανε τη στέψη του συγ-
γενεία με τόν Αύγουστο, για
να τόν ρίξη κάποια μέρα από
τό θρόνο».

—Σωστά, σωστά, έκαμε ο
Σαλλούστιος.

—Και γι' αυτό θέλω να σου
αναθέσω μία μυστική άποστολή,
έπρόσθεσε ο Τιβέριος, σά να
μην είχε άκούσει την παρα-
γγελία τού άλλου.

—Σε μένα, κύριε; ρώτησε ο
Σαλλούστιος γεμάτος δέος.

—Σε σένα, πού είσαι ο πιο
έπιστήθιος φίλος μου.

—Στους όρισμούς σου, μωρ
μούρτσε με κάποιοι δισταγμοί.

—Θά βέβαιος λοιπόν ανθρώ-
πους της έμπιστοσύνης σου,
συνέχισε ο Τιβέριος, να τσά-
κώσουνε αυτόν τόν ψευταγρίπ-
πα. Γιατί είμαι βέβαιος πώς
υπάρχει. Πριν έρθη στη Ρώ-
μη, έκανε την εμφάνισή του
στο Ρήγιο και στο Μησηό. Η
φήμη έφτασε ως τόν Ρήνο,

—Αυτοκράτορας είναι για σέ
να. Για μένα είναι ένας σφετερι-
στής τού θρόνου.

—Ξέρεις τί θα πάθης; τόν
ρώτησε ο Σαλλούστιος.

—Τό πολύ-πολύ να πεθάνω.
Πεθάνανε κι' άλλοι πολύ νεώ-
τεροι από μένα, τού έποκρί-
θηκε με τó μέτωπο ψηλά.

Και με τó ίδιος θάρρος μί-
λησε και στόν Τιβέριο, πού
τόν πήγε την άλλη μέρα ο Σαλλούστιος
την ώρα που τού άδρι-
σε, κοντά χαράματα, πού ά-
κόμα βγιά ο ήλιος.

Στη μεγάλη αίθουσα τού θρό-
νου δέν ήταν εκείνη τη στιγμή
κανένας άλλος έξω από τόν Τι-
βέριο κι' αυτόν τόν άγνωστο
νέο με τ' άραιά ξανθά γένια
και τά ζωηρά μάτια, λίγο κόκ-
κινα από την κακοπάθεια και
την άγρύπνια. Ήταν άλυσοδε-
μένος ακόμα. Ήταν καθώς φοί-
νεται δέν άκίμαζα φάλα ή συγ-
κίνησι.

—Πώς λέγεσαι; τόν ρώτησε
ο Τιβέριος, άσφύ τον άναμέ-
τηρε με τη μορφή του.

—Κλήμης.

—Τί δουλειά κάνεις;
—Τώρα καμιά. Άλλοτε ή-

στούς λεγεώνες τού Γερμανικού.
—Κι' εγώ θαρρούσα, έκαμε
ο Σαλλούστιος με μια κίνησι
της κεφαλής του, σά να έλσει
τολγούσε τόν εαυτό του, πώς
τού φέρνω φρέσκα ψάρια.

—Δέ θέλω όμως να μαθή
κανένας τίποτα. Όύτε η Γερου-
σία, ούτε η φρουρά, ούτε κι' η
ίδια η Αύγουστα. Και μόλις
τόν πιάσουνε, είδοποίησε με.
Θά σου όρίσω μίαν ώρα για να
μού τόν φέρης εδώ, χωρίς να
πάρη κανέναν είδησι. Σύμφωνα
ναί;

—Σύμφωνοι.

Ο Τιβέριος τόν χτύπησε έ-
λαφρά στόν ώμο κι' ο Σαλλού-
στιος, σά να κατάλαβε μ' αυτό
πώς σεν είχανε να πούνε τίποτ'
άλλο, ύποκλήθηκε βαθεία κι' έ-
φυγε.

Κι' έφυγε κολακευμένος απ' τó
παλάτι. Ήτανε από τους
άνθρώπους πού υπηρέτουσαν
τους δυνάστες από συναίσθησι
χρεούς κι' όχι από ύπολογισ-
μό. Και γι' αυτό έδωσε όλα
του τά δυνατά για να φανή
άξιος της άυτοκρατορικής έμ-
πιστοσύνης.

Έξυπνος και δραστήριος κα-
θώς ήτανε, ο Σαλλούστιος Κρί-
σπος τά κατάφερε να πιάση σε
λίγες μέρες τόν παραξένο έκέ-
νον τύπο, πού ισχυριζότανε είς
τους άπλόιους και στούς εύ-
κολόπιστους πώς είναι έγγονος
τού Αύγουστου. Τρεις ένοπλοι
άνθρωποι του, πού δρήκανε τά
έχνη του και τόν παρακολου-
θούσανε σά λαγωνικά ένα φτω-
χό ζωρκαδί. Τόν τσακώσανε σε
μίαν έξοχική ταβόνα, κοντά
στόν Τιβέριο, την ώρα παραδη-
μωρούσαν άνωγειών τού Τιβε-
ριου και τού τόν πηγα νε άλυσσο
δεμένο.

Ο Σαλλούστιος, πριν είδο-
ποίηση τόν άυτοκράτορα, τού-
καμε μία πρέχειρη άνάκρισι,
για να ίκανοποίηση την περι-
έργειά του. Δύο πράγματα τόν
κανανε να σαστίσει: Η κατα-
πληκτική όμοιότης τού νέου αΐ-
τού ανθρώπου, πού καθώς έσα-
κίδωσε ήτανε ένας άλλος δού-
λος, με τόν Άγρίππα Πόστου-
μο, και τó θάρος του. Ένώ
τόν έδωλωσε πώς τόν έπιασε
σύμφωνα μ' έντολή τού άυτο-
κράτορος, αΐτως έσχηκε άδιά-
φορα τους όμους του και τού-
πε:

—Αυτοκράτορας είναι για σέ
να. Για μένα είναι ένας σφετερι-
στής τού θρόνου.

—Ξέρεις τί θα πάθης; τόν
ρώτησε ο Σαλλούστιος.

—Τό πολύ-πολύ να πεθάνω.
Πεθάνανε κι' άλλοι πολύ νεώ-
τεροι από μένα, τού έποκρί-
θηκε με τó μέτωπο ψηλά.

Και με τó ίδιος θάρρος μί-
λησε και στόν Τιβέριο, πού
τόν πήγε την άλλη μέρα ο Σαλλούστιος
την ώρα που τού άδρι-
σε, κοντά χαράματα, πού ά-
κόμα βγιά ο ήλιος.

Στη μεγάλη αίθουσα τού θρό-
νου δέν ήταν εκείνη τη στιγμή
κανένας άλλος έξω από τόν Τι-
βέριο κι' αυτόν τόν άγνωστο
νέο με τ' άραιά ξανθά γένια
και τά ζωηρά μάτια, λίγο κόκ-
κινα από την κακοπάθεια και
την άγρύπνια. Ήταν άλυσοδε-
μένος ακόμα. Ήταν καθώς φοί-
νεται δέν άκίμαζα φάλα ή συγ-
κίνησι.

—Πώς λέγεσαι; τόν ρώτησε
ο Τιβέριος, άσφύ τον άναμέ-
τηρε με τη μορφή του.

—Κλήμης.

—Τί δουλειά κάνεις;
—Τώρα καμιά. Άλλοτε ή-

μουνά δούλος του 'Αγρίππα.
Το σκοτεινό μέτωπο του Τι-
βέριου σαν να φωτίστηκε ξα-
φνικά από κάποια λάμψη. Η
ομολογία του δούλου σ'α νάδινε
κάποια λογική εξήγηση στο μι-
στήριο, που τον έκανε ανόστη-
το από τη στιγμή που ο Σαλ-
λούστιος του άνηγγειλε τη σύλ-
ληψη του αγνώστου.

—Και τί σκοπό είχες;
—Νά ξεσηκώσω τους Ρω-
μαίους έναντιόν σου, άποκρί-
θηκε ο Κλήμης άφοβα. "Ήθε-
λα ν' ανέβη ο κύριός μου στο
θρόνο. Μά έφτασα άργά στο
νησί που ήταν έξοριστος.

Και έπρόσθεσε θάγγοντας
έναν βαθύ άναστεναγμό:

—Το καράβι που έναύλωσα
άργησε με τή μελέτημιά και
σαν άραξε στην Πλανησία, οι
άνθρωποι σου τόν είχαν πιά
σκοτώσει. Πήρα τότε κι' εγώ
την τέφρα του και την έρριξα
στη θάλασσα.

—Και γιατί ήθελες ν' ανέβη
στο θρόνο ο 'Αγρίππας;

—Γιατί ήταν έγγονος, αίμα
και σάρκα του Αυγούστου, ενώ
εσύ ήσουν γαμπρός του. Κι'
εγώ είσαι πιά, αφού τη χρί-
σεις την πρώτη σου γυναίκα,
την κόρη του Αυγούστου. Αύ-
τος ήταν ο νόμιμος διάδοχος
του θρόνου. Κι' αν τον εξώρισε
ο Αυγούστος από τό τέλος, σ' αυτό
και πάλι εσύ φτάεις, που τον
συκοφαντούσαν όσάκινα.

Ο Τιβέριος άρχισε νά δη-
ματίζει νευρικά μέσ' στην σί-
θουσα. Η τόλη του δούλου έ-
κείνου τόν έναχλούσε, μά και
τόν ξαφνίζει μαζί. Σέ λίγες ώ-
ρες η ιστορία του ψευτοαγρίπ-
πα θα τέλειωνε όριστικά. Κα-
λά είχε κανονίσει τό ζήτημα.

Κι' ενώ συλλογιζότανε τό σά-
χιδό του, έφριχνε άνησυχη τη
ματιά του στις κλειστές πόρ-
τες ένα—γύρο του, σά νάθελε
νά θεβαιωθεί για κάτω, σά νά-
τανε παρυσία του και νά
περιμενε νά του μιλήσουνε.

Σέ μία στιγμή, πλησίασε
τόν άλυσοδεμένο δούλο, τόν έ-
κτύπησε περίεργα στή μάτια
και τόν ρώτησε:

—Και πώς τά κατάφερες
νά γίνης 'Αγρίππας;

—Όπως τά κατάφερες και
εσύ νά γίνης αυτοκράτορας.
Τού άποκρίθηκε ο δούλος με
μία παγερήν άπάνθεια.

Ο Τιβέριος τρέμοντας τώ-
ρα από τό θυμό του, έφώνασε
δυνατά «έμπρός!» και με μιάς
οι κλειστές πόρτες άνοίξαν.
Ένα πλήθος κεντηρίωνες ώρ-
μήσανε μέσα, άρπάξανε τόν ά-
λυσοδετό δούλο και τόν σύρανε
έξω από την αίθουσα, δίως
χωρίς καμιά δυσκολία, γιατί
αυτός δεν έπρόβαλε αντίστασι.

Τη νύχτα της ίδιας ημέρας
ο Τιβέριος κυλούσε στή νερά
του τά κομμάτια του άθλιου
κορμιού του, για νά τό ξεβό-
αση στή θάλασσα, στήν ίδια
θάλασσα, που είχε δεχθή και
την τέφρα του κυρίου του σαν
στοργικός τάφος.

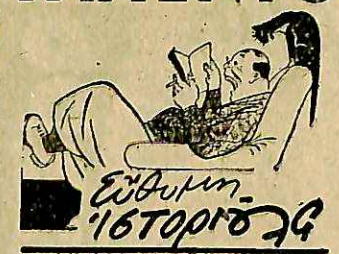
ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ
Κομπράνι «Θησαυρού» 1941

Η ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ
"Ο ποιητής. — Έλάθετε καμ-
ιά εκδήλωση της κοινής γνώμης
για τόν τελευταίο τόμο των ποιη-
μάτων μου;

—Ο έκδοτικός. — Ναι. Μας έ-
γραψε, πρό ήμερών, ένας κύριος
που έχει τό ίδιο όνομα και έπώ-
νυμο μέ σάς. Έπιθυμεί νά δημο-
σιεύη στίς έφημερίδες, ότι δεν
έχει τίποτε τό κοινόν μαζί σας.

10

ΤΑΛΕΝΤΟ

Ευθύμης
'Ιστοριό' 29

Ο Ιμπρεσάριος έφθασε στή μι-
κρή έπαρχιακή πολιτεία με τόν θί-
ασό του για νά δώση μερικές πα-
ρατάσεις.

Τό άπόγευμα της δεύτερης ή-
μέρας καθόταν μπροστά στο τρα-
πέζι του, στο δωμάτιο που είχε
προχίρως διαρρυθμίσει σέ γρα-
φείο. Δίπλα ήταν ή κρεβάτοκά-
μαρά του. Ήταν θαθεία άπορρο-
φημένος σέ κάτι λογαριασμούς,

που δεν έβγαιναν σωστά, όταν ά-
κούστηκε στην πόρτα ένας δειλός
χτύπος.

—Έμπρός! φώναξε με τόν
συνθιασμένο άπότομο τρόπο του.

—Όταν έσπικωσε τά μάτια, άν-
τίκρυσε μία νέα κοπέλλα, λεπτή
και συνεσταλμένη, που έδίσταζε
νά περάση τό κατώφλι.

—Τι θέλετε, παρακαλώ; έρώ-
τησε άνυπόμονα ο Ιμπρεσάριος
χτυπώντας νευρικά τά δάχτυλα
στο γραφείο.

—Κύριε διασάρχα, έκανε ή
νέα παίρνοντας θάρρος για μια
στιγμή, έχω μέσα μου κρυμμένο
ένα μεγάλο ταλέντο!

—Δέν μου χρειάζεται! ήταν
ή έερη άπάντησις του Ιμπρεσα-
ρίου.

—Τό μόνο που θέλω, κύριε,
είνε νά μου προσφέρεις την
ευκαιρία για νά δείξω τό ταλέν-
τό μου! Έχω άπαγγείλει πολλές
φορές έδω στήν πόλη, μαζί με άλ-
λους έρασιτέχνες, καί κάθε φορά
μέ χειροκροτούν ζοηρά.

Ο Ιμπρεσάριος έχαμογέλασε
είρωνικά:

—Άκουσε, παιδί μου, της εί-
πε, από τότε που κάνω τόν Ιμ-
πρεσάριο, μου έτυχε ν' άποκα-
λύψω εκατοντάδες «κρυμμένα» τα-
λέντα που τ' ανέβαζαν στή σκηνή,
άλλά μονάχα τρία απ' αυτά έ-
φάνηκαν πραγματικά ταλέντα, έ-
νώ τά άλλα έμειναν στήν άφω-
νεία. Καταλαβαίνεις; Άφησέ με
λοιπόν, σέ παρακαλώ, γιατί εί-
μαι πολύ άπασχολημένος.

Τά χείλη της νέας κινήθηκαν

σπασμωδικά, τά μάτια της έγέμι-
σαν δάκρυα, αλλά δεν κουνήθηκε
καθόλου.

—Σας είπα ότι μπορείτε νά
πληρώσετε! είπε πάλι ζωηρά ο Ιμ-
πρεσάριος.

—Άνθρωπος της πάτσας, καθώς
ήταν, δεν έννοούσε νά συγκινήθι
καθόλου από τά γυναικεία δα-
κρυά. Ή νέα έμεινε για λίγο
ακόμη άναποφάσιστη, έπειτα πνί-
γοντας έναν λυγρό, άποφάσισε νά
φύγη. Ο Ιμπρεσάριος, σαν έκλει-
σε ή πόρτα πίσω της, έστένανε μέ
ανάκουφις καί εξακολουθούσε την
έργασία του.

Δέν πέρασαν δέκα λεπτά της ώ-
ρας καί κάποιος έχτύπησε πάλι
την πόρτα, άλλ' αυτή τη φορά
δυνατά καί άποφασιστικά. Πριν
ακούη ο Ιμπρεσάριος προφάση
νά φωνάξη «έμπρός!», ή πόρτα
άνοιξε διαπλάτα καί μία γρήγα μέ
θύρος άρειανίο έμπήκε μέσα, κου-
νώντας άπειλητικά την όμπρελλα
της. Στό κεφάλι φορούσε ένα γα-
λοίο καπέλλο στολισμένο με πολύ
χρυσά λουλουδία καί φρούτα. Ή
μακρύα μύτη της ήταν στολισμέ-
νη με μία τριχωτή κρεατοελιά,
καί τό στόμα της, γυμνό από
δόντια, άνοιγόκλεινε σπασμωδι-
κά:

—Πού είνε ή κόρη μου; έ-
στρίγγλισε. Τήν έκανε την
κόρη μου, παλιάνθρωπε;

—Ζητήστε την από τόν πορτιέ-
ρη ή από τό παιδί του άσαντέρ,
άπάντησε ο Ιμπρεσάριος με φωνή
κουρασμένη. Κα, πηγαίνετε, σάς
παρακαλώ, γιατί είμαι πολύ ά-
πασχολημένος.

—Άποσχολημένος; Καί νο-
μίζεις ότι θά ξεμπελέςης γρήγορα
μαζί μου, έ; έξεφώνισε ή γρηά.

—Εγώ είμαι άσθενής καί σένα
πολλούς παλιάνθρώπους. Πού εί-
νε ή κόρη μου; Έμπήκε έδω με-
σα πρό ενός τετάρτου καί κανείς
δεν την είδε νά ξαναβγή. Έγώ
δεν τό κούνησα καθόλου απ' έξω.

—Ήσυχάστε, ευγενεστάτη μου
κυρία, την δέκαφε είρωνικά ο Ιμ-
πρεσάριος. Έγώ ο ίδιος την έ-
θαλα έξω. Καί αυτή τη στιγμή
μονάχα έσείς κ' αί εγώ θρισκό-
μαστε έδω μέσα.

—Καλέ τί μου λές! Πα-
λιάνθρωπε, δεν θά την έβλεπα
έγώ αν έβγαίνει έξω; Κάπου έδω
την έχεις κρυμμένη. Λέγε γρη-
γορά, γιατί θά σου σπάσω την
όμπρελλα στήν κεφαλή!

—Μά, κυρία μου, σάς παρα-
καλώ, έλάτε στή καλή σας, άρ-
χιζω νά την παρακαλή τρομοκρα-
τημένος ο Ιμπρεσάριος. Άν δεν
μέ πιστεύετε, ψάξτε μόνη σας για
νά θεβαιωθείτε...

ΡΑΛΦ ΟΥΡΜΙΛΙΑΝ

Παναγιάς μιας κρέμεται ένας μι-
κρός άσπυμένος στρατιώτης...
Αυτός οι λέξεις με φέρνουν έ-
κείσιν χρόνια πίσω, όταν κι' εγώ
πολεμούσα. Είχα άποκτήσει τότε
μία τρυφερή άγνωστη κομπάρου-
λιά, Είχε πλεχθή ένα ρομάντο, εί-
χε γεννηθή μία άγάπη. Πόση χα-
ρά δεν μουφέρνηε ο μυρωμένος μι-
κρός φάκελλος! Δυστυχώς ό-
μως ήταν μία χαρά στήν, όποια
δεν είχα δικαίωμα.

—Γιατί; ρώτησε ή κυρία.

—Γιατί ήμουν πάντρεμένος. Κι'
ήταν φοβερό, γιατί άγαπούσα κι' εγώ
τη μικρή μου κομπάρουλα.

—Και δεν την είδατε ποτέ; ρώ-
τησε ή οικοδόποινα.

—Ποτέ! Τρεις μήνες πριν τη
λήξη τό πολέμου είχα πάψει να
της γράφω. Δεν έμαθε ούτε τ' ό-
νομά του. Τά γραμμάτια μου ά-
πευδύνονταν σ' έναν φίλο μου.

Αυτό δέδεσα αυτή τ' άγνωστή
Μοστέιλε μία φωτογραφία της.
Ήταν μία όμορφη μελαχροινή κο-
πέλλα με όλόφωτα μαύρα μάτια.
Δεν την έβλεπα ποτέ! Συχνά τό
θρόσωνα έρχεται κοντά μου ή ό-
λόδροση παιδιούλα καί με τά εί-
κοσι της χρόνια μου κρατάει συν-
τροφιά. Θυμάμαι ακόμη κάτι συ-
χνούς που της είχα άφιέρωσει,

«Κι' ός σέ κυττώ λωτρεία με δο-
(νεί...)»

Μά και για τ' άγνωστο με ζώνει
(ή λήθη πάλι,
Νά σου τό πό δεν έρίσκα τη
(φωνή)
Παιδιούλα εσύ των είκοσι χρό-
(νών...)»

Σταμάτησε άπότομα.

—Τι πάσατε; ρώτησε παραγμέ-
νος την οικοδόποινα.

Μία νεκρική χλωμάδα είχε χυ-
θι στήν πρόσωπό της.

—Δέν... δεν είνε τίποτε, θά
περάσει.

Σηκώθηκε με κόπο καί έβγήκε
από τό σαλόνι.

Σέ λίγο, μόνη μέσ' στήν δωμά-
τιό της, άφ'ηνε νά τρέσουν τά δα-
κρυά έλεύθερα. Ο καρέφτης της
της έδειχνε τό κουρασμένο πρό-
σωπό της. Πόσο άπείχε τώρα πιά
απ' την παιδιούλα των 20 χρόνων!
Τάφερε καλά γι' αυτό καί δεν έ-
μίλησε.

Οι λυγμοί έτράνταζαν τό στήθος
της. Δεν έκλάιγε για την ελπί-
δα που δεν χάθηκε. Όχι! Έ-
κλάιγε γιατί σήμερα τό θρόσδο πέ-
θανε ο νέος που άγαπούσε. Στή
θεία του ή τραγική πραγματικό-
της έβλεπε έναν κύριο με γκρι-
ζούς κροτάφους καί με θαθείες
ρυτίδες.

Αί πόσο τόν μισούσε τόν με-
σόκοπο αυτόν άπερίλοκετο άνδρα,
που γκρέμιζε με μιάς τό μοναδι-
κό της άντρο.

ΑΔΩΝΑ

—Αν της έκανες τίποτε κακό,
καί εγώ δεν έρω τί σέ περιμέ-
νει! έστρίγγλισε πάλι ή γρηά,
παραδίδοντας μία ντουλάπα του
τοίχου καί κυττώντας μέσα για
νά βρή την κόρη της.

—Έπειτα έσυνέχισε σπασμωδικά
τό ψάξιμό της κάτω από τό γρο-
φείο, κάτω από τό ντινέρι καί
πίσω από τίς κουρτίνες, έλέας,
τά μάτια της έπασαν στήν πόρ-
τα που ώδηγούσε στήν κρεβά-
τοκάμαρα καί μ' ένα γέλιο θρι-
αμβευτικό ώρμησε, την άνοιξε
καί μπήκε μέσα.

Τό αίμα του Ιμπρεσάριου του
ανέθηκε στή κεφαλή από την άγα-
νάκτηση. Ήταν έτοιμος νά τρέξη
πίσω από τη γρηά, νά την άρπά-
ξη απ' τά μαλλιά καί νά την πε-
τάξη έξω με τίς κλωτσιές, ό-
ταν έξερνα άκούσε κάτι που
τόν έκαμε ν' άνατριχίσει. Από
την κρεβάτοκάμαρα έρχόταν μία
σπαρακτική κραυγή:

—Έπί τέλους σέ βρήκα, χαμέ-
νο κορίτσι!... Θά σε διορθώσω έ-
γώ άλλα καί ύστερα θά λογαρια-
στώ καί μ' έκείνον! Πάρε κι' α-
υτό, πάρε καί τούτην, για νά μά-
θης!...

—Άχ, μανούλα μου! Φτάνει
πιά, μη χτυπάς! άκούστηκε μετά
ή φωνή της νέας νά Ικετεύει...
Δέν φταίω εγώ, έκείνος μ' έβλα-
σε νά κρυφώ κάτω από τό κρεβ-
βάτι για νά δοκιμάσουμε μία
σκηνή!...

—Εν τώ μεταξύ ο Ιμπρεσάριος
είχε παγώσει.

—Έξαφνα, ή πόρτα άνοιξε πάλι
καί πεταχθηκε από μέσα ή νέα
με μάτια άγριεμένα από τό φόβο
καί τά μαλλιά άνω - κάτω.

—Βοήθεια κύριε Ιμπρεσάριε
σώσατε με! παρακαλώ, Αχ.
Θέω μου, λυπήσου με!

—Τι της έκάματε της μητέρας
σας; έρώτησε ο άλλος άσπυρά.

Πού είνε τώρα;

—Νά, έκεί στή πάτωμα! έ-
μουρμούρισε ή νέα σκεπάζοντας
τό πρόσωπο με τά χέρια.

—Νά πάρ' ή όργη! έμουγγυ-
ρε ο Ιμπρεσάριος. Τί μελέα έθα-
λα στή κεφαλή μου!

—Έτρεξε προς την κρεβάτο-
κάμαρα, άνοιξε την πόρτα καί
στάθηκε κυταληκτός στή κατώ-
φλι. Κάτω από πάτωμα ήταν πε-
ταμένα ή όμπρελλα, τό καπέλλο
με τά φρούτα, τό φορέμα της
γρηάς καί μία γκριζά περρούκα.

Είπε περιττό νά προσθέσασμε
ότι ή νέα με τό σπάνιο ταλέντο
που έπαίσει τόσο σπουδαία καί
τους δυο ρόλους, προσεληθή α-
μέσως από τόν Ιμπρεσάριον.

ΡΑΛΦ ΟΥΡΜΙΛΙΑΝ

Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ
ΤΟΥ ΗΡΩΟΣ

Στό μαξιλάρι της κλίνης
του Στρατιωτικού νοσο-
κομείου άναπαύονταν ένα
ώραιο κεφάλι άνδρός. Τά χα-
ρακτηριστικά του προσώπου
του είχαν σφυρηλατηθή μέσα
στήν κακουχία του άλθανικού
μετώπου καί είχαν πάρει ένα
άρεσνικό μεγαλείο. Είχες ά-
πέναντί σου ένα πρότυπον πο-
λεμιστού, έναν πραγματικόν
ήρωα, έναν ήρωα...

Ο Αισχύλος θά τόν ύμνούσε
μαζί με τους Σαλαμινομάχους.
Οι άγωνιστάι του 21 θά ήσαν
ύπερφηνοι νά τόν είχαν παρέα
τους. Ήταν ο γενναίος του 1941.

Την προηγούμενη μέρα τόν
είχαν έγχειρήσει οι γιατροί καί
τόν είπαν, ότι θά έμεινε άνάπη-
ρος. Έδέχθη την άγγελία καί με
στωικήν άταραξίαν. Έδείχθη
ήρωας καί στο κρεβάτι του νο-
σοκομείου, όπως καί στήν πεδίο
της μάχης.

—Μου άρκει που έξετέλεσα
τό καθήκον μου προς την πατρί-
δα, είπε.

Και μία άνταύγεια που έ-
δεχόθη, θορρείς, από την άγνή,
τη ρωμαλέα ψυχή του πολεμι-
στού έπλασίωσε, σά φωτιστέ-
φονος δόξης, ή μορφή του.

Μά σήμερα ο ήρωικός τραυ-
ματιστής είνε άνήσυχος. Κάποια
νευρικός της τόν συνέχει. Κατα-
βάλλει τεραστία προσπάθεια
νά ήρεμηση. Τί του συμβαί-
νει; Η άπάντησις δίνεται σέ
λίγο...

ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

Η πόρτα του θαλάμου ά-
νοίγει καί μία νέα θα-
λάσσεια διστακτική καί σα-
στιμένη στήν άρχή, έπειτα
χαμογελαστή, προς τό κρεβά-
τι του άναπήρου.

—Αντώνη!... του ψιθυρίζει
γλυκά καί συγκινημένα...

Η μορφή του άγωνιστού μέ-
νει άσάλευτη. Άλλα πόση προσ-
πάθεια κρύβεται κάτω από την
φαινομενική αυτή άταραξία! Τά
δόντια του νέου παίγγονται.

Τό βλέμμα του παίρνει ένα
έλοσσικό τόνο, για νά έμποδι-
σθή τό ξέσπασμα τών δακρύ-
ων. Δέν πρέπει νά διειχθή άδυ-
νατος. Πρέπει νά φανή άτάρα-
χη καί όσο μπορεί πιά άπα-
θής.

—Τί κάνεις, Λέλα; της ά-
παντά με άρεκτή, φαινομενική
άδιαφορία.

—Έκείνη φαίνεται νά με τόν
τρόπο του στήν άρχή. Μά έπει-
τα γονατίζει δίπλα του, άπλώ-
νει τό χέρι της στή μαλλιά
του καί τήν παίρνουν οι λυ-
γμοί.

—Όχι! κάνει ο τραυματι-
ας. Άκούσε σέ παρακαλώ. Άν
ήρθες έδω, ν' άρχίσης τίς γυ-
ναικείες συζητήσεις, καλύτερα
θά κόμης νά φύγης.

Νέο ξαφνισμός της νέας.
—Αντώνη! Πώς μου μιλάς

ΝΑΙ, 'Αντώνη! Είσαι σέ πολύ
άνώτερο επίπεδο τώρα, άξιος
νά ζήσης μία πιά εύτυχισμένη
καί ώραία ζωή. Αύτην λοιπόν
την χαριτωμένη νέα, αν πρά-
γματι την άγάπης, δεν έχεις
τό δικαίωμα νά την άστεύσης
από τό μερίδιο της δόξης σου,
που της άνήκει.

Αυτά είπε ο γιατρός. Καί
βγήκε διστακτικά από τό θαλά-
μο. Τού 'Αντώνη τά μάτια έί-
χαν γεμίσει δάκρυα. Καί στή
πρόσωπό του έλαμπε μία θεία
εύτυχία.

ΧΑΡΙΣΕ ΜΟΥ ΑΥΤΗ ΤΗΝ
ΕΥΤΥΧΙΑ...

Σέ λίγο άνοιξε ή πόρτα
του θαλάμου καί είδε ο
'Αντώνης μπροστά του
πάλι την άγαπημένη του. Την
είδε πίσω από την όμικλή τών
δακρύων του νά έρχεται προς
τό μέρος του άργά-άργά, έχο-
ντας στήν πλάτη της τό γιατρό.

—Δέν μπορώ νά ξεκολλη-
σθ από τό νοσοκομείο, είπε εις
τόν 'Αντώνη ο γιατρός. Άπο-
μακρυνόταν σιγά—σιγά κλαί-
οντας καί γυρνώντας κάθε τόσο
κι' έκτύπαζε τά παράθυρα του
θαλάμου σου. 'Αντώνη, ζήτησε
της συγγνώμη, που της φέρ-
θηκε προηγουμένως τόσο ψυ-
χρά...

—Άγαπημένε μου! ξεφώ-
νισε ή κοπέλλα κι' έτρεξε καί
κόλλησε τά χείλη της στή στο-
μα του τραυματίου.

Ο καυμένος ο 'Αντώνης δρι-
σκόταν σέ τόσο στενόχωρη θέ-
σι!

—Ξέρεις, Λέλα, μουρμούρι-
σε, έγώ...

—Ναι, τόν δέκαψε ή νέα,
έρω, ότι εσύ είσαι τώρα ένας
ήρωας καί δεν με καταδέχεσαι
όπως πρώτα. Μά νά ξέρης ότι
κι' εγώ σέ αγαπώ τώρα πιά
πολύ κι' έχω τό δικαίωμα νά
γίνω ή γυναίκα ενός ήρωος.

Χάρισε μου, άγάπη μου, αυτή
την εύτυχία. Όθλω νά με πα-
ντρεύης για νά με ζηλεύουν ό-
λες οι γυναίκες που καί σές
θα με βλέπουν στή πλευρά έ-
νός τιμημένου άγωνιστού.

Ο γενναίος άγωνιστής, που
δέν είχε στίς κρίσιμες στιγμές
των μαχών αισθανθή την παρα-
μικρή άδυναμία, τώρα έπιγύ-
ταν στους λυγμούς.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΝΑΙ, 'Αντώνη! Είσαι σέ πολύ
άνώτερο επίπεδο τώρα, άξιος
νά ζήσης μία πιά εύτυχισμένη
καί ώραία ζωή. Αύτην λοιπόν
την χαριτωμένη νέα, αν πρά-
γματι την άγάπης, δεν έχεις
τό δικαίωμα νά την άστεύσης
από τό μερίδιο της δόξης σου,
που της άνήκει.

Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ ΗΡΩΟΣ

Στό μαξιλάρι της κλίνης
του Στρατιωτικού νοσο-
κομείου άναπαύονταν ένα
ώραιο κεφάλι άνδρός. Τά χα-
ρακτηριστικά του προσώπου
του είχαν σφυρηλατηθή μέσα
στήν κακουχία του άλθανικού
μετώπου καί είχαν πάρει ένα
άρεσνικό μεγαλείο. Είχες ά-
πέναντί σου ένα πρότυπον πο-
λεμιστού, έναν πραγματικόν
ήρωα, έναν ήρωα...

Ο Αισχύλος θά τόν ύμνούσε
μαζί με τους Σαλαμινομάχους.
Οι άγωνιστάι του 21 θά ήσαν
ύπερφηνοι νά τόν είχαν παρέα
τους. Ήταν ο γενναίος του 1941.

Την προηγούμενη μέρα τόν
είχαν έγχειρήσει οι γιατροί καί
τόν είπαν, ότι θά έμεινε άνάπη-
ρος. Έδέχθη την άγγελία καί με
στωικήν άταραξίαν. Έδείχθη
ήρωας καί στο κρεβάτι του νο-
σοκομείου, όπως καί στήν πεδίο
της μάχης.

—Μου άρκει που έξετέλεσα
τό καθήκον μου προς την πατρί-
δα, είπε.

Και μία άνταύγεια που έ-
δεχόθη, θορρείς, από την άγνή,
τη ρωμαλέα ψυχή του πολεμι-
στού έπλασίωσε, σά φωτιστέ-
φονος δόξης, ή μορφή του.

Μά σήμερα ο ήρωικός τραυ-
ματιστής είνε άνήσυχος. Κάποια
νευρικός της τόν συνέχει. Κατα-
βάλλει τεραστία προσπάθεια
νά ήρεμηση. Τί του συμβαί-
νει; Η άπάντησις δίνεται σέ
λίγο...

ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

Η πόρτα του θαλάμου ά-
νοίγει καί μία νέα θα-
λάσσεια διστακτική καί σα-
στιμένη στήν άρχή, έπειτα
χαμογελαστή, προς τό κρεβά-
τι του άναπήρου.

—Αντώνη!... του ψιθυρίζει
γλυκά καί συγκινημένα...

Η μορφή του άγωνιστού μέ-
νει άσάλευτη. Άλλα πόση προσ-
πάθεια κρύβεται κάτω από την
φαινομενική αυτή άταραξία! Τά
δόντια του νέου παίγγονται.

Τό βλέμμα του παίρνει ένα
έλοσσικό τόνο, για νά έμποδι-
σθή τό ξέσπασμα τών δακρύ-
ων. Δέν πρέπει νά διειχθή άδυ-
νατος. Πρέπει νά φανή άτάρα-
χη καί όσο μπορεί πιά άπα-
θής.

—Τί κάνεις, Λέλα; της ά-
παντά με άρεκτή, φαινομενική
άδιαφορία.

—Έκείνη φαίνεται νά με τόν
τρόπο του στήν άρχή. Μά έπει-
τα γονατίζει δίπλα του, άπλώ-
νει τό χέρι της στή μαλλιά
του καί τήν παίρνουν οι λυ-
γμοί.

—Όχι! κάνει ο τραυματι-
ας. Άκούσε σέ παρακαλώ. Άν
ήρθες έδω, ν' άρχίσης τίς γυ-
ναικείες συζητήσεις, καλύτερα
θά κόμης νά φύγης.

Νέο ξαφνισμός της νέας.
—Αντώνη! Πώς μου μιλάς

ΝΑΙ, 'Αντώνη! Είσαι σέ πολύ
άνώτερο επίπεδο τώρα, άξιος
νά ζήσης μία πιά εύτυχισμένη
καί ώραία ζωή. Αύτην λοιπόν
την χαριτωμένη νέα, αν πρά-
γματι την άγάπης, δεν έχεις
τό δικαίωμα νά την άστεύσης
από τό μερίδιο της δόξης σου,
που της άνήκει.

Αυτά είπε ο γιατρός. Καί
βγήκε διστακτικά από τό θαλά-
μο. Τού 'Αντώνη τά μάτια έί-
χαν γεμίσει δ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΥΠΟ ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ

Τα μεγάλα προβλήματα της κατοχής

“Οι τρεις πριν από 125 χρόνια με τον Ναπολέοντα επανέλαμ-
βάνεται και τώρα, στον σημερινό
πόλεμο που έχει τόσες αναλογί-
ες με τους ναπολεοντείους πολέ-
μους: η υπερβολική επέκτασις της
εδαφικής κατακτήσεως και η κα-
θυπόταξις άλλων εθνών όχι μόνον
δεν λύει το πρόβλημα του κατα-
κτητού, αλλά δημιουργεί πλείστα
προβλήματα. Σήμερα η Γερμανία
είναι κυρία ολοκληρω της Κεν-
τρικής της βορειοδυτικής και της
νοτιοανατολικής Ευρώπης. Η με-
ση Πολωνία η Ρουμανία η Βουλ-
γαρία η Δανία η Νορβηγία η
Ολλανδία, το Βέλγιον το Λου-
ξεμβούργον, τα δύο τρίτα της
Γαλλίας είναι υπό γερμανικήν κα-
τοχήν. Αφού προηγουμένως έχουν
καταληφθή η Αυστρία και η Τσε-
χοσλοβακία. Επρόσθετος δηλαδή η
Γερμανία εις τα 470.028 τετρα-
γωνικά χιλιόμετρα της έκτασεως
της και εις τα 67.000.000 τόν-
ν κατοίκων της ξένης χώρας συνο-
λικής έκτασεως 1.600.000 τετρα-
γωνικών χιλιομέτρων περίπου και
με πληθυσμόν 120.000.000 κατοί-
κων. Επεμήκυνεν εις το έπακρον
τα σύνορά της και επέζησεν τας
ακτάς της από του βορειοδυτικού
σημείου της Ευρώπης, από των
βαθειών έσοχών της Νορβηγίας
έως τα γαλλοιταρικά σύνορα.
Ανέλαβεν ουσιαστικώς την υπο-
χρέωσιν να εξασφαλίση τον άνε-
μοισμόν των κατοικουμένων χω-
ρών την τήρησιν της τάξεως εις
αυτάς και την προστασίαν των
κατά πάσης αξιωματικώς επιθε-
σεως. “Ο γερμανικός στρατός εί-
ναι υποχρεωμένος ν’ αναπτυχθή
εις την άπείραντον έκτασιν που
έχει καταληφθή και αι τελευταίαι
πληροφορίαι του “Αγγλικού “Επι-
τελείου φέρουν ως εξής την κατα-
νομήν των 7.500.000 ανδρών που
έχει σήμεραν υπό τα όπλα η Γερ-
μανία 1.400.000 προς φρούρησιν
των ακτών, από του Νάρβικ μέχρι
του Μπορντό, 1.800.000 κατά μέ-
ρος των ρωσικών συνόρων, 2.
000.000 αι φρουραί εις τας κα-
τεχομένας χώρας και 1.300.000
διαθέσιμους δι’ οιασδήποτε επιχεί-
ρησεως.

ΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

“Από τα πολλά και διάφορα προ-
βλήματα που δημιουργεί η κατο-
χή τώσον χωρών το στρατηγικόν
είναι ίσως έκκεντρον που απασχολεί
περισσότερον τους Γερμανούς. Εί-
ναι, άλλως τε, και το σοβαρώτε-
ρον, διότι επί αυτού φαίνεται να
στηρίζεται η επιθετική τακτική
την οποίαν ετοιμάζει να εφαρμό-
σῃ εντός του 1941 η “Αγγλία. “Η
επέρμετρος επέκτασις καθιστά ένα
εμπόλεμον περισσότερον πρώτον,
προσφέρει εις τον αντίπαλον πε-
ρισσότερους και εύκολωτέρους στό-
χους. “Ετσι το Γερμανικόν Στρα-
τηγικόν εύρσκεται σήμεραν υπο-
χρεωμένον να μεταβάλῃ τακτικὴν
και να προσαρμοσθῇ εις τας ανάγ-
κας, που αυτό το ίδιον εδημιούρ-
γησε με τας κατακτήσεις του. “Η
παρανόητος του ακεραιολόγου πο-
λέμου, του περιφρουρου εμπλου-
κριγίου, έξελιξε πλέον, αφού δεν
είναι δυνατόν η διεξαγωγή συγκε-
ντρικῆς επίσεως. Δεν είναι δυνα-
τή, διότι δεν ήμπορεί να συγκεν-
τρωθῇ ὁ όγκος του γερμανικού
στρατεύματος εις έν μόνον μέτωπον. Εί-

δομεν ανωτέρω πως είναι κατανε-
μημένος. Τώρα μάλλον μετά τα
τελευταία γεγονότα της Γιουγκο-
σλαβίας το Γερμανικόν Στρατη-
γικόν ήναγκάσθη να ενισχύσῃ τας
δυνάμεις του εις την νοτιοανατολι-
κήν Ευρώπην και εις τα ρωσικά
σύνορα. “Επι πλέον, έπειτα από
τον επικίνδυνον κλονισμόν που υ-
πέστη η “Ιταλία παρήσθη ανάγκη
ν’ αποσταλούν εις τα μεγάλα Ιτα-
λικά κέντρα Ικαναί γερμανικάι δυ-
νάμεις δια να στηρίξουν έσωτερί-
κως τον κλονιζόμενον Μουσσολινί.
Αι διαθέσιμοι λοιπόν δι’ επιχεί-
ρησεις δυνάμεις της έμειώθησαν
ακόμη περισσότερον και οι προσε-
χείς μήνες θα είναι κρίσιμοι δι’
αυτήν ταύτην την άμυναν του Ρά-
ιχ και των γερμανοκρατούμενων
εδαφών. “Η αγγλική τακτική έχει
άρχισει ήδη να έχῃ αποτέλεσμα
τα “Είναι η τακτική κατά συνεχοῦς
και έντόνως επιτελής κατά των γερ-
μανοκρατούμενων ακτών. Το τε-
λευταίον τολμηρόν έγχείρημα εις
τας νορβηγικάς νήσους Λοφότεν
παρά το Νάρβικ του μιά έπιτυ-
χής κρούσις: Οι Γερμανοί ύπερκε-
ώθησαν να ενισχύσουν τας δυνά-
μεις των εις την Νορβηγίαν, φο-
βούμενοι αγγλικήν απόδοσιν. Και
φαίνεται ότι οι “Αγγλοι προτίθεν-
ται να επανέλθουν αναλόγους
κρούσεις και εις άλλα σημεία της
νορβηγικῆς, της δανικῆς της γα-
λανδικῆς της βελγικῆς της γαλ-
λικῆς ακτῆς δια να εξασφαλί-
σουν τους Γερμανούς να είναι εις
διαρκή έπιφυλακὴν και να άκινη-
τήσουν κατά μήκος των ακτών ση-
μαντικώτατας δυνάμεις.

Η ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΣ

Τους Γερμανούς όμως δεν α-
πασχολεί μόνον το στρατηγικόν
πρόβλημα. Αυτό ίσως να είναι δυ-
σκότον ν’ αντιμετώπισθῃ. Τους α-
πασχολεί κυρίως το πρόβλημα της
εσωτερικῆς καταστάσεως εις τας
κατεχομένας χώρας. Αι τελευταίαι
αγγλικαί και ελληνικαί επιτυχίαι
κατά ξηράν κατά θάλασσαν και
εις τον αέρα δεν έμειναν άγνισ-
ται εις τους γερμανοκρατούμε-
νους λαούς και ενεπτερώσαν το ή-
θικον των Πολωνών και Νορβηγών.
Δανοί και “Ολλανδοί Βέλγοι και
Γάλλοι Τσέχοι και Σλοβάκοι. Αυσ-
τριακοί Ρουμάνοι ακόμη και
Βούλγαροι, όλοι αναμένουν την
στιγμήν που θα αποκαταστήσουν
την εθνικὴν ανεξαρτησίαν των. “Η
ειδική ύπηρεσία πληροφοριών δια-
την κατάστασιν εις τας γερμανο-
κρατούμενας χώρας η οποία λει-
τουργεί εις το Λονδίνον, παρέχει
καθημερινῶς πλήθος πληροφοριών
δια την παθητικὴν ἀντίστασιν των
κατακτηθέντων λαών. “Αποδεικνύ-
εται ήδη ότι δεν έπάρκουν ούτε
τα 2.000.000 στρατοὺ που δια-
θέτει η Γερμανία δια να εξασφα-
λίσῃ την τάξιν και την ασφάλειαν
εις τας κατεχομένας εδάφη. Εις την
Ρουμανίαν είναι πρόσφατος άκόμη
η έντύπσις από την αλμπανὴν έ-
παναστάσιν των Λεγεωναρίων. η
οποία εστράφητο κατά της γερμα-
νικῆς κατοχῆς. Καί η γενική έ-
ξέγερσις του ρουμανικού λαοῦ εί-
ναι τώσον έντονος, ώστε ο πρώτος
πολεμικός στρατηγός “Αντωνέσκo
ήναγκάσθη να δηλώσῃ πρό ημε-
ρᾶς, ότι η Ρουμανία δεν ήμπορεί
να δεχθῇ επί πολὺν τὴν δημιουργη-
θείσαν κατάσταση και να ζητήσῃ

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΣΠΑΡ

ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Τὸν θάνατον θρηνήσατε τοῦ σοφοειδούς Πανσπάρεως,
ὅστις οἰκτρῶς ὠλισθήσεν στὸ χάος ἐκ τοῦ “Αρεως
Τοῦ ἐνδοξόδουτος βίου του οὐδόλους γὰρ ἐφείσθη,
εἰς γαίαν—γῆν κατέπεσεν καὶ κατεβρυσμίσθη,
κι’ ὁ τάλας, ἤδη εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν “Αγγέλων.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Βρὲ τὸν καυμένο τὸν Πανσπάρ! Κι’ ἦταν παιδί μὲ...
(μὲ λ λ ο ν ι)

ΣΑΜΦΩ

“Ηβοί, καλέ, τὸ φουκαρά. Τί τούτανε γραφτό!
Καλέ πᾶς τοῦρχε τὸ κακό; Πᾶς τύπαθε αὐτό;
Κι’ ἦταν παιδί, μὴ, δασκαθῇ, σεμνὸ καὶ ντροπαλό.
ἀπὸ γενιὰ πολὺ καλὴ, μὲ σπιτικὸ καλὸ
“Ακούς ἐκεῖ νὰ τασκίστῃ ὁ δόλιος πᾶ στὴ γῆ,
Γι’ αὐτό, μωρὲ παιδιά,

ΠΑΤΩΝΑ

με ὅλην τὴν καρδίᾳ
προτείνω νὰ τῆρσῃμε πεντάλεπτη σιγῇ.
Τί λές, γλωσσόκοπανά μου; “Εσύ νὰ μὴ μιλήσῃς;
Μπορεῖς, μωρή, νὰ κλείσῃς
τὸ στόμα σου τ’ ἀδόλευτο,
πέντε λεπτὰ νὰ κρατηθῇς ἢ κι’ ἐνὰ δευτερόλεπτο;
ΠΑΤΩΝΑ

Συνάδελφοι, ταραχτήκα με τούτο τὸ μαντάτο
καὶ γίνηκα ἀνω-κάτω.
Κι’ ἀπ’ τὴν ἀγάπην τὴν πολλή, μωρὲ παιδιά, ποῦ τοῦχα,
θὰ βάλω μαῦρα ρούχα.
ΣΟΥΣΟΥ

Καλὰ νὰ πάθῃ ὁ «πᾶδρ ὅμ» ποῦ εἰδήλωνε σαφῶς
πὺς ἦτανε σοφὸς
καὶ διαρκῶς ἀρεδιάζε ὁ κρύος ἀπὸ φέτος
τὰ θαύματα ποῦ θάκανε στὸ τρεῖς χιλιάδες ἔτος!
Δέκα αἰῶνας νόμιζε ὁ «βλάδ» ὅτι θὰ γίνῃ
κι’ ὅτι θὰ ζοῦσε, σίγουρα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.
Λοιπόν, σωπᾶτε ἀνόητοι κι’ ἀφήστε τὴν παλάδρα
κι’ ἄς βάλουν μαῦρα οἱ φίλοι του, ἐὰν τὸν ἀγαπάιν.
“Εγὼ γὰρ τὸν Πανσπάρ, ζαμαί! δὲν θὰ φορέσω μαῦρα.
“Εἰς ἄλλου, δὲν μοῦ πᾶνε.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

“Ηπεταμένος ἔβι, ἀμὰν κακὸ μέγλο.
“Ηπενθισμένος τὰ νῶ καὶ μαῦρα ἰστὰ τὰ δάλω.
Ταῦτος νικὸς τοῦ πεταμένου, γλαβροῦ, μὲ συγκινεῖ.
Πανσπάρ νὰ ζῇσῃ τᾶπρεπε λιὰκι παραπάνω
ν’ ἀνακαλύψῃ γρήγορα καινούργια μηχανή,
νὰ δάξω μπρὸς μηχανήμα καὶ παστούρμα νὰ δάγνα.

ΧΟΝΤΡΗ

“Αμ’ ἦταν ἀπερίσκεπτος κι’ ἀπρόσεχτος κομμάτι
κι’ ὅλοι οἱ γνωστοὶ κι’ οἱ φίλοι του τὸν εἶχαν γι’ ἀκαμάτη.
Καὶ νὰ μὴν τὰ πολυλογᾷ, ἀμέσως καταλήγῃ,
πὺς δάιτα δὲν ἔκανε ν’ ἀδυνατίσῃ λιγά.
Γιατί ἂν δὲν ἦτανε βαρὺς, καὶ κάπως ἐλαφρὸς
κι’ εἶχε κι’ αὐτὸς τὸ σώμα μου, ποῦ εἶνε σὰν ἀφρός,
“Ὅσο ψηλὰ κι’ ἂν πέταγε δὲ θάχε καμρινὰ ἐννοία,
γιατὶ στὸ χῶμα θάπεφτε σὰν κούκλα. π ο υ π ο υ λ ε
(ν ι α)

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

“Εσύ, μωρή, θὰ τράνταξες τὸ σύμπαν ἀπ’ τὸν κρότο
κι’ ὁ κόσμος μὲ τὸ πρῶτο,
θὰ νόμιζε πὺς γίνεται σφοδρὸς: δ ο μ δ α ρ δ ι σ μ δ ε.
ἢ φοδρὸς σεῖσμος.

ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Προτείνω γὰρ νὰ συλληφθῇ, εὐθὺς ὁ συγγραφεὺς,
κοινῶς ὁ τοῦ Πανσπάρεως αἰσχρὸς δολοφονεὺς.
“Ας παραπέμψωμεν, λοιπόν, εἰς τὸν εἰσαγγελέα
τὸν Θάνον τὸν Γιαννέλιδα, ἢ τὸν Γιαννακούλα,
ἀφ’ οὗ γνωρίζῃ πᾶς τις
δὲ εἶνε τοῦ ἐγκλήματος ὁ δολοφόνος ὁ δράστης.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Πραγματικά, ρὲ μάγκες μου, ἐκείνος ὁ Γιαννέλης,
θάναι κανένας σύγχρονος Γιάγκουλας ὁ Νταβέλης.
“Εχει κακούργων ἐνοστικὰ καὶ φυσιογνωμία
καὶ στήν ἀστυνομία
φωτογραφίεσ τοῦχουν καθὼς κι’ ἀποτυπώματα,
τὸ συμπεραίνω δὲ αὐτὸ κι’ ἀπ’ τὰ πολλὰ τὸ νόματα.
Τούτεστιν ὀνομάζεται, αὐτὸς ὁ λαοπάλας,
Θάνος Γιαννέλης, ἢ Θαν. ἢ Γιαννακούλας Θάνος!
ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

τὸ συμπατὲρ δάξανον σταθερῶς
ἀπὸ τινος εἰς τὴν Γαλλίαν. Διὰ
τὴν κατάστασιν, ὅμως, εἰς τὴν
Γαλλίαν καὶ γενικώτερον διὰ τὰς
γαλλογερμανικὰς σχέσεις χρειάζε-
ται, λόγῳ τοῦ θέματος, νὰ γρά-
ψωμεν ἰδιαίτερος. “Αρκεῖ ν’ ἀνα-
φέρωμεν ἐδῶ ὅτι αἱ γερμανικαὶ
ἀρχαὶ ἀρχίζουν πλέον ν’ ἀνησυ-
χοῦν ζωηρὰς ἀπὸ τὴν διαρκῶς δι-
κουμένην ἐχθρότητα ἐναντίον των
τῶν κατοίκων τῆς κατεχομένης
Γαλλίας.

ΟΙ ΗΡΩΙΚΟΙ ΠΟΛΩΝΟΙ

“Η αντίδρασις ἐξακολουθεῖ πᾶν
τότε νὰ ὀφίσταται καὶ εἰς αὐτὴν
τὴν Πολωνίαν ἡ ὅποια γερμανο-
κρατεῖται ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος
ἡδῆ ἔτους. Εἰς τὰς δασαώδεις πε-
ριοχὰς τῆς χώρας κρύπτονται ἀ-
κόμη ὁμάδες ἐνόπλων Πολωνῶν, οἱ
ὅποιοι καὶ προβαίνουν εἰς ἐπιθε-
σεις ἐναντίον γερμανικῶν ἀποστα-
σιμάτων ἢ συγκοινωνιῶν. “Επίση-
μον, γερμανικὸν ἀνακοινωθέν ἀπε-
κάλυψε ὅτι κατὰ τὸν Φεβρουάριον
ἐφονεύθησαν εἰς τὴν Πολωνίαν,
εἰς συγκρούσεις μὲ ὁμάδας χιτά-
κτων εἰς Γερμανὸς στρατηγὸς ἀρ-
κετοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ πολλοὶ στρα-
τιῶται. Οἱ συρμοί, οἱ ὅποιοι δι-
έρχονται ἐκ Πολωνίας καὶ μετα-
φέρουν ρουμανικὰ πετρέλαια εἰς
τὴν Γερμανίαν — ρωσικὸν δὲν
μεταφέρεται πλέον — ἐκτροχιά-
ζονται συχνότατα καὶ καταστρέ-
φονται. Παρὰ τὸν συστηματικὸν
καὶ ἀμείλικον διωγμὸν οἱ Πολω-
νοὶ διατηροῦν τὸν πατριωτισμόν
των καὶ τὸ ἠθικόν των ἀνεπηρέασ-
τον ἀπὸ τὰς προκλήσεις ποῦ ἔρριψαν
τελευταίως εἰς διάφορα σημεία τῆς
Πολωνίας ἀγγλικά αεροπλάνα. Οἱ
Πολωνοὶ θεωροῦν ὡς συνεχιζόμε-
νον δι’ αὐτοὺς τὸν πόλεμον καὶ
ἔχουν ἐστρατευμένα τὰ βλήματα
εἰς τὴν “Αγγλίαν, ὅπου ἐδρεῖται ἡ
ἐξέριστος Κυβέρνησις των.

Εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν καὶ
τὴν Αὐστρίαν, τὰς χώρας ποῦ κα-
τελήφθησαν πρώται ἀπὸ τοὺς Γερ-
μανοὺς ἡ παθητικὴ ἀντίστασις
κατὰ τῆς κατοχῆς, ἡ ὅποια εἶχε
χαλαρώσῃ πρὸς στιγμὴν δοκίμα-
σα ἡδῆ ἐκ νέου μετὰ τὰς μεγά-
λας ἀγγλικὰς ἐπιτυχίας. Τὰ μεγά-
λα πολεμικὰ ἐργοστάσια Σκόντα
εἰς τὸ Πίλσεν τῆς Τσεχοσλοβακί-
ας, ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τοῦ κό-
σμου, ἔχουν μειώσει πολὺ τὴν πα-
ραγωγήν των συνεπείᾳ τοῦ συστη-
ματικοῦ συμπατὲρ τῶν Τσέχων ἐρ-
γατών. Παρὰ τὰ αὐστηρότατα μέ-
τρα διαθεσίμων συγκροτούται
καθημερινῶς εἰς Βοημίαν καὶ Μο-
ραβίαν καὶ ἡ κατάστασις ἐπιδει-
νύεται σταθερῶς. Τὸ αὐτὸ συμβέ-
νει καὶ εἰς τὴν Αὐστρίαν, ὅπου
τελευταίως ἐνισχύθησαν σημαντι-
κῶς αἱ γερμανικαὶ στρατιωτικαὶ
δυνάμεις συνεπείᾳ αἰσθητῶν ἐ-
πιδρομῶν μεταξὺ τῶν κατοίκων
καὶ τῶν ἐθνικοσοσιαλιστικῶν ἀρ-
χῶν. Οἱ Αὐστριακοὶ πατριῶται ἐ-
φάσαν μέχρι τὸ σημεῖον νὰ ἐπι-
χειρήσουν καταστροφὴν καὶ τῆς ἱ-
διαίτερας καὶ ἀγρυπνῶς φρουροῦ-
μένης αἰθηροδρομικῆς γραμμῆς, ἡ
ὅποια δίδγει εἰς τὸ Μπρεχτενγκέ-
ντεν.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παθητικῆς
αὐτῆς ἀντιστάσεως εἰς τὰς κατε-
χομένας χώρας εἶνε νὰ τηρητὰ δι-
αρκῶς ἐν ἐπιφυλακῇ γερμανικὸς
στρατὸς ἐκ 2.000.000 ανδρῶν, ὁ
ὅποιος οὕτω ἔχει οὐσιαστικῶς ἀ-
φαιρεθῇ ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν. “Η
δύναμις δὲ αὐτὴ κρίνεται ἡδῆ ὡς
ἐνδεαμένη καὶ ἀπὸ τινος ἐνισχύσε-
ως καὶ ἀφ’ οὗ νὰ ἔμπνευσται πλέον
εἰς τοὺς Βέλγους ἐργάτας.
Κάθε Βέλγος εἶναι καὶ κατασκευ-
στὴς διὰ λογαριασμόν των “Αγ-
γλων αἱ δὲ ἐπιτυχεῖς ἐπιθέσεις
τῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας κατὰ
τὸν ἐπὶ μὲν ἐπιδόλησιν καὶ τὸν
γερμανικὸν οὐρανὸν εἰς τὴν Μάγ-
χην εἶνε συνήθως ἀποτελέσματα
πολυτήτων πληροφοριῶν, ποῦ οὐ
δύνανται δάσαν εἰς τὴν ἀγγλικήν.
“Ιντέλλιγντες Σέρβος οἱ “Ολλαν-
δοὶ, Γάλλοι καὶ Βέλγοι πατριῶ-
ται, “Η παθητικὴ ἀντίστασις καὶ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΑ ΞΥΛΑ τοῦ Σταυροῦ

Κάποτε ὁ Λάτ, ὁ γνωστὸς Πα-
τριάρχης τῶν “Ιουδαίων ἔπεσε σ’
ένα κρίμα βαρὺ καὶ περυσιαῶντι-
κε στὸν Ιερεὰ τῆς φυλῆς του γιὰ
νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλὴ του καὶ
νὰ μωρεσθῇ νὰ συχωρεθῇ ἀπὸ τὸν
θεό.

— “Η ἁμαρτία σου παιδί μου,
εἶναι μεγάλη, τοῦ εἶπε μὲ ὄφρα
αὐστηρὸ ὁ Ιερεὺς. Τότε μὲν πά-
ρα θὰ σὲ συχωρεθῇ ὁ Θεὸς ἀνὰ
τῆς αὐτὰ τὰ τρία δαυλιὰ — καὶ
τοῦ εἶπε τρία μισοκαμμένα δαυ-
λιὰ στὴ γειτονικὴ φωτιά — τὰ φυ-
τέμας στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ
τὰ περιποιηθῇ ὥσπου νὰ ἐγγάλουν
ρίζες καὶ βλαστάρια. Το νερὸ μὲ
τὸ ὅποιο θὰ τὰ ποτίζῃς θὰ πη-
γαίνῃς καὶ θὰ τὸ φέρῃς ἀπ’ τὸν
κάμπο. Πρέπει νὰ προσέξῃς νὰ
μὴν εἶναι ἀπόπνομα, γιατί τότε
χάσει τὴ δύναμίν του. “Αν δὲως
σὲ ἀναμώσῃ κανένας στὸ δρόμο
καὶ σοῦ ζητήσῃ νὰ πιῇ, νὰ μὴν ἀρ-
νήσῃς νὰ τοῦ δώσῃς.

“Ετσι κι’ εἶπεν. “Ο Λάτ πήρε
τὰ τρία δαυλιὰ καὶ πήγε καὶ τὰ
φύτεψε στὸ μέρος ποῦ τοῦ ὑπέδει-
ξε ὁ Ιερεὺς.

Κάθε φορὰ ὅμως ποῦ ἔπαιρνε
νερὸ ἀπὸ τὸν κάμπο καὶ τὸ κου-
βαλοῦσε γιὰ νὰ ποτίσῃ παρουσι-
αζόταν ὁ Διάβολος μὲ μορφὴ ἀν-
θρώπου καὶ τοῦ ζητοῦσε νερὸ.

“Ο Λάτ σύμφωνα μὲ τὴν ἐν-
τολή ποῦ εἶχε πάρει, τὸ νερὸ νὰ
πιῇ, ἔχυνε τὸ ὑπόλοιπο — γιατί
δὲν τοῦ ἐπιτρεπόταν νὰ ποτίσῃ μὲ
τὸ ἀπόπνομα — καὶ ἐξαναγύριζε
στὸ κάμπο νὰ πάρῃ ἄλλο.

Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια. ἔτσι
κι’ ὁ Λάτ, γιὰ νὰ τὸν συχωρεθῇ
ἡ ἁμαρτία, κουβαλοῦσε πάντα ἀπὸ
τὸν κάμπο νερὸ γιὰ νὰ ποτίσῃ τὰ
ξερὰ δαυλιὰ.

“Αλλὰ ὁ Διάβολος τοῦ παρου-
σιαζόταν ὁλοένα μπροστὰ του, σὰν
διασημὸς στρατοκόπος, καὶ ποῦ
τοῦ εἶπε, καταστρέφοντας ἔτσι
τοὺς κόπους του.

Μία φορὰ ὅμως ὁ Λάτ εἶχε τὴν
ἐμπνευσίαν νὰ ψάλλῃ κάποιο ὁρθο-
τικὸ ὕμνον καὶ ὁ Διάβολος δὲν
τόλμησε φανερὰ νὰ τὸν ζυγώσει.
“Ετσι ὁ ἁμαρτωλὸς κατάρθηκε
ν’ ἀνεβάσῃ τὸ νερὸ ὡς τὴν κορυ-
φὴν τοῦ βουνοῦ καὶ νὰ ποτίσῃ μ’
αὐτὰ τὰ δαυλιὰ.

Τότε ἔβλεπεν ἕνα παράξενο θαύ-
μα: Τὰ δαυλιὰ ἐφαίνοντο ἑλαιο-
φόρα καὶ σὲ λίγο τρία δένδρα ἐε-
πετάχθησαν στὴν κορυφὴ τοῦ βου-
νοῦ.

Τὰ δένδρα αὐτὰ ἦσαν ἕνα κυ-
παρίσι, ἕνας κέδρος κι’ ἕνα ἔ-
λατι.

“Απὸ τὰ δένδρα αὐτὰ ἔκοψαν
ἀργότερα ξύλα οἱ “Εβραῖοι καὶ
οὐρανίσαν τὸν Χριστὸ πάνω στὸ
λόφο τοῦ Γολγοθᾶ.

Διαμοῦ καὶ τοῦ ἐπιστιμῶτος γω-
ρῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπέστησαν τὰ βει-
νὰ τοῦ πολέμου καὶ εἶχον ὡς συνέ-
πεια τὴν μείωσιν τῆς παραγωγῆς
των, εἶναι τώσον μεγάλα, ὥστε δὲν
λύονται μετὰ τὴν στρατιωτικὴν κα-
τοχήν. Εἶναι ἴσως τὰ μεγαλύτερα ἐε-
πετάχθησαν στὴν κορυφὴ τοῦ βου-
νοῦ.

Τὰ δένδρα αὐτὰ ἦσαν ἕνα κυ-
παρίσι, ἕνας κέδρος κι’ ἕνα ἔ-
λατι. “Απὸ τὰ δένδρα αὐτὰ ἔκοψαν
ἀργότερα ξύλα οἱ “Εβραῖοι καὶ
οὐρανίσαν τὸν Χριστὸ πάνω στὸ
λόφο τοῦ Γολγοθᾶ.

Καὶ ὅπως εἶπεν ὁ πρόεδρος
Ροδόλφος εἰς τὸν τελευταῖον ἱστο-
ρικὸν λόγον του, «τὰ ἔθνη ποῦ στε-
νάζουν τώρα ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῆς κα-
τοχῆς ἀναμένουν τὴν κατάλληλην
στιγμήν, ἡ ὅποια καὶ δὲν θ’ ἀρ-
γῇ διὰ νὰ ἐπαινεθῶν τὴν ἐνε-
ργητικὴν των».

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟΣ

16ον

—Εκείνη τη στιγμή έμπαινε η Μαργκώ στο δωμάτιο. Φαινόταν ένδοξα και κρατούσε ένα κουτί στα χέρια.

—Κόρη μου! έφώναξε. Είσαι τυχερή! Για κούταξε τα άρτια πράγματα που μ' έστειλε να αγοράσω για σένα ο καλός κύριος Φροντέ. Άνοιξε το κουτί κι' έβγαλε ένα φουστάνι, καινούργιο, όχι βέβαια ακριβό, αλλά φανταχτερό.

—Αυτό είναι για σένα, είπε ο Φερνάνδος χαμογελώντας.

Τα μάτια της 'Υβέτ έγιναν πιο σκοτεινά. Δέν εύχαριστε τον κύριο Φροντέ; ρώτησε ο Ζερώμ.

—Όχι, επειδή δέν του ζήτησα τίποτε έγω, αποκρίθηκε ζωηρά η μικρή.

—Έγινε ο Φερνάνδος.

—Είσαι και περήφανη, έλέω. Άλλα δέν πειράζει, δε θέλω να μ' εύχαριστησης. Ντύσου να πηγαίνω.

—Δέν βέβαια είπε σταθερά η 'Υβέτ.

—Ελα μέσα να σου πω έφώναξε η Μαργκώ.

Την έστρωσε στο διπλανό δωμάτιο, και της είπε γρήγορα με σφιγμένα χείλη.

—Άκουσε. Άν δέν πιάς μαζί του, να έξεις πως μόλις φύγη, θα σε σκοτώσω με το πατέρα σου κι' έγω. Θα σε πνίξω με τα ίδια μας τα χέρια!

Την εκύτταξε η 'Υβέτ στα μάτια κι' ανατρίχιασε. Κατάλαβε καλά πως δέν ήταν κούφια λόγια αυτά. Οι γονείς της ήταν ικανοί για όλα.

Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της.

—Η Μαργκώ, όμως, άρπάζοντάς την από το χέρι με σκληρή δύναμη, είπε:

—Μην κλάψεις τώρα, γιατί χάθηκες! Ντύσου!

Της έστράφη με το στανίδο το φτωχικό της φουστάνι και της έπεσαν διακριτικά τα καλινούργια φορέμα. Ήταν ένα τριανταφυλλί φανό μεταξωτό. Ποτέ στη ζωή της δέν είχε φορέσει μεταξωτό η 'Υβέτ, και το μαλακό φανό, σμα θα την εύχαριστασε αν δέν ήταν τόσο ταραγμένη. Άλλα η μέναιρα δέν εακέσθηκε να την κυττάει αν ήταν όμορφη ή όχι.

Της έστρωσε με μίαν απότομη κίνησι τα μαλλιά και την έστρωσε πάλι, στο άλλο δωμάτιο.

—Ω, τί μεταμορφώσεις!, έφώναξε ο Φερνάνδος μόλις την είδε.

—Είδες; έκανε η Μαργκώ με μητρικό καμάρι τάχα. Δέν είναι όμορφη;

—Εμπρός! Πάμε!, είπε ο Φροντέ τολμώντας την κοπέλλα με μία ματιά που έδειχνε όλο του τον πόθο.

Κατέβασε το κεφάλι, η 'Υβέτ και τον ακολουθούσε όπως θα ακολουθούσε τον δέμιο. Όταν έκλεισε πίσω τους η πόρτα ο Ζερώμ κι' η γυναίκα του κυττάστηκαν εύχαριστημένοι.

—Επί τέλους!, έκανε η Μαργκώ άναστενόμενη.

—Ο άντρας της έγινε θάνατος.

—Ελπίζω να την καταφέρω, είπε πονηρά.

—Όχι, όχι, σήμερα δέν θα γίνει τίποτα μούδωτο το λόγο του, αποκρίθηκε η Μαργκώ.

Δέν πρέπει να τρομάξει η μικρή. Σιγά-σιγά.

—Άν έχω όμοιότη ην βίκεμο ο Ζερώμ.

Δέν είναι δα κανένα παιδαρέλι, θάχει πειρα, αποκρίθηκε ζωηρά η Μαργκώ.

Και πραγματικά, εκείνη τη βράδυ ο Φερνάνδος έφάνηκε άφωνα της 'Υβέτ, τόσο που η κοπελλίτσα για μία στιγμή έννοιζε πως είχε γλαστή και πως στο κατά-κάτω δέν ήταν τίποτε τόσο φοβερό να πάει να φάει σ' ένα κέντρο μαζί μ' έναν κύριο. Τον άποκαρτέπησε με ευγνωμοσύνη σχεδόν, όταν την άφησε στην πόρτα της, χωρίς να της κάνει κανέναν όπαι.

—Να έχω χωρίς να της ζήτηση ένα φίλ.

—Όταν όμως την άλλη μέρα πήγε και θρήνησε τη Σολάνζ και της διηγήθηκε το περιστατικό έχασε το θάρρος της πάλι. Η φιλενάδα

Η ιστορία του Έλληνοϊταλικού πολέμου

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝΤΑ ΤΗΣ
ΚΥ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 154ον. 29—3—41.

Έντονος δράσις πυροβολικού και περιπόλων. Συνελήφθησαν αιχμαλῶται. Η αεροπορία μας έβομβάρδισε επιτυχώς αποθήκας πυρομαχικών του έχθρου. Άνατινάξει ταύτων και έν συνεχεία πυρκαϊαί έσημειώθησαν. Πάντα τα αεροπλάνα μας επανέκαμψαν άβλαβή.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 155ον. 30—3—41.

Επιτυχής δράσις περιπόλων και πυροβολικού. Συνελάβοναι αιχμαλῶτους τινάς και περιήλθον εις χείρας μας αὐτοματα όπλα. Η αεροπορία μας έβομβάρδισε και έπολυβολησεν επιτυχώς στοχους πεδίου μάχης. Πάντα τα αεροπλάνα μας επανήλθον εις τας θέσεις των.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 156ον. 31—3—41.

Κατόπιν επιτυχούς τοπικής έπιχειρήσεως καταλήφθη έχθρικών κέντρον αντίστασεως. Άπασα η έν αὐτῷ δύναμις του έχθρου κυκλωθείσα εξουδετερώθη, ούδενός διαφυγόντας. Συνελήφθησαν 202 αιχμαλῶται, έν έξ αξιωματικοί. Όλοκληρον το έκεί πολεμικόν ύλικόν του έχθρου περιήλθεν εις χείρας μας. Το αντίαεροπορικόν μας πυροβολικόν κατέρριψε έν έχθρικόν αεροπλάνον.

της της είπε ότι όπωσδήποτε πρέπει να δυσπιστή κι' ότι η μητέρα της θα την εκόκτωνε αυτήν αν έμάθαινε πως πήγε να φάη μ' έναν άγνωστο κύριο.

Είχε γίνει μία έξυπνη κοπέλλα, νόστιμη και γερή η Σολάνζ. Η κυρά Κατερίνα άρρωστη πάντα, είχε κατορθώσει να έργάζεται μ' όλα αυτά και έφέτος η Σολάνζ, δεκαεπτά χρόνων κοπελλίτσα είχε πάρει το δίπλωμά της. Σταθηκε τυχερή κι' άμείωτος έρ- έβει ως παιδάγωγος σ' ένα καλό σπίτι. Αυτό ήταν νεκρανάστασι για τις φτωχές αυτές. Από το μισθό της μπορούσε να τρέφεται κι' η μητέρα της, κι' έτσι η άρρωστη δέν άναγκάζονταν πιά να θάξει μπουγάδες. Μ' όλα αυτά, δέν ήταν χαρούμενη κι' η ζωή της Σολάνζ, γιατί πολλές φορές, όταν κρεββατωνόταν η μητέρα της, αυτή κλειμένη στο ξένο σπίτι, λαχταρούσε να την περιποιηθή χωρίς να μπορεί.

Όταν είδε την αποδοκιμασία της Σολάνζ, η 'Υβέτ πικράθηκε πιο πολύ.

Τό ήξερε κι' αυτή, κάτι της έλεγε μέσα της πως δέν ήταν φυσικό αυτό το ξαφνικό ένδιαφέρον ενός άγνωστου κυρίου γι' αυτήν. Η μητέρα της όμως της τά είχε παραστήσει τόσο απλά τα πράγματα που είχε χάσει για μία στιγμή τη φρίκη που της έννευεσε ο Φερνάνδος όταν τον πρωτογνώρισε.

Εγγύρισε στο σπίτι της θλιμμένη. Έκει δέ, μιας την έπεριέφερε χαρούμενος ο Φροντέ, που αν και της είχε πει ότι θα περνούσε το βράδυ της έκαμε έκπληξι και πήγε το άπόγευμα να την πιά να πάνε περίπατο στο δάσος της Βουλώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης.

Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης.

Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης.

Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης.

Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης.

Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης.

Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης.

Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης.

Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης.

Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης.

Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης.

Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης.

Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης.

Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης.

Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης. Η πρώτη έντύπαισις της 'Υβέτ ήταν λώνης.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 157ον. 1—4—41.

Δράσις περιπόλων και πυροβολικού. Τας πρώινάς ώρας έχθρικά τμήματα πλησίασαν εις το χθές καταλήφθεν έχθρικών κέντρον αντίστασεως, ήνωχλουν τους ήμετερους διά πυρών αὐτομάτων όπλων. Ημετερα τμήματα κινηθέντα εξέβιδαν τον έχθρον και συνελάβον πλέον των όδογηκοντα αιχμαλῶτων, έν οίς και ένα αξιωματικόν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 158ον. 2—4—41.

Δράσις περιπόλων και πυροβολικού. Η ήμετέρα αεροπορία διώξεως και το αντίαεροπορικόν μας πυροβολικόν κατέρριψαν δύο έχθρικά τρικιντήτρια αεροπλάνα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 159ον. 3—4—41.

Ενέργεια περιπόλων και πυροβολικού. Συνελάβοναι αιχμαλῶτους τινάς έν οίς και ένα αξιωματικόν και περιήλθον εις χείρας μας αὐτοματα όπλα και όπλα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 160όν 4—4—41.

Κατόπιν επιτυχών τοπικών ένεργειών καταλάβομεν ισχυράς θέσεις του έχθρου. Συνελάβοναι άνω των 70 αιχμαλῶτων έν οίς και ένα αξιωματικόν. Άφρονον πολεμικόν ύλικόν εύρεθη εγκαταλειμμένον επί τόπου. Είς έτερον σημείον άπέρριπον του έχθρου άπως προσβάλη τας θέσεις μας δι' άρμάτων άπεκρούση διά του πυρός των ήμετέρων αντίαεροπορικών.

(Έκ του Γενικού Στρατηγείου)

Δέν έπέμεινε σ' αὐτό το είδους τη συζήτηση ο Φερνάνδος. Και πάλι, όταν εύγριταν στο σπίτι, η 'Υβέτ ήταν πιο ήρεμη. Δέν μπορούσε να πει πως της είχε περθε άσχημα και δέν μπορούσε να έξηγήσει στον έαυτο της την άκατανίκητη αντίπαση, το μίσος σχεδόν που ένιωθε γι' αυτόν τον άνδρα.

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ο περίπατος στο δάσος της Βουλώνης φαίνεται πως άρσε πολύ όταν Φερνάνδος, γιατί κάθε άπόγευμα σχεδόν έπηγαινε εκεί με την 'Υβέτ. Η στάσις του ήταν πάντα καλή και άνεκτή για την κοπέλλα. Της έκανε άρκετά δώρα, κυρίως φουστάνια. Σε λίγον καιρό, η 'Υβέτ μεταμορφώθηκε αλήθινα.

Ντυμένη με γοδόστο, περιποιημένη, δέν έβόμιζε το φτωχό κοριτσάκι που εύγρισε στους δρόμους φωνάζοντας με μονότονη φωνή:

—Πάρτε κύριοι, λουλούδια για τις κυρίες! Οι άνδρες τώρα εύγριζαν και την έκτασαν, καθώς προχωρούσε στο πλάι του Φροντέ, λυγρή ψηλή, με λευκόντις κορμοστασιά. Τό ύψος της όμως ήταν διεικό πάντα, άδέξιο, και περπατούσε με κατεβασμένα μάτια.

Πολλές φορές, έαυτοπνοόσε όταν συλλογίζταν πού θα κατέληγε αυτή η φίλια να πούμε με τον Φερνάνδο Φροντέ. Ως ποτέ θα μπορούσε κι' αυτή κι' οι γονείς της να δέχονται τα δώρα του, έτσι, χωρίς κανένα ανταλλάγμα;

Άνεπαίσθητα έπαίρνε μαζί της θάρρος. Κι' άνεπαίσθητα κι' αυτή δέν ήταν τόσο άγρια όπως στην άρχη. Τώρα, π.χ., άνεχόταν να την πιάει μπράτσο αν και αίσθανόταν πάντα κάποιον άποτροπισμμό στο άγγιγμά του.

Έτσι, την κρατούσε μπράτσο ένα άπριλιάτικο άπόγευμα στο δάσος της Βουλώνης, όταν σταμάτησε ο Φροντέ για να χαιρετήση κάποιο γνωστό του.

—Καλημέρα Ροδόλφε! Όραία μέρα, έ! —Ο Ροδόλφος ντε Τρενύ σταμάτησε. —Η ματιά του στάθηκε πρώτα στην 'Υβέτ, και στην φυσιογνωμία του, που, μ' όλα τα τριανταπέντε του χρόνια διατηρούσε μία παιδική σχεδόν βροστιά και καλωσύνη έπέρασε κάποιο σύννεφο.

—Καλησπέρα, Φερνάνδε!, αποκρίθηκε. —Κι' έμεις είπαμε να έπαυεληθομε από την άραία ήμερα και να κάνωμε περίπατο, είπε ο Φερνάνδος.

Αυτή η έξηγήσις ήταν έντελός περιτή για τον Ροδόλφο, ούτε είχε συλλογιστή να τον ρωτήσει πώς βρισκόταν στο πάρκο, και πού ήταν αυτή η νέα που συνώδεε. Ο Φερνάνδος όμως φαινόταν να καμαρώνη για την κατάκτησή του. Κι' η 'Υβέτ δίχως να καταλαβαίνει ακριβώς γιατί αισθάνοιτο ντροπή καθώς την εκύτταζε άδελά του περίεργα ο ξένος. Έκαμε λίγα όμήματα και προχώρησε σά να ηθελε να κρύψη το πρόσωπό της.

Παραβενούθηκε κι' η ίδια το δάσος, όταν

έπασσε στο κρεβάτι της, που έδυμψε πως έμπροστά της τα γαλανά μάτια του Ροδόλφου ντε Τρενύ να την κυττάει. Η περιέργεια και με κάτι άν συμμόνια. Σε λίγες ήμέρες όμως έσβησε αυτή η θύμησις κι' η συνάντησις με τον Ροδόλφο στο δάσος της Βουλώνης ξεχάστηκε.

Ο Ροδόλφος ώστόσο έλεγε, κείνο το βράδυ στην κόμισσα Νάντια ντε Ζιρώ:

— Σήμερα λυτήθηκα. Ο Φερνάνδος έχει καινούργιο όθιο. Ένα κοριτσάκι ξανθό και όμορφο, που τό ύψος του, μία στιγμή που το είδα, μου φάνηκε άδω.

—Δυστυχισμένο πλάσμα! είπε η κόμισσα. Ποιός έξερει πόση δυστυχία τό δέννει για να συνδεθί μ' έναν άνδρα σάν κι' αυτόν.

Η Νάντια ήταν πάντα όμορφη, αν και έξυγανε πιά τα σάρκαστα και είχε υποφέρει τόσο στη ζωή της. Η όμορφιά της όμως τώρα ήταν θλιμμένη. Από τον καιρό που είχε χάσει το κοριτσάκι της για δεύτερη φορά, καμιά χαρά δέν μπορούσε να φωτίση τη ζωή της.

Ο κρυφός της έρωσ για τον Ροδόλφο είχε σβύσει λες και αὐτός την ήμερα που πληρωφόρηθηκε το δυστύχημα της μικρής. Τώρα, όταν τον έβλεπε, η καρδιά της θερμαινόταν, σά νάβλεπε έναν άδελφό άσχημμένο. Η παλιά της άγάπη έκανε τη φίλια τους συγκινητική.

Δεκαεπτά χρόνια είχαν περάσει από την ήμερα που είχε φύγει ο Ζεράρ ντε Ζιρώ από το σπίτι του. Δέν είχε πατήσει το πόδι του στη Γαλλία όλο αυτό το διάστημα. Μόνο κάθε μήνα έστελνε στην γυναίκα του τό ίδια γράμμα, σά τό ίδια άπειληκτά λόγια:

«Άν μάθω πως έλπεις τον Ροδόλφο ντε Τρενύ, θα τόν σκοτώσω! Άν μάθω πως θρηκες την κόρη σου, θα την σκοτώσω!»

Ηξερε πιά άπ' έξω η Νάντια αυτά τα λόγια. Άλλα κάθε φορά που τα διάβαζε, ένοιωσε την ίδια άναστηρία. Πως είχε ξεφύγει ο Ροδόλφος από την έκδίκησι του κομπότος. Αυτό ήταν άνεξήγητο. Μετά το φανταστικό δυστύχημα με τό άμάρι, που παρ' όλογο να τό στοιχίση τη ζωή, ο Ροδόλφος είχε γίνει πιο προσεκτικός, άλλα, έέβασα, θάδρισκε τρόπιο δέ κόμης να τόν χτυπήση αν τό ήθελε, αν τό είδε άποφασισεί. Άλλά φαίνεται πως δέν έτηρετο ένήμερος. Άλλοιώς δέν έξηγείτο πως ένω τό κοριτσάκι της είχε πεθάνει τόσο χρόνο τώρα, αὐτός έακολουθούσε να άπειλή πως θα τό σκοτώση.

Η μόνη αλήθινή χαρά για τη Νάντια τώρα, έκτός από τη φίλια του Ροδόλφου, ήταν ο γιός της, ο Άλβέρτος. Είχε γίνει ένας θαυμαστός νέος, είκοσι ένός έτους τώρα, ψηλός, γεμωδός, μελαχροινός. Τα εύγενικά του αλοθώματα έκαναν τη Νάντια να καμαρώνη. Τόν Ροδόλφο να τόν άγαπάη με αλήθινή φίλια και τόν Φερνάνδο να τόν κοροϊδεύη. Είχε γίνει αξιωματικός. Όταν έμπαινε στο σαλόνι της ήμετέρας του, έλες ο κυρίως τόν έκύτταζαν και οι κοπέλλες χαμογελούσαν.

Με τό κύλημα χρόνων είχε ξεχάσει την 'Υβέτ. Από τόν καιρό μάλιστα που η μικρούλα είχε πούσει πιά να πουλά λουλούδια στο δρόμο, ούτε και τυχαία την είχε συναντήσει ποτέ. Άλλά, ποτέ, ποτέ, σάν ά στρατή περνούσε από τη σκέψη του η πονεμένη της εικόνα. Και τότε η καρδιά του παιδιού σφινγόναν.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΧΩΡΙΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Ένα βράδυ, γυρίζοντας από την ύπηρεσία του ο Άλβέρτος έπέρασε από τό δάσος της Βουλώνης. Ήταν μία ζεστή νύχτα, άλλα πάντως οι περιπατηταί ήταν άραιοί στο σκοτάδι.

Έξαφνα σέ μία στιγμή ο νέος που προχωρούσε αιντοραγυρόδοντας, σταμάτησε. Τού φάνηκε νάκουσε κάποια γυναικεία φωνή να φωνάζη θόδηται. Και σέ λίγο κατάλαβε πως δέν γελιόταν. Καθρη, νεανική, άκούστηκε πάλι η φωνή:

— Βοήθειαι!... Βοήθειαι!... Δίχως να διασώση ο νεαρός αξιωματικός έτρεξε πρὸς τό μέρος της φωνής. Δέν προώρησε πολύ και εκεί, στο μισοσκόταδο, είδε δύο σιλουέττες και τού έφάνηκε πως έπάλυναν. Ένας άνδρας κρατούσε άγκαλισμένη μία κοπέλλα, που τόν έσπρωχνε μ' όλη της τη δύναμη και έφώναζε:

Δέν έκρείσθηκε να ίδθ τίποτε άλλο ο Άλβέρτος για να σπεύση να την βοήθηση. Πλησίασε και έφώναξε:

— Αφήστε άμέσως αὐτή τη νέα, αλλιώς θαχτεί να κάνετε μαζί μου!

Και ο άνδρας και η κοπέλλα εύγριζαν παραξενεμένοι το κεφάλι. Και τότε άναγνωρίστηκαν με έκπληξη. Ο άνδρας ήταν ο Φερνάνδος και η κοπέλλα η 'Υβέτ.

Είχε έπάνω από τρία χρόνια να την ίδθ από κοντά ο Άλβέρτος. Πιστός στην υπόσχεσί του, όταν την έβλεπε από μακριά, έφευγε από τό όθιο της. Η συμπαθεια που είχε νιώσει για τό φτωχό κοριτσάκι, δέν ήταν έρωσ άχαλινώτης. Ήταν μία άδελφική συμπόνη, ένα ένδιαφέρον, πόθος να της κάνει καλό. Άλλά όταν άντελήφθη πως τό καλύτερο που μπορούσε να κάνει για να την ώφέληση ήταν

να την κρατήσει κοντά, σεν έβίσασε να φύγη από τη ζωή της. Τώρα, όμως, καθώς την είδε ξαφνικά σ' αὐτή τη θέση, κάτι έφτερούνη σε κάτι άν συμμόνια. Σε λίγες ήμέρες όμως έσβησε αυτή η θύμησις κι' η συνάντησις με τον Ροδόλφο στο δάσος της Βουλώνης ξεχάστηκε.

Ο Ροδόλφος ώστόσο έλεγε, κείνο το βράδυ στην κόμισσα Νάντια ντε Ζιρώ:

— Σήμερα λυτήθηκα. Ο Φερνάνδος έχει καινούργιο όθιο. Ένα κοριτσάκι ξανθό και όμορφο, που τό ύψος του, μία στιγμή που το είδα, μου φάνηκε άδω.

—Δυστυχισμένο πλάσμα! είπε η κόμισσα. Ποιός έξερει πόση δυστυχία τό δέννει για να συνδεθί μ' έναν άνδρα σάν κι' αυτόν.

Η Νάντια ήταν πάντα όμορφη, αν και έξυγανε πιά τα σάρκαστα και είχε υποφέρει τόσο στη ζωή της. Η όμορφιά της όμως τώρα ήταν θλιμμένη. Από τον καιρό που είχε χάσει το κοριτσάκι της για δεύτερη φορά, καμιά χαρά δέν μπορούσε να φωτίση τη ζωή της.

Ο κρυφός της έρωσ για τον Ροδόλφο είχε σβύσει λες και αὐτός την ήμερα που πληρωφόρηθηκε το δυστύχημα της μικρής. Τώρα, όταν τον έβλεπε, η καρδιά της θερμαινόταν, σά νάβλεπε έναν άδελφό άσχημμένο. Η παλιά της άγάπη έκανε τη φίλια τους συγκινητική.

Δεκαεπτά χρόνια είχαν περάσει από την ήμερα που είχε φύγει ο Ζεράρ ντε Ζιρώ από το σπίτι του. Δέν είχε πατήσει το πόδι του στη Γαλλία όλο αυτό το διάστημα. Μόνο κάθε μήνα έστελνε στην γυναίκα του τό ίδια γράμμα, σά τό ίδια άπειληκτά λόγια:

«Άν μάθω πως έλπεις τον Ροδόλφο ντε Τρενύ, θα τόν σκοτώσω! Άν μάθω πως θρηκες την κόρη σου, θα την σκοτώσω!»

Ηξερε πιά άπ' έξω η Νάντια αυτά τα λόγια. Άλλα κάθε φορά που τα διάβαζε, ένοιωσε την ίδια άναστηρία. Πως είχε ξεφύγει ο Ροδόλφος από την έκδίκησι του κομπότος. Αυτό ήταν άνεξήγητο. Μετά το φανταστικό δυστύχημα με τό άμάρι, που παρ' όλογο να τό στοιχίση τη ζωή, ο Ροδόλφος είχε γίνει πιο προσεκτικός, άλλα, έέβασα, θάδρισκε τρόπιο δέ κόμης να τόν χτυπήση αν τό ήθελε, αν τό είδε άποφασισεί. Άλλά φαίνεται πως δέν έτηρετο ένήμερος. Άλλοιώς δέν έξηγείτο πως ένω τό κοριτσάκι της είχε πεθάνει τόσο χρόνο τώρα, αὐτός έακολουθούσε να άπειλή πως θα τό σκοτώση.

Η μόνη αλήθινή χαρά για τη Νάντια τώρα, έκτός από τη φίλια του Ροδόλφου, ήταν ο γιός της, ο Άλβέρτος. Είχε γίνει ένας θαυμαστός νέος, είκοσι ένός έτους τώρα, ψηλός, γεμωδός, μελαχροινός. Τα εύγενικά του αλοθώματα έκαναν τη Νάντια να καμαρώνη. Τόν Ροδόλφο να τόν άγαπάη με αλήθινή φίλια και τόν Φερνάνδο να τόν κοροϊδεύη. Είχε γίνει αξιωματικός. Όταν έμπαινε στο σαλόνι της ήμετέρας του, έλες ο κυρίως τόν έκύτταζαν και οι κοπέλλες χαμογελούσαν.

Με τό κύλημα χρόνων είχε ξεχάσει την 'Υβέτ. Από τόν καιρό μάλιστα που η μικρούλα είχε πούσει πιά να πουλά λουλούδια στο δρόμο, ούτε και τυχαία την είχε συναντήσει ποτέ. Άλλά, ποτέ, ποτέ, σάν ά στρατή περνούσε από τη σκέψη του η πονεμένη της εικόνα. Και τότε η καρδιά του παιδιού σφινγόναν.

Η μόνη αλήθινή χαρά για τη Νάντια τώρα, έκτός από τη φίλια του Ροδόλφου, ήταν ο γιός της, ο Άλβέρτος. Είχε γίνει ένας θαυμαστός νέος, είκοσι ένός έτους τώρα, ψηλός, γεμωδός, μελαχροινός. Τα εύγενικά του αλοθώματα έκαναν τη Νάντια να καμαρώνη. Τόν Ροδόλφο να τόν άγαπάη με αλήθινή φίλια και τόν Φερνάνδο να τόν κοροϊδεύη. Είχε γίνει αξιωματικός. Όταν έμπαινε στο σαλόνι της ήμετέρας του, έλες ο κυρίως τόν έκύτταζαν και οι κοπέλλες χαμογελούσαν.

Με τό κύλημα χρόνων είχε ξεχάσει την 'Υβέτ. Από τόν καιρό μάλιστα που η μικρούλα είχε πούσει πιά να πουλά λουλούδια στο δρόμο, ούτε και τυχαία την είχε συναντήσει ποτέ. Άλλά, ποτέ, ποτέ, σάν ά στρατή περνούσε από τη σκέψη του η πονεμένη της εικόνα. Και τότε η καρδιά του παιδιού σφινγόναν.

Η μόνη αλήθινή χαρά για τη Νάντια τώρα, έκτός από τη φίλια του Ροδόλφου, ήταν ο γιός της, ο Άλβέρτος. Είχε γίνει ένας θαυμαστός νέος, είκοσι ένός έτους τώρα, ψηλός, γεμωδός, μελαχροινός. Τα εύγενικά του αλοθώματα έκαναν τη Νάντια να καμαρώνη. Τόν Ροδόλφο να τόν άγαπάη με αλήθινή φίλια και τόν Φερνάνδο να τόν κοροϊδεύη. Είχε γίνει αξιωματικός. Όταν έμπαινε στο σαλόνι της ήμετέρας του, έλες ο κυρίως τόν έκύτταζαν και οι κοπέλλες χαμογελούσαν.

Με τό κύλημα χρόνων είχε ξεχάσει την 'Υβέτ. Από τόν καιρό μάλιστα που η μικρούλα είχε πούσει πιά να πουλά λουλούδια στο δρόμο, ούτε και τυχαία την είχε συναντήσει ποτέ. Άλλά, ποτέ, ποτέ, σάν ά στρατή περνούσε από τη σκέψη του η πονεμένη της εικόνα. Και τότε η καρδιά του παιδιού σφινγόναν.

Η μόνη αλήθινή χαρά για τη Νάντια τώρα, έκτός από τη φίλια του Ροδόλφου, ήταν ο γιός της, ο Άλβέρτος. Είχε γίνει ένας θαυμαστός νέος, είκοσι ένός έτους τώρα, ψηλός, γεμωδός, μελαχροινός. Τα εύγενικά του αλοθώματα έκαναν τη Νάντια να καμαρώνη. Τόν Ροδόλφο να τόν άγαπάη με αλήθινή φίλια και τόν Φερνάνδο να τόν κοροϊδεύη. Είχε γίνει αξιωματικός. Όταν έμπαινε στο σαλόνι της ήμετέρας του, έλες ο κυρίως τόν έκύτταζαν και οι κοπέλλες χαμογελούσαν.

Με τό κύλημα χρόνων είχε ξεχάσει την 'Υβέτ. Από τόν καιρό μάλιστα που η μικρούλα είχε πούσει πιά να πουλά λουλούδια στο δρόμο, ούτε και τυχαία την είχε συναντήσει ποτέ. Άλλά, ποτέ, ποτέ, σάν ά στρατή περνούσε από τη σκέψη του η πονεμένη της εικόνα. Και τότε η καρδιά του παιδιού σφινγόναν.

Η μόνη αλήθινή χαρά για τη Νάντια τώρα, έκτός από τη φίλια του Ροδόλφου, ήταν ο γιός της, ο Άλβέρτος. Είχε γίνει ένας θαυμαστός νέος, είκοσι ένός έτους τώρα, ψηλός, γεμωδός, μελαχροινός. Τα εύγενικά του αλοθώματα έκαναν τη Νάντια να καμαρώνη. Τόν Ροδόλφο να τόν άγαπάη με αλήθινή φίλια και τόν Φερνάνδο να τόν κοροϊδεύη. Είχε γίνει αξιωματικός. Όταν έμπαινε στο σαλόνι της ήμετέρας του, έλες ο κυρίως τόν έκύτταζαν και οι κοπέλλες χαμογελούσαν.

Με τό κύλημα χρόνων είχε ξεχάσει την 'Υβέτ. Από τόν καιρό μάλιστα που η μικρούλα είχε πούσει πιά να πουλά λουλούδια στο δρόμο, ο

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ήταν άργά...

— Γκιουζιντέ!... Γκιουζιντέ!...
— Ακούστηκε οδυνηρή ή φωνή της άρρωστης.
— Καμιά όμως απάντηση.
— Γκιουζιντέ!... Έκανε τώρα δυ-
νατώτερα ή γρήα.
— Πάλι όμως καμιά απάντηση
από κάτω. Όστε κι' έφάνηκε κα-
νείς μέσα στον όντα που μύριζε
χαμόμηλο και άρωματίσκη χνώ-
τλια.

— "Ααχ!... έστέναξε μακρόσυρ-
τά ή άρρωστη. Πού νά πήγε πάλι
αυτό το παληκοκρίτσι!... Γκιου-
ζιντέ κις!"

Όστε Γκιουζιντέ, όμως ούτε
έχως άλλο ζωής μέσα στο σπύρι
έκτός από τη λήνη κι' αμφοδελή
που υπήρχε μέσα στο δωμάτιο αύ-
το, όπου ακούγονταν κίλας τά
πρώτα φτερουγίσματα του θανά-
του.

Μήνες τώρα βασανίζονταν ή τ έ
ξ έ — ή θεία Πακίτζε. Ή άρρώ-
στια της βαρεία και άδερματευή
— ή ίδια δέν τό ήξερε τό τελευ-
ταίο αυτό — ήν κρατούσε ακίνη-
τη στο κρεβάτι με παράλυτο τό
μυσο κορμί. Μόνη στον κόσμο ό-
που καίρου πού άφαιρε με κάποι-
ους που της άφαιε ο μακαρίτης.
Ζούσε με την άνειψία της την
Γκιουζιντέ. Ένα πεντάφραστο κορί-
τσι, πού ή μάνα του πέθανε άφου
τό γέννησε και πού ο πατέρας
του, άδελφός της Πακίτζε, είχε
σκοτώθι κι' αυτός στον πόλεμο.
Ή Γκιουζιντέ ήταν τό μόνο πλά-
σμα στον κόσμο πού είχε για δική
της ή θεία Πακίτζε. Σ' αυτή είχε
συγκεντρώσει όλη της σπουδή της.
Α' αυτήν κι' όλες τις έλπίδες της
για τό γεραιότερό της. Μά και γι'
αυτήν θάταν όλα όσα της είχαν ά-
πομείνει από την παλιά της άρχον-
τιά: τό σπύρι της στο Γκιόζ-τεπέ,
τό όμορφο αυτό προάστειο της Ή-
σταμπούλ και τά λυγα λεπτά πού
οί τόκοι τους τόσο έξασφάλιζαν
μία φτωχική μά χωρίς στερήσεις
ζωή.

Ή Γκιουζιντέ πάλι άγαπούσε
κι' αυτή τη θεία της και την περι-
ποιότανε με σπουδή μά είχε κάτι
από τον χαριεκτήρα του πατέρα

της κι' αυτή: ήταν ζωρή, λίγο έ-
πιπόλαη και πάνω απ' όλα κατω-
μένη για όλες τις χαρές του κό-
σμου πού κορωνίζα τους είνε ο
έρωτας. Φύσις θερμή, είχε για μό-
νο χαλινάρι μία κάποια επιφύλαξη
και δυσπιστία πού είχε πάρει ά-
πό την μητέρα της, αλλά πού ό-
πως φοβόταν ή θεία της δέν θά-
τανε οι δυο αυτές άρετές κίλας
γιατί όλο και ώμόρφαινε ή Γκιου-
ζιντέ. Στά δεκα έφτα της χρό-
νια, ήταν κίλας μία τέλεια γυ-
ναίκα με καλοσχηματισμένες όλες
της τις άρμονικότητες καμπύλες,
με μάτια όλο λαγυγμένα και όπο-
σχές. Κι' όσο πιο πολύ ώμόρ-
φαινε ή Γκιουζιντέ, τόσο περισσό-
τερο την κυνηγούσαν τά άγόρια
στην άρχή οι μεστωμένοι άνδρες
κατόπιν ή Γκιουζιντέ παιζόνε
λούσε μ' όλους τ σ α χ π ι -
ν α και κατωμάτω όπως ήταν.

Είπε ένας σόφο Εύρωπαιός πώς
οι θέρμες γυναικείες φύσεις πού
έκ πρώτης ώρας φαίνονται έτοι-
μες νά πεσουν, σαν τό ώριμο
μήλο, στην πρώτη άνδρική άγκά-
λια πού θά έρεθί μπροστά τους
έχουνε από τη φύσι πάλι, ένα
σπουδαίο άμυντικό όπλο: Την κο-
κετορία τους, πού τις κάνει νά
δείχνουνε πώς πέφτουν, αλλά χα-
ρίς νά πέφτουν και νά σκαλώνουν
έντα καλύτερα τον άντρα. Τό
ίδιο κι' ή Γκιουζιντέ, φλετριάζε
με όλους τους έδασσανίους όλους,
μά σέ κανέναν δέν έβινε την καρ-
διά της και τά δροσέρια της νεύα-
τα. Όσοπου, έρεθίκε και γι' αυ-
τήν ο μάστορης όπως έχει έρεθί
για τόσες άλλες σαν κι' αυτήν
ώς τώρα. Ήταν ο νεαρός Γκιόζ-τε-
πέ, Πλουσιόπαιδο, όμορφος άντρας,
μόλις είχε γυρίσει απ' τη Βιέννη,
όπου είχε πάει για σπουδές κι' ή-
ταν τό καμάρι των δικών του, κι'
όλου του χωριού.

Μόλις είδε την κοπέλλα ο Γκι-
λίπ πού την είχε άφαιρε μικρό
και άσχηματιστο άκόμη κορίτσι,
πούλο, ξετρελλάθηκε. Μά κι' ή
Γκιουζιντέ δέν πήγε παρακάτω.
Άγάπησε κι' αυτή τρελλά τό α-
-

μορφοπαίδο του Γκιόζ-τεπέ, όπως
έλεγαν όλοι τον Γκαλήπ. και δέν
άργησε νά του δώσει τό πρώτο φι-
λί. Αυτό ήταν άρκετό για ν' άπο-
τρελλαθί ο Γκαλήπ μαζί της. Τό
Γκιόζ-τεπέ όλοκλήρο είχε νά κά-
νι τώρα με τους έρωτές τους. Τά
πράγματα έφτασαν ως τ' ατύα
του γέροντ του Γκαλήπ, πού έκρινε
καλό νά κάνει του γιου του με-
ρικές παρατηρήσεις.
— Την άγαπάς τρελλά, μ π έ η-
μ π α μ π α! ήταν ή απάντησις
του Γκαλήπ.

Δέν είνε για τη φοιμελιά μου,
έκαμε αυτότην ο πατέρας, συν-
ταξίτοχος άρσεπαγίτης.
— Θα γίνι άεία μάς όταν θά
μυθί στο σπύρι μας! έπέμεινε ο

πότης. "Όχι!" ήταν ή απάντησις
του γέροντ κι' ήταν ή τελευταία
λέξι του αυτή.

Βγήκε από τό δωμάτιο βρον-
τώντας πίσω του την πόρτα.
— Έναν δυνατό πόνο ένοιώσε στά
φυλλοκαρδία του ο νεαρός έρω-
τευμένος μά δέν κράτησε αυτό
πολύ. Όταν έφυγε από τό σπύρι
για νά πάη νά έρθι την Γκιουζιν-
τέ, είχε πάρει κίλας την άπόφα-
σί του: Θά παντρευόταν την άγα-
πί του: Θά παντρευόταν την άγα-
πί του, ή νέα όμως όταν τ'
άκούσε, κατσούφιασε:

— Και τί θεία μου, Γκαλήπ;
Πού θά την άφήσω;
— Θά την έαναστρέψω όταν συν-
τοια θά γυρίσω, Γκιουζιντέ
και τότε άβχη δύο νά την άγαπά-
νε και την κυτάνε μέσα στα μά-
τια!

Κλονίσθηκε ή Γκιουζιντέ, ο πό-
θος φούσκωσε τά στήθη της κάτω
από τά θερμά φιλία του νεου και
αφρόθηκε άνήμπορη μέσα στο υψι-
χταγκάλισμά του.

Κρώανε πολύ ή ατέριε έκείνο
τό πρωί και κανείς δέν φαίνότανε
νά της άνάγη τη σόμπα.
— "Αχ! γι' α ρ α μ α έ -
κ ές, κακοκρίτσι! παραπονέθη-
κε ή γρηά. Ποιος έξέρι με ποιά
γειτονισσα κουβεντιάζει στην αυ-
λή!" "Αχ!... Αχ!..."

Σήκωσε σιγά-σιγά τά παπλώ-
ματα κι' έκανε νά κατεβί απ' τό
κρεβάτι. Οι δυνάμεις της όμως
δέν την βοηθούσαν. Στάθηκε λί-
γο κοντανασταίνοντας κατόπιν ή
σπύριζε πάνω τό χέρι, τό γερό,
στην άκρη του κρεβατιού και έ-
βασε τό πόδι κάτω. Πάτησε. "Ένα
μπαμπού ήτανε εκεί κοντά, ξε-
χασμένο απ' τον καιρό πού μπο-
ρούσε άκόμη ή άρρωστη νά φέρ-
ει όλοτες μέσα στο δωμάτιο. Τό
πηρε και έπιχειρήσε για μία ά-
κόμη φορά νά φωνάξη την άνειψία

της! Γκιουζιντέ!... Έκαμε χτυ-
πάντας με τό ραβδί τό πάτωμα.
"Η ίδια όμάς σιωπή της άπην-
ησε κι' αυτή τη φορά."
Απελπιμένη ή γρηά σπηρ-
χθηκε στο μπαμπού και σέρνον-
τας τό νεκρωμένο πόδι της έκανε
νά πάη κατά τη σόμπα. Την ίδια
ώρα όμως; μία ζάλη της έκανε
έσρα όκάδες τό κεφάλι, τά μά-
τια της θολώσανε, σαν νά τους
έπείρασαν από μπροστά ένα πηχτό
τουλάκι, τό μόνο της γερό ποιά-
ρι έκλονίστηκε και άραεία σωριά-
στηκε στο πάτωμα.

— Γκαλήπ, θέλω νά γυρίσω!...
έκείνη ή Γκιουζιντέ τον άγαπήμέ-
νο της καθώς έφευγαν μέσα στο
κλειστό άμάξι πού τους έπήγαγε
στη Χαρταλινή.

— Ένας γνωστός τους φίλος ελ-
χε δεχτή νά τους εύκολύνι τον
διαστικό γάμο τους.
— Τρελλάθηκε, Γκιουζιντέ! έ-
καμε ο νεός. Τώρα πού φτάσαμε
στο μισό δρόμο;

— "Όχι άγαπήμένο μου, όχι!...
κ ή γ κ ι ο ζ ο υ μ! Ας γυ-
ρίσωμε. Κατένιωσα έσφαλικά έ-
δώ στην καρδιά μου!... Πρέπει νά
γυρίσωμε. Ήθελε σπύρι."

— Γκιουζιντέ, έρεχες ότι δέν ε-
φηνες μόνον εσύ, αλλά ξεπορτί-
σα κι' εγώ από τό σπύρι μου; Πώς
θ' άντικρούσω τώρα τους δικούς
μου, πού έρριχνε πού πήγαίνα;

— Γκαλήπ, έκαμε άγρία τά-
ρα ή νέα, άν δέν πήρ άμείως τό
άμαξά νά γυρίσι πίσω, θά φω-
νώσω!

Δέν άντιστάθηκε άλλο ο Γκα-
λήπ. "Έξέρε καλά τη φιλενάδα
σου. Σέ λίγο τό άμάξι έτρεχε
πίσω, στο Γκιόζ-τεπέ."

Άλλόφρον ή Γκιουζιντέ έπη-
δρε κάτω μόλις έφτασαν κι' άρ-
χισε ν' άνεβαίνει δύο-δύο τις σκά-
λες της εισόδου. Πίσω της κι' ο
Γκαλήπ.

— "Υστερα από λίγο, φτάσανε έξω
από τό δωμάτιο δέν άρρωστης. Γε-
μάτη άγωνία ή νέα στάθηκε κι'
αφουγκράσθηκε. Όστε άνασα-
σμός από μέσα. Δειλά... δειλά...
ιούξε την πόρτα και μπήκε, την
ίδια ώρα όμως, έμπηξε μία δυ-
νάτη κραυγή κι' ώρμησε σαν
τρελή!"

— Άνετίγνιμ!... Μανούλα
μου!

— Ή γρηά ψυχρή, κατάνυχρη ή-
τανε έσπλωμένη μπροστά στη θερ-
μάστρα.

Είχε μετανοήσει γι' αυτό
πού πήγαίνα νά κάνει ή Γκιουζιντέ,
μά ήταν άργά. Ο θάνατος την
είχε προλάβει.

ΑΤΑ ΣΑΛΗΧ ΟΖΓΙΕΝ

ΤΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ

Πρωί πρωί την περασμένη εβδομάδα, ή
Σουρπούτσα είπε στον Καραμπέτ, πού έπινε
τον καφέ του:

— Καραμπέτ, ένα πράμα τά πώ έσένα, άμα
καυιά νά μην κάνης, γιαδρούμ.
— Τι πράμα νά πής, Σουρπούτσα;
— "Όρκο νά κάνης, τυμωμένος ντε τά έ-
νεσαι."

— Μεάλο πράμα είνε αυτός;
— Τό 'Αρτινάκι έχτες θράντυ Ισπίτι μας
ήρτε.

— "Ε, αυτό τί είνε; Φίλος ντικός μου είνε.
— Ναι, μά ντεν είπα άκόμη τί ήκανε.
— Τι ήκανε, μετ γιαδρούμ;
— Κάλ ο Καραμπέτ έγουρλωσε τά μάτια, και
την έκύταξε περιμένοντας την απάντησι.

— "Αρτινάκις ήφίλησε έμένα.
— Άν έπερτε όόμπα μέσα στο σπύρι, δέν θά
έκανε τόσην έντύπωσι στον Καραμπέτ.
— Άφρησε τό φλυτζάνι του καφέ στο τραπέζι,
και άρχισε νά περπατά σαν τρελλός.
— Βαί, κατεργάρος θαί! Αυτός μέσα Ισπί-
τι ντικό μου τέτοιο μασκαράλίκις ήκανε;!
— Ή Σουρπούτσα έχασονέλασε:

— Μά ντεν περάει, Καραμπέτ, τώρα πιά
περασμένους-ήξεχασμένους ένεαι!
— Ο σύζυγος όμως είχε διαφορετική γνώμη.
— Έστριψε τις λίγες τρίχες του μουστακιού του
πού φυτρώσανε, και είπε κατακόκκινος:

— Τά πάω τώρα μαζί του.
— Τι νά κάνης, Καραμπέτ;
— Λόο μετ τά όρέφω! Ντροπής πράματα!
Νά φίλησι τό ύνακι μου!

— Ή Σουρπούτσα με παρακλητικό ύφος του
είπε πάλι:
— Νά πές, γιαδρούμ Καραμπέτ, μιλημένος
νά κάνης, μά τυμωμένος νά μη ένεσαι!

— Ο Καραμπέτ έφυγε έξω φρενών.
— Από τό θυμό του, δέν περιμένε νά μη στο
άσανορε, αλλά κατέβαινε τά σκαλοπάτια δέ-
κα - δέκα.

— Ή Σουρπούτσα, πεθαμένη στα γέλια, τον
παρακολούθησε από την ταράτσα του ρετιρέ.
— Μέσα στο τραί πού μπήκε, πιάσθηκε με τον
επιτραχτόρα, έρίστηκε με κάποιον πού τον
τάτρησε κατά λάθος και άρπάχθηκε με μία
κυρία πού του υπέδειξε πώς δέν έπιτρέπεται
νά κανίτζη.

Δέν τον χωρούσαν τά ρούχα του.
— Έφθασε στο κατάστημα ύφασμάτων του
φίλου τους 'Αρτίν και ρώτησε τον υπάλληλο
του ταμείου:

— "Αρτινάκις μέσα είνε;
— Σέ λίγο θάρθι, κύριε Καραμπέτ.
— Έντε τά κατήσω νά καρτέρω αυτώνε!
Και όλο μουρούριζε μέσα στο στόμα του.
— Έπειτα από μισή ώρα, φάνηκε ο 'Αρτινάκις
γελαστός και εύθους:

— Μετ Καραμπέτ, καλημέρα σου! Αυτό κα-
λό πάς ένεαι; Έσο από 'μαζί νά περάσης;
— Όγούρι τά ένεαι!
— Ο Καραμπέτ σηκώθηκε και σβίγγοντας τις
γροθίες του τον πήρε παρά έξω.

— Έλώ νά μιλήσω έσένα 'Αρτίν! είπε.
— Τι έκεις, μετ; Βαί - όύ, μετωμένος έ-
νεσαι.

— Μετωμένος έσο είσαι, 'Αρτίν, άμα έ-
χτες Σουρπούτσα Ισπίτι μου μέσα φιλημένος
ήκανε.

— "Αρτίν έμεινε κατάνηκτος.
— Άντε, φίλησα Σουρπούτσα;
— Έσο γιαί!
— Μετ Καραμπέτ, λάτως ήκανε.
— Λάτως - μάτος ντεν είνε. Σουρπούτσα
φίλημένος ήκανε, μούτρα σου τά Ισπίτσο!

— Ο 'Αρτίν την έκύταξε έναυόσε. Δέν περι-
μενε αυτή τη σκηνή.

— Τόν έπιασε με τό καλό:
— Καραμπέτ, ρακί πιωμένο ένηκες;
— Μετ μασκαρά, έγκω μετωμένος ντεν είμαι
— Από Ισπίτι μου έρχομαι, λόο νά ντωσης έμέ-
να!

— Αυτός πού είπε έσένα ιψέματα, μασκαρά
είνε.

Τότε πιά ο Καραμπέτ δέν έκρατήθηκε.
— Μετ Σουρπούτσα ίντιν μαρτύρησε!
— Τότες Σουρπούτσα πωυδή ένεαι!
— Σήκωσε τό χέρι ο Καραμπέτ νά του κα-
τεβάσι μία γροθιά και την έδωσε σ' ένα κο-
λάθι γυαλικά, πού κρατούσε ένας μικρός ύ-
πάλληλος δελωπάλειο περσοτικός. Τό κακά-
θι έπιασε χάμω και τά γυαλικά έγιναν κομ-
μάτια.

Κόσμος έτρεξε και δυο έυτοφύλακες πήραν
τό παιδί πού έκλαιγε, από τη μιά, και τον
Καραμπέτ από την άλλη, στο τμήμα.
Κατόπιν από άνάκρισι, έσκριόθηκε πώς
ή γροθιά ήταν προσημένη για τον καταστή

ματάρχη των πανικιών.

— Διατάραξις δημοσίας τάξεως, είπε ο δι-
ευθυνής, θά μείνης 24 ώρες μέσα!
— Τι λές, μετ γιαδρούμ, τί ήκανα;!
— Για νά μάθης νά μην δημιουργήσι κουγά-
δες.

— Ο 'Αρτίν έπληρώθηκε νά πράγματα στην
Σουρπούτσα, εκείνη όμως δέν έφαινε κα-
θόλου.

— Όταν, την άλλη μέρα, ο Καραμπέτ κακοξε
νυχτισμένος και υψιστικός έγύρισε σπίτι του,
ή Σουρπούτσα τον υπέδεχθη με γέλια:

— Άμην γιαδρούμ, τί ήκανε έσένα;
— Φυλακή μετ σφαλισμένο είχανε, γιατί
νά ντερά 'Αρτίν ήτελα.

— Και γιατί νά ντερής 'Αρτινάκι;
— Γιατί μούπες φιλημένος ήκανε έσένα.
— Ψέματα είπα, κουζούμ, Πρωταπ.ρλιάς
ήταν!

— Βαί Βαί! Και γιατί ντεν ήρτες φυλα-
κή νά πάρης έμένα;
— Άρτινις τελέφωνο είπε, μά έγκω τάρεψα
Πρωταπ.ρλιά ιψέματα είνε.

— Ο Καραμπέτ έπεσε στο κάθισμα. Διπλή
Πρωταπ.ρλιά την έπαθε ο κακοίλορσι!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΤΟ ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟ

— Ήπηρες κρέας, Ζαμφώ;
— Ρώτησε τη Ζαμφώ ή Παρή, ή γειτονισά
της.

— "Όχι, Παρή μου δέν ήπρόφταξα.
— Άγού! Γιατί καλέ δέν ήτρεφες με την
δρα σου;

— Μά σοφ πώ, καυμένη. Δέν μ' άρείει νά
καρτέρω μέσα στον κόσμο, γιατί έλεγόμζε-
ται κανείς και χάνει την ώρα του. Κι' ύ-
στερα, δέ μ' άρείει, καλέ αυτό τό ψυμένο
πώς διάλοο τό λένε..."

— Καταψυμένο!
— "Ετσι. Καλέ, Παρή μου, σαν δέν τό δώ
νά κρέμεται στο τσεγγέλι, φρέσκο - φρέσκο,
τοψ άρας, δέν μπορώ νά τό φάω."

— "Εχεις δικη, Ζαμφώ μου. Αυτό ήτανε
μπούξι σωστό, ώς πού νά τό κόψη έκείνος ο
'Αντώνης ο χασάπης, ήρόζιόσανε τά χέρια
του. Μά τί νά κάνης πού τό θέλω για τά
παιδιά;!"

— Μά γι' αυτό κι' εγώ τάθελα. Για μένα
δέ με κόφτει. Τρώω πιο καλά τά σαρακο-
στιανά.

— Έμένα μου λές!
— Ήκανε νά προχτές κατ' σουλήνης τυλί-
χτες, πού ήτανε νά γλιόφης τά δάχτυλά σου!
— Άμ' εγώ τί σπαροκόπηται, πού ήάρρε-
ψε ο φουρνάρης πώς ήτανε γαλατομπαρέκο!
— Έκείνη τη στιγμή πού μιλούσανε στην
πάρτα, φάνηκε μπροστά τους ή Σουλτάνα, τη
καμής ή κόρη.

— Ήπηρε μία φέτα, Ζαμφώ μου, άριστούρ-
γισμα!

— Δέ μ' άρείει τό καταψυμένο, Σουλτάνα
μου. Αυτό λέμε με την Παρή.

— Ή Σουλτάνα διαμαρτυρήθηκε:
— Τι λές καλέ; Είστε με τά σωστά σας;
Τό τρώει ή γης κι' ο κόσμος καί ψήνεται
σαν λουκούμι. Την περασμένη εβδομάδα τό κα-
ναμε κεφτεδες κι' ήμωσκοδόλησε τό σπύρι!

— "Ωστε είνε καλό;
— Καλό κι' άείο, μάτια μου. "Αχ! Έ-
θεός νά τό' έχη γεροί τοσι Έγγλέζοι που
μάς τό φέρνουνε από την 'Αυστραλία!"

— Πας έσάτ' τόσες μέρες;!
— Μά δέν άκούσε πώς τώχουνε μέσα στοσι
μπούκιρες; Κι' είνε τό' άρας.

— Έκανε νά φύγη και κατόπιν στάθηκε:
— Μά... έξέρις πώς ήπηρε ή κουινάδα
σου ή Τερφιθέα μισή όκα; Κι' ήσδαλε τό χα-
σάπι και τήν τό κίνησε φιλό-κίμα.

— Ή καυμένη ή Τερφιθέα έδωκε τον κιμά
στα χέρια της νύφης της και άνέθηκε στην
κιάραρά της.

— Τά κατάρφες μία χαρά! είπε γελαστή
ή Παρή.

— "Όχι μάτια μου, ήθελε νά την άφήκα
νά φάη κρέας και τά παιδιά μου χόρτα. Πάω
νά τώσ κώνω σουτζουκάκια νά φάνε νά δρο-
σιστούνε!"

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΟΙ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΕΣ
— Ένας τρομερός λωποδότης παρουσιάζε-
ται για είκοστή φορά στο Δικαστήριο, άν και είνε
μόλις είκοσιεπτά χρονών.

— Πώς; Στην ηλικία σου έφτασες σέ τέτοιο
σημείο καταπονήσεων. Φταίει χωρίς άλλο οι
κακές συναναστροφές... τού λέει ο πρόεδρος.
— "Ισως άπαντά ο κατηγορούμενος. Διαρ-
ώς... με δικαστές έχω νά παραβέριε..."

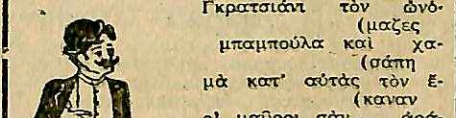
ΤΟΝ ΦΩΤΙΣΕ
— Πόσο απέχει απ' εδω τό χωριό σου;
— Έξη ώρες.
— Μά τά πόδια.
— Όχι. Μά τό ρολόι.

ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΣΤΑΣΙΣ
— Άλέν ότι τά ταξίδια ευπνάνε τον άνθρωπο.
— Τότε τί περιμένεις για νά κάνης τον γύρο
του κόσμου...

Τό λακριντί του ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΣΤΟΝ ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ

Γκρατσιάνι τον άνδ-
(μάζες και χα-
μαμπούλα και χα-
σάπι)
— Μά κατ' αυτός τον έ-
(καταν)
— οί μαύροι σαν... άρά-
(πη)
— Γι' αυτό και σύ τον έ-
(παφες)
— στην τόση σου μανία
κι' από Γκρατσιάνι θά
(τόν λές)
στο μέλλον... Πάωσα
(νιά!)

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΤΟΝ ΕΞΗΛΩ...

(οες)

χωρίς έλπίδα πιά,
γιατί τά... παραξήλωσε
κι' αυτός στην 'Αραπία.

— Άν' άπανσι σου ζήταγε
όλίγον πρό της παύσεως
κι' ίσως τον στείλεις στην δόδν
πού λέγεται 'Αναπαύσεω"

Κανένας πιά δέν σούμεινε
πού νά μην παρητήθη
και κατ' κράτος πανταχού,
τό Κράτος σου ήτήθη.

Σπεύσε λοιπόν, Μπενίτο μου,
τρελλέ και θεοπάθε,
τώρα πού κόσμος και ντυνιάς
ποιός είσαι σέ καταλάθε,
νά πάρης τά θρεμμένα σου
από την 'Αλβανία.

Και κόψε λάσπη γρήγορα
κι' απ' την 'Αθηνάσινα
γιατ' ο Νεγκούς έτόνισε
και λάβε τό όπ' όψει,
πώς λάσπη άν δέν κοφετε
αυτός έσας θά κόψη!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

τό πακέτο τό κρέας στο χέρι.
— Ή Ζαμφώ την χάρειψε στην πλάτη:
— Στά ψούνια σου είσαι πάλι, Τερφιθέα;

— Τι καλά ήπηρες; ρώτησε ή Παρή.
— Νά, λίγο κιμά από τό χασάπι...
— Ή Ζαμφώ γούρωσε τά μάτια.

— Από τό καταψυμένο άγόρασες;
— Ναι, γιατί;
— Ήσοι σουφορά πού θέε νά μάς φέρησι!

Καλέ, δέν άκούσε πώς όσοι τό φάγανε την
όλλη φορά τοσι 'πιασε πόνο;

— Παρα λίγο νά πέση χάμω ή Τερφιθέα.
— Έγύρισε και κύταξε την Παρή πού δέν μι-
λούσε, μόνο κατέβασε τά μάτια χάμω.

— Και νάσαι μονάχο ο πόνος; έξσκολούθη-
σε ή Ζαμφώ, μά χαλά λένε και τό χρώμα και
γίνεσαι όποιος τό φάει κίτρινος σαν τό φλου-
ρί, περάζει στα ρεματικά, στα νευρικά, στα
μάτια;!"

— Ή Τερφιθέα τόχασε.
— Γιατί δέν μου τόπατε πρίν;

— Τόν παρ άλυπάσαι, για την όνειρά σου;
είπε ή Ζαμφώ. Καλέ, φέρο νά τό ρέξωμε στη
γύστα, και τρώς ραδικοέλασταρα και χασίωρα
σαλάτα πού έχω. Μη χειρότερα!

— Ή καυμένη ή Τερφιθέα έδωκε τον κιμά
στα χέρια της νύφης της και άνέθηκε στην
κιάραρά της.

— Τά κατάρφες μία χαρά! είπε γελαστή
ή Παρή.

— "Όχι μάτια μου, ήθελε νά την άφήκα
νά φάη κρέας και τά παιδιά μου χόρτα. Πάω
νά τώσ κώνω σουτζουκάκια νά φάνε νά δρο-
σιστούνε!"

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΟΙ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΕΣ
— Ένας τρομερός λωποδότης παρουσιάζε-
ται για είκοστή φορά στο Δικαστήριο, άν και είνε
μόλις είκοσιεπτά χρονών.

— Πώς; Στην ηλικία σου έφτασες σέ τέτοιο
σημείο καταπονήσεων. Φταίει χωρίς άλλο οι
κακές συναναστροφές... τού λέει ο πρόεδρος.
— "Ισως άπαντά ο κατηγορούμενος. Διαρ-
ώς... με δικαστές έχω νά παραβέριε..."

ΤΟΝ ΦΩΤΙΣΕ
— Πόσο απέχει απ' εδω τό χωριό σου;
— Έξη ώρες.
— Μά τά πόδια.
— Όχι. Μά τό ρολόι.

ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΣΤΑΣΙΣ
— Άλέν ότι τά ταξίδια ευπνάνε τον άνθρωπο.
— Τότε τί περιμένεις για νά κάνης τον γύρο
του κόσμου...

'Η τιμωρία της

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ένας κύριος κομψότατος μπήκε στην αίθουσα του χορού και κάθισε σ' ένα από τα πρώτα τραπέζια. Είχε τα μάτια του κορμωμένα στη στρογγυλή επίστα.

Στην αρχή οι δυο νέοι που χόρευαν άναμεσα στα άλλα ζεύγη, δεν τον είχαν προσέξει. Έπειτα η Ζαννί τον είδε. Ένα κύμα αίματος ανέβηκε άμέσως στο πρόσωπό της. Αισθάνθηκε φόβο, ντροπή, τύψεις. Έχασε για μία στιγμή τα δάχτυλά της.

— Τι έχεις; την ρώτησε ο καθολικός.

— Είπε εδω άκείνος, ο Ρενέ... ψιθύρισε η νέα γυναίκα.

Ήταν τώρα χλωμή και άφηνε να την παρσύρη ο καθολικός της στο χορό σαν κουκκία, χωρίς ν' άκουη πια την μουσική, χωρίς να δάλεψη παρά μόνο τα μάτια του Ρενέ, που έλεγαν τόσα πράγματα κορμωμένα έπάνω τους.

— Εσύ θέλεις να έλθωμε εδω! της έλεπε ο σύντροφός της με τα δόντια σφιγμένα και το μέτωπο θρεγμένο από ιδρώτα. Οι συνηθισμένες άνοητες έπιθυμίες σου...

— Μωρίς! έπρόφερε η νέα γυναίκα έκτεντικά.

Ο νέος την κύτταζε με μίσος σχεδόν και δεν άπνηπτε.

Κάθε τόσο, οι γύρω του χορό τους έφταναν πολύ κοντά στον Ρενέ, δυο μόνο μέτρα μακριά του και τότε αναγκάζονταν να τον κυττάζουν για μία στιγμή. Δεν ήταν δυνατό να τον άποφύγουν.

— Δεν άντέχω πια... ψιθύρισε η Ζαννί.

— Άς φύγωμε, Μωρίς!

— Ποι να πάμε; έλεπε ο νέος μη μπορώντας να κρύψη τον φόβο του. Πρέπει να τελειώση ο χορός. Θέλεις να φύγωμε τώρα, για να ξεοπάση το σκάνδαλο;

— Δεν ξέρω... έτραβήξε η νέα γυναίκα.

Οι δυνάμεις της την έγκάτελειπαν, από την άγωνία. Ήταν έτοιμη να κλάψει, άναμεσα σ' όλο τον κόσμο... Όταν έφυγε από το σπίτι της για ν' άκολουθήση τον Μωρίς, δεν ήταν δυνατό να σκεφθή ότι θα συναντούσε μία μέρα έτσι τον άνδρα της και ότι θα την έκύτταζε έκείνος να χόρευη με τον έραστή της, περιμένοντας να τελειώση η μουσική για να... Δεν

μπορούσε να σκεφθή καν η Ζαννί τί θα συ νέβαινε όταν θα τελείωνε ο χορός!

— Ίσως είνε καλύτερα έτσι, έλεπε ο Μωρίς έρηρά. Τούλάχιστον θα ξεμπερδέωμε μ' αυτή την ιστορία.

Μόνο τότε κατάλαβε η Ζαννί πόση τα πεινότης ύπρηξε στην ψυχή του. Και του έριξε έπάνω ένα περιφρονητικό βλέμμα, μολοντί φοβόταν πάντα τον άλλο, που την έκύτταζε και όταν άκόμα του έγυριζε την πλάτη.

— Άωτε με θεωρείς μία ιστορία; έλεπε.

— Ω, μωό! έχεις δημιουργήσει σκοτούρες μόνο! ψιθύρισε ο Μωρίς άμειλικά.

Η νέα γυναίκα σάπασε. Έπρεπε να έξακολουθήση να χόρευη μαζί του. Τα δάκρυα ανέβαιναν στα μάτια που την ταπεινώσι. Δεν ήταν δυνατό να διακόψουν στη μέση τον χορό. Ο Ρενέ έρισκόταν έκεί και έκτύταζε τα πάντα!

— Τώρα, της έλεπε ο Μωρίς, οδηγώντας την διαρκώς με λιγώτερη χάρη, όταν θα τελειώση ο χορός, θα γυρίσωμε στο τραπέζι μας. Έπειτα έγω θα πάω να σε περιμένω έξω. Έτσι, αν θέλη να σου μιλήση έκείνος, θα σε έρθη μόνι.

— Όχι, όχι, δεν θα μ' άφήσης μόνι μαζί του. Ικέτευσε η νέα γυναίκα.

— Δεν θέλω έγω σκάνδαλα, άπήντησε ο νέος έρηρά.

Ο χορός έτελειώσε. Ο Μωρίς και η Ζαννί διευθύνθηκαν προς το τραπέζι των έκνευσιμένων από το δέλεμα εκείνου, που τους είχε παρακολουθήσει ως τότε άμειλικά.

— Ένα χαράσκι που φάνταζε να τους περιμένει, έπεσε στη Ζαννί, πριν άκόμη καθήση.

— Έχω αυτό το μυλλιέτο για σας, κυρία.

Ήσαν λίγες λέξεις του συζύγου της, γραμμένες έισιατικά με μολύδι:

«Κατάλαβε ότι δεν είσαι εύχαριστημένη ότι ο έραστής σου με μισεί. Και είμαι ίκανοποιημένος γιατί τιμωρήθηκες.»

Κύτταζε ψεύγει... έλεπε ο Μωρίς με άνακουφισι, πιάνοντας την Ζαννί από το μπράτσο.

Πράγματι, ο Ρενέ προχωρούσε προς την έξοδο.

Ο Μωρίς έδιάδασε κι' αυτός το σημείωμα. Για να παραγρηθή τον θανάσιμο πόνο που ζωγραφίζονταν στο παγωμένο πρόσωπο της νέας γυναίκας, της χάιδεψε το χέρι με τρυφερότητα. Έκλειν όμως ήξερε πιά, δεν μπορούσε να γελαστούν. Είχε τιμωρήση.

ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΙΣΑΡ

Μά δεν θα μωό ξεφύγης θα γίνης δική μου!...

Και πριν προλάβη να καταλάβη τίποτα η Χρυσώ ένοιωσε το χοντρό του χέρι να την τραβά. Για μία στιγμή, είδε άνικανό τον έαυτό της να ύπερασπισθή.

Μά το παρθενικό σώμα της άντελώντας δύναμι άπ' τη ψυχή της ώρθώθηκε δυνατό και με μία τεράστια προσπάθεια έξφυγε άπ' τα χέρια του και μ' ένα φοβερό σπρώξιμο τον έριξε έπάνω σ' ένα έδενδρο. Αυτό της έδωσε τον καιρό να τρέξη. Νά τρέξη πολύ τόσο που να μη δάλεψη τίποτα κι' όλα να στριφογυρίζουν στα μάτια της. Όσοπου έφτασε στα πρώτα σπία του χωριού. Σταμάτησε λαχανιασμένη.

Άπ' τα μάτια της κυλούσαν άβυσσος δάκρυα. Κι' η καρδιά της πήγαινε να σπάση. Έφτασε σπία της, καταβάλλοντας μεγάλον κόπο να φανή ήσυχη. Κατάλαβε πως κανείς δεν έπρεπε να μάθη. Ήταν τόσο φοβερό! Έκιν δύνευσ η γαλήνη του σπιτιού της η άγάπη της... Δεν θα μιλούσε, τούλάχιστον, ως την στιγμή που θα γινόταν άρραβωνιαστική του Στρατή!

Μά το «σκιάχτρο» είχε άρκισθή έκδικησι. Το ίδιο θράδυ στην ταβέρνα κάτι ψιθύρισε για τη Χρυσώ, που «δεν έσεβάσθηκε το σπιτικό της...» ετόν άδελφό της που έβγαίνει στο χωριό ντροπισσάμενος... «Την είχε ίδη πολλές φορές στον κάμπο...» και σε λίγη ώρα ο άδελφός της, έξαλλος έδούριζε το μαχαίρι του στο στήθος της Χρυσώς.

— Γιατί! τον ρώτησαν στο δικαστήριο. Ένόμιζε πως ξανάκουσε τη φωνή της άδελφής του... Έλεπε μερικά λόγια που δεν καταλάβαινε κι' ο ίδιος...

Τι μπορεί να πη κανείς όταν μόνι του δικαιολογία έχει το ότι μία νέα καρδιά άγάπησε... Κι' άκόμη τι άφελει η μετόπισθεν όταν δυό χείλη που τραγουδούσαν το τραγούδι της άχάτης και δυο μάτια γλυκά κι' άθάνα που έσκόρπιζαν τη λάμψη της χαράς δεν ύπάρχουν πιά...

ΕΥΑ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

Α.Ο.Α.Ο.

— Στην Ίαπωνία θεωρείται μεγάλη άνηθι, κότης το φύλλ σ' ένα δημόσιο μέρος, και η άστυνομία πιάνει άμέσως τους ένοχους. Όσο τόσο στα καφενεία οι χαριτωμένες σεβήτορες μπορούν όχι μόνο να καθώνται στα τραπέζια των πελατών, κρατώντας τους συντροφία, άλλα και να τους παλύνουν ένα ή δυο φιλά, το αντίτιμο των οποίων κυμαίνεται από 10 έως 50 έλληνικές βροχμές! Στην περίπτωση αυτή δεν έμπεδώνει η άστυνομία γιατί θεωρείται ότι πρόκειται περί... έμπορικης πράξεως!

— Κοιμούνται τα ψάρια; Δεν ύπάρχει πιά καμμία άμφιβολία γι' αυτό. Και ο ύπνος ά, πως άπέδειξαν οι παρατηρήσεις που έγιναν στα λχθυοτροφεία κατά τις νύχτες, έχει παράξενη έπίδρασι, στον γρωμιατισμό των. Σε πολλές περιπτώσεις αούαν μόνι η έντασις του χρώματος των ένω τα σχέδια μένουν τα ίδια. Σε άλλες όμως άλλάζουν άκόμη και τα σχέδια του δέρματος, οι γραμμές οι κηλίδες κλπ. Έξηκριδώνη άκόμη ότι τα περισσότερα ψάρια κοιμούνται έλαφρότητα και ύπνουν άπό τον έλαχιστο παλμό του νερού ή του αέρος.

— Η πλουσιότερα συλλογή από έλασφρήμεις, έβρισκε και κατάρες περιέλιετο στον «Θησαυρό των Έξορκισμών», ένα βιβλίο που έξεδότη στην Κολωνία το έτος 1626 και που ήταν χρησιμώτατο στους έξορκιστές και στους μάγους για να τρυμάσουν τα πονηρά πνεύματα και να τα δάχνουν από το σώμα των ανθρώπων.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

— Δεσποινίς δεν έχω το θάρρος να σάς πω! Την πρώτη φορά που σάς είδα...

— Έ λοιπόν, μιλήστε...

— Την πρώτη φορά που σάς είδα, δεσποινίς... γλύστρησα κι' έσπασα το πόδι μου!

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ο σ ό ζ υ γ ο ς: Ο Λεωνίδας ύποστηρλ, έι ότι ύπονοσε να με παραμερήση και να παντρευτή έκείνη, αν το ήθελε...

Ο σ ό ζ υ γ ο ς: Και γιατί δεν το έκανε;

Ο σ ό ζ υ γ ο ς: Ήθελε να μ' έκόμω!

Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Στο φρενοκομείο

Η σ ό ζ υ γ ο ς: Βλέπετε κ. διευθυντά, ο άντρας μου δεν έγινε καλά. Άρνείται να γυρίση στο σπίτι.

Ο δ ι ε υ θ υ ν τ η ς: Άπεναντίας, κυρία μου, πιστεύω ότι αυτό είνε μία άπόδειξις πως... έπαψε πιά να είνε τρελλός.

ΠΩΣ Ν' ΑΡΕΣΕΤΕ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Πολλές φορές γίνεται λόγος για την γοητεία των δον Ζουάν.

Δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι ο άνδρας που έχει την φήμη του Κατακτητή άποτελεί πάντοτε ένα δυνατό πείρασμα για τις γυναίκες. Δημιουργεί μάλιστα ένα είδος άμύλης μεταξύ των, ποια θα είνε έκείνη που θα δεχθή την έκφρασι του έρωτός του. Η γυναίκα που δεν θα έχη αυτή την χάρη ή αυτή την τιμή είνε φυσικό να νιώθη κάποια πικρία γι' αυτό.

Άλλα συγχρόνως οι γυναίκες δυσπιστούν άπέναντι των κατακτητών και έπειτα από τους πρώτους διαείφισμους, άπαντούν: — Ξέρω... ξέρω... Το λέτε αυτό σ' όλες τις γυναίκες. Φαίνεται ότι το τεχνάσμα σας αυτό έπέτυχε με την Α ή με την Β. Άλλ' έγω προτιμώ να σάς πω άμέσως ότι δεν θα έπιτύχη και με μένα.

Στην περίπτωση αυτή το μόνο που έχετε να κάμετε είνε να πητε άμέσως: — Άι! δες μου! Πιστεύετε, λοιπόν και σεις όλες ούστε τις ιστορίες; Πιθανόν να με άγάπησαν μερικές γυναίκες. Θα έπιθυμούσα πολύ να τις άγαπούσα κι' έγω... άλλα... τι τα θέλετε.

— Άι! δες μου! Πιστεύετε, λοιπόν και σεις όλες ούστε τις ιστορίες; Πιθανόν να με άγάπησαν μερικές γυναίκες. Θα έπιθυμούσα πολύ να τις άγαπούσα κι' έγω... άλλα... τι τα θέλετε.

ΤΟ ΠΑΝ ΕΙΝΑΙ Η ΑΡΧΗ

Εάν η ιστορία αυτή πιάση από την πρώτη στιγμή δεν έχετε παρά να την ποικίλλετε όπως σας άρέσει καλύτερα...

Εκείνο που άξίζει στον έρωτα είνε η άρχη. Όλη η δυσκολία έρρισκεται σ' αυτή: Η συνέχεια μιας έρωτικής σχέσεως έρρισκεται κατόπιν μόνι της. Πολλοί άνθρωποι άνδρες και γυναίκες, άποτυγχάνουν γιατί δεν έξερουν πώς να άρχίσουν. Το μυσλό τους τρέχει άναμεσα σε όλα όσα μπορούν να έπακολουθήσουν. Κοιμούνται τότε, τα χάνουν... και συνήθως στερρά δεν λένε τίποτα. Άν τοντίον ήξερουν ν' άρχίσουν, θα έβλεπαν πως όλα τα άλλα θα ήρ-

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕΙΛΕΣ

Οι περισσότερες γυναίκες είνε δειλές. Φαίνονται έχθρικές άπέναντι των ανθρώπων γιατί συλλογίζονται πάντοτε ένα έλάττωμα που έχουν και θέλουν να το προσέξουν οι άλλοι. Μπορείτε να μαντεύσετε ποιά είνε το άσθενές των σμείων; Εάν το κατορθώσετε θα είνε εύτυχημα. Δεν μένει τότε παρά να πητε:

— Σε άγαπή για τα έλαττώματά σας... Δεν σάς άρέσουν οι άστροφάλλοι σας... Βρίσκετε πως είνε κάπως έξω γκαμμένοι... Κι' όμως κάνετε λάθος... Σας έβαω πως δεν άποστρέφονται τίποτε περισσότερο από τα λεπτά πόδια που άπαιτεί η σημερινή μόδα... Αυτά είνε καλά μόνο για τις κούκλες... Δεν είνε όμως κατάλληλα για μία γυναίκα, που ζή και κινείται... Χωρίς αυτά τα άραία πόδια σας δεν θα είσαστε τίποτε σχεδόν για μένα... Θα σάς έβλεπα σαν μία συνηθισμένη γυναίκα που δεν θα μωό έκινούσε ίσως

χοντρο κατόπιν μόνο των...

Το μυστικό όλων έκείνων που έπιτυγχάνουν είνε η άρχη. Και ο μεγαλύτερος λόγος άποτυχίας είνε η δυσκολία στην άνευρεσι μιας καλής άρχης.

Δεν ύπάρχει γυναίκα που να μην συγκινήθ από μία καλή άρχη που θα κάμετε. Άντιθέτως οι γυναίκες άπογοητεύονται άμέσως από τους άνθρώπους που δεν καταρβώσαν να έπωφεληθούν από μία εύκαιρία που παρουσιάζεται μπροστά τους.

Ενας άνδρας που «κακοσυνεστήθη», από την πρώτη στιγμή, είνε πολύ δύσκολο έπειτα και συχνά ά δυνατό να άποκατασταθή στην έκτίμησι μιας γυναίκας. Τον θεωρεί σαν ένα άνθρωπο άνάξιο της προσοχής της. Και συχνότερα, δεν γυρίζει πια τα μάτια της για να τον κυττάξη. Μπορεί τότε ο άνδρας αυτός να κάμη τα πάντα. Άλλα θα είνε πολύ άργα πιά.

ΑΝΑΓΚΗ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑΣ

Ο έρωας είνε όμως ένα τέχνασμα και τίποτα άλλο;

Όχι βέβαια.

Το καλύτερο μέσον έπιτυχίας στον έρωτα είνε η ειλικρίνεια. Φυσικά να μην ειλικρίνεια δεν έπιτυγχάνει κανείς πάντα... Άλλα δεν χάνει κανείς ποτέ με το να είνε σ' όλες τις στιγμές της ζωής του ειλικρίνης. Άντιθέτως, κανένα τέχνασμα δεν μπορεί να έπιτύχη ως το τέλος. Άργα ή γρήγορα, το προσώπιόν που έχομε φιλοτεχνήσι για τον έαυτό μας θα καταπέση. Και η άπογοητεύσις θα είνε τότε σκληρά.

Μην έρχατέ ότι η ζωή δεν είνε ούτε καλή ούτε κακή. Μόνον οι άδύνατοι και οι άνεπιτήδευτοι άπέλειψονται οι θριαμβεύσις δημιουργούν εύκολα την θέσι που τους ταίριαζε και οι αισιόδοξοι έξερουν να έπαφελούνται και από τις παραμικρότερες χαρές.

Καθένας από μας μπορεί να σκορπίση γύρω του το γέλιο ή το κλάμα τη χαρά ή τη λύπη την εύτυχία ή τη δυστυχία.

Το πραγματικό βέλγητρο συνίσταται από να χρησιμοποιούμε τον έαυτό μας για να σκορπίζωμε γύρω μας το γέλιο και τη χαρά.

Η έπιτυχία στη ζωή δεν είνε ένα δώρον τόσο βειον. Είνε συνήθως άποτέλεσμα θάρρους και ύπομνης. Τα δυο αυτά πράγματα, μαζί με την άληθινή καλωσύνη και την γενναιοψυχία, είνε τα καλύτερα μέσα της γοητείας που έξασκούμε μεταξύ έκείνων που μας περιβάλλουν.

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

ΙΑΣΠΙΣ

τό πετράδι του ούρανού

Έτσι ονομάζουν οι Κινέζοι την «ϊάσπις». Και άποκαλούν άκόμη την πολύτιμη αυτή πέτρα «ζέσπερη» σαν την πρώην δροσιά, ζεστή και λελα σαν παιδιαστική έπίδερμίδα, άπολή σαν μεταξωτό ύφανσμα.

Είνε πολλά και άραιότατα τα πράγματα που κατασκευάζονται άπό ίασπι: άμφορείς, κύπελλα, βραχιόλια, άγαλματάκια, φύλλα κ.λ.π.

Η πέτρα αυτή έχει ιστορία άρχαία και ένδοξη. Άνάμεσα στα έργαλεία και τα όπλα του πρώτου ιστορικού άνθρώπου βρέθηκαν μαχαίρια και τοσεκούρια άπό ίασπι. Στην Κίνα, όμως, ο ίασπις χρησιμοποίηθηκε για διακοσμητικά άντικείμενα.

Από ένα είδος τέτοιας πέτρας, γαλακτολευκής με πράσινες φλέβες, άπέλειετο το σκήπτρο του κρατοούσε ο Κινέζος αυτοκράτωρ κατά τις άκρόσεις. Άπό ίασπι ήσαν και τα στολισμάτα που έλεγε έλθμένα στη ζωή του. Τέλος από ίασπι ήταν καμωμένη η μικρή στρογγυλή πλάκα που έδιδε στους μανδρινούς του ως σύμβολο του αείμωτου των.

Η αυτοκρατορική προτίμησις προς αυτή την πέτρα έγένεκε φυσικά την χρήσι της. Τα κορμιά έβάζαν στα καπέλλα των κορμιοφίτες άπό ίασπι.

Διάφορα άντικείμενα από ίασπι έτολίζαν τα γραφεία των ανθρώπων των γραμμάτων, τα τραπεζάκια της τσαλαλέτας και τους τάφους. Μία τέτοια πέτρα σκαλίστηκε έτοιμοθετείτο μέσα στο στόμα των νεκρών.

Στους νεοσύμφους έστέλλονταν ως δώρα φυλακτό από ίασπι, που έθεορούντο άποτελεσματικά για την άπόκτησι παιδιών ή για την έξασφάλισι της συζυγικής εύτυχίας. Η συνήθεια αυτή έξακολούθη άκόμη να ύφασται.

Τα έργαστάσια της Καντόν του Πεκίνου και της Σαγκάης στέλλαν στην Εύρώπη και στην Άμερική πολυάριθμα άντικείμενα από ίασπι.

Το κέντρον της παραγωγής της πολύτιμης πέτρας, στην Κίνα είνε οι άρχες του ποταμού Ίλκι. Το ποτάμι αυτό δημιουργείται από την συνέκμισι τριών άλλων που κυλούν στα νερά των διαφόρων πεδινών του πολυτιμού λίθου.

Ο ίασπις έχει ως φυσικά χρώματα το άσπρο το άνοικτοπράσινο, σπανίως δε και το μαύρο. Υπάρχει όμως στο έμπόριο και χρωματισμένος τεχνητά κόκκινος κίτρινος, πράσινος σκούρος κλπ. Για τον τεχνητό αυτό χρωματισμό εφαρμόζονται διάφοροι μέθοδοι.

Ο κίτρινος ίασπις ονομάζεται και φθινόπωρινό ήλιοπρότι.

Εκτός της Κίνας έξάγονται άντικείμενα από ίασπι από τις Ίνδίες και την Νέα Ζηλανδία. Πρέπει όμως να σημειώθη ότι δεν ύπάρχει στην Άνατολή μόνο. Έχει βρεθή και στην κοίτη μερικών χειμάρρων των Άλπεων και άρκετών άλλων ποταμών της κεντρικής και βορείου Εύρώπης.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

★ Όταν πεθαίνουμε ο κόσμος άνακαλύπτει σε μας άρετές, τις όποιες όποτε καν όποπιτεύονταν όσο ζούσαμε.

Ο ό γ κ θ

★ Περισσότερον θάρρος χρειάζεσαι κανένας για να άντιμετωπήσεις τις πίκρες της ζωής, παρά την άπολύτρωσι του θανάτου.

Μ Ο Ν Τ Ι Ν Ι

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Όταν παρουσιασθή κομμία καλή προενιά για την κόρη σου, βέβαια την άμέσως και μην περιμένεις να γυρίση η μάνα της από την άγορά.

(Βελγική)

ΓΙΑΤΙ;

Γιατί; Έπρόφερε σιγανά την μόνι και τελευταία της λέξι την ώρα που ένοιωσε το φοβερό σκίσιμο του νεανικού στήθους της.

Το δέλεμα της, τραχύ και πονεμένο στη λώθηκε για λίγο στην έξωλη μορφή που κρατούσε άμειλικά από πάνω της το φουκό όπλο. Άντερα έδούσε για πάντα πριν άκόμη το χέρι, που κινήθηκε φτάση στο μέρος της αληθινής σάν μία ύστατη προσπάθεια να συγκρατήση την ζωή που της έπαιρναν...

Ενα δράμα τιμή... Ένα δράμα παρεξηγημένης τιμής από έκείνα που δεν έχουν καμμιάν ήθική άφορμη και που πληρώνουν συχνά με τη ζωή τους κοπέλλες, που το μόνο τους έγκλημα είνε ότι άγαθήσανε πολύ. Μία άπ' αυτές ήταν και η Χρυσώ. Είχε μεγαλώσει άνάμεσα στις κρυοτάλλινες πηγές, στα πλατάνια και στ άγριοιούλινους του χωριού της. Άγριοιούλινος κι' αυτή, γεμάτη ζωή και όμορφιά ήταν ο κρυφός καυμός πολλών παλληκαριών. Μά μ' έναν άγριο και παράφορο έρωτα την άγαπούσε, ο πιο άντιαπαθητικός τύπος του χωριού, ο Σταμάς. Το «σκιάχτρο» όπως τον έλεγαν.

Τριγυρίζε την Χρυσώ όπως η σφήγα το δροσερό φρούτο. Έκλειν, γεμάτη άπέχθεια για το κακό χαρακτήρα του για τις ένοχλητικές έκδηλώσεις του, έφρόντιζε να τον άποφύγη, χωρίς όμως κι' η σπάσις της να του δίνη αίτια μίσους έναντίον της... Ώστόσο, η καρδιά της Χρυσώς έγύτησε κάποτε, μα για κάποιον άλλον τον Στατή. Ένα όμορφο παλληκαράκι, μιο κι' έργατικό. Έκείνος έκέρδιζε την καρδιά της όταν της μίληρα με τα μάτια για το καμμό που είχε μέσα του.

Τον άγάπησε πολύ τον Στατή η Χρυσώ. Κι' ήταν η άγάπη τους ιδανική σαν είδύλλι παραμυθιού, γλυκεία σαν την ροδαυή. Χίλιες λαχτάρες έπλημμυρίζαν την καρδιά της Χρυσώς για τον Στατή. Γεμμένη τις νύχτες στο κρεβάτι της, έαγρυπνούσε γεμάτη δνείρα για την εύτυχία της και γεμάτη έλπίδες για

16ον

— Είσαι γειτόνισσα είπες;
— Μάλιστα.
— Ο άγνωστος έμεινε σκεπτικός για λίγες στιγμές. Μετά είπες:

— Μία γειτόνισσα! Έπόμενον, διάβολε! Ο Πύργος, θέλεις, δεν είναι μέσα στην έρμηδα.

Η Φρανσίν στο μεταξύ δεν ξεκολλούσε τό μάτια της από τον άνθρωπο που της μιλούσε. Ήταν ξεθαία πως έρισκόταν εμπρός σ' ένα τόσο κακούργου.

Και έκαμε την σκέψη, ότι ο Ιδιοκτήτης του Πύργου 'Ιούλιος Φούλτων, για να αναδείξει την φρούρησι αυτού σε κακούργους θα είχε ασφαλώς σοδαρούς λόγους.

Απεφάσισε λοιπόν η Φρανσίν να προσπαθήσ η να μάθ η ποιού ήσαν οι λόγοι εκείνου και υπέβαλε διάφορες έρρητήσεις, στις οποίες ο άγνωστος δεν άπνηντε. Απεναντίας μάλιστα έρώτησε και κεινος με την σειρά του και έμαθε πού καθόταν η Φρανσίν, τι έκαμε ο πατέρας της και γενικά κάθε λεπτομέρεια των συνηθειών των. Και τέλος είπες:

— Για τελευταία φορά σ' αφήνω να περάσ ης από τόν Πύργο.

Αφού δεν μπορεί να γίνη άλλοιως, είπ η Φρανσίν, υπομηνύ. Ας κουραζώμαστε λιγάκι περισσότερο έμεις οι φτωχοί, για να μην ανησυχώμε με τόν θόρυβο των ποδιών μας τούς πλουσίους.

Και με αφέλεια καθαρώς παιδική:
— Μά δεν μού λές, σε παρακαλώ, ρώτησε τόν φύλακα, είναι τόσο ευαίσθητες στ' αυτιά ο κύριός σου ή η κυρία σου ώστε να ένοχλούνται από τό παρακρόχ;
— Η έρώτησις εκείνη της Φρανσίν έκαμε τόν φύλακα να άποσκήρτηση, να ταραχθή, να όπυτευθ ή ότι κινούν η νέα να ήξερε περισσότερο από σ α έλεγε, και την ρώτησε καρ φάνοντας τ ά θέλμητά του μέσα στ ά μάτια της:

— Και ποιός σου είπ ε εμένα, μικρούλα, ότι η κυρία Φούλτων μένει μέσα στόν πύργο;
— Κανείς.
— Τι άνοησίες λοιπόν είναι αυτές που κάθεσαι και λές; Πως φοντάσθηκες ότι στόν πύργο καθόνται άνθρωποι;

—Τό άποπτευθ ήκα από τη διαταγή του κυρίου σου. Γιατί δεν θέλει να περνούμε έμεις οι φτωχοί κάτω από τόν πύργο του; Φυσικά, για να μην ένοχλώμε ή αυτόν ή την κυρία του.

—Και πάλι σου λέγω ότι είσαι άνόητη, είπ ο φύλακας καθήκοντος κάπως. Ο πύργος είναι όπως πάντα άκατοίκητος. Ο κ. Φούλτων όμως δεν θέλει να περνού πιά οι γείτονες από τόν δρόμο αυτό, που είναι Ιδιοκτησία γιατί έτσι θα τόν χαλινού και φυσικά άκείνος θα πληρώνη τ ά έξοδα επιδιωρθώσεώς του. Με κατ'όλως:

—Λιγάκι, έξω όμως τί θέλεις να ήπτε, αφού έξερεις λοιπόν, κοπέλλα μου, μην έπαυλάσης πιά όσα άνοησίες μού άράβιασες εδώ πρό όλίγου. Και τώρα πηγαίνε και μη ξεχάσ ης.

—Ότι είναι η τελευταία φορά που περνάς άπ' αυτό τόν δρόμο.

—Δεν θα τό ξεχάσω, άπνηντες ή Φρανσίν. Και άπομακρόνηκε.

Εξάδελφ κατ' εύθειαν εμπρός, επιταχύνοντας τό θέμα της και αέ λίγο έφθασε στη δεξιά πλευρά τού πύργου.

Εξάδελφ κατ' εύθειαν εμπρός, επιταχύνοντας τό θέμα της και αέ λίγο έφθασε στη δεξιά πλευρά τού πύργου.

Εξάδελφ κατ' εύθειαν εμπρός, επιταχύνοντας τό θέμα της και αέ λίγο έφθασε στη δεξιά πλευρά τού πύργου.

Εξάδελφ κατ' εύθειαν εμπρός, επιταχύνοντας τό θέμα της και αέ λίγο έφθασε στη δεξιά πλευρά τού πύργου.

Εξάδελφ κατ' εύθειαν εμπρός, επιταχύνοντας τό θέμα της και αέ λίγο έφθασε στη δεξιά πλευρά τού πύργου.

Εξάδελφ κατ' εύθειαν εμπρός, επιταχύνοντας τό θέμα της και αέ λίγο έφθασε στη δεξιά πλευρά τού πύργου.

Εξάδελφ κατ' εύθειαν εμπρός, επιταχύνοντας τό θέμα της και αέ λίγο έφθασε στη δεξιά πλευρά τού πύργου.

Όταν έφθασε στο μέρος εκείνο ή Φρανσίν ανέκοψε τό θέμα της. Κι' ενώ περνούσε άργά τώρα, προσποιούμένη την έντελώς άδιάφορη, έρριξε μία λοξή ματιά προς τ ά δυο παράθυρα που άντικρύζαν τόν δρόμο.

Αλλοτε, τ ά παράθυρα έκείνα όταν ο πύργος ήταν άκατοίκητος ήσαν ορθάνοιχτα. Κανείς δεν φρόντιζε να τ ά κλειρή, γιατί κανένας δεν έρισκόταν μέσα στόν πύργο να τό κάμη αυτό.

Τά παράθυρα όμως τώρα ήσαν κατάκλειστα. Και μάλιστα ή Φρανσίν ένόμιζε πως πίσω από τ ά τζάμια ένός έξ αυτών διέκρινε και παραπετάσματα.

Αυτό είναι λοιπόν! ψιθύρισε ή Φρανσίν έπιταχύνοντας πάλι τό θέμα της. Έμαθα ό τι ήθελα να μάθω. Μέσα στόν πύργο, κάποιος μένει. Η ως κάποιος ή ως φυλακισμένος.

Και συλλογισμένη εξηκολούθησε τόν δρόμο της προς τό Παρίσι.

Νά πάρ η ή όρν η! να πάρ η! ψιθύρισε ο φύλακας τού πύργου, όταν ή Φρανσίν άπεμακρόνηκε. Μού φαίνεται ότι μας μυστήσαν οι γείτονες. Στοιχηματίζω ότι αυτό τό πονηρό κορίτσι, κάτι θα ή υποπτευθεί για να περάση άπ' εδώ. Ασχ ήμα! Μού φαίνεται ότι ο κύριος Φούλτων έκαμε πολύ άσχημα ως φέρ η την πρ γκήρσις σ' αυτόν εδώ τόν πύργο.

Σκέφθηκε για λίγες στιγμές και εξηκολούθησε.

Έχουμε έπειτα και τόν πατέρα της κοπέλλας αυτής τόν γέρο άπόμαχο, που θγαίνει τη νύχτα στο κυνήγι τών λαγών! Άλλος κίνδυνος αυτός. Άν καμιά νύχτα δ η φως μέσα στόν πύργο; Άν δ η τόν κύριο να έρχεται;

Και σάν να ήπρε την άποφάσι του, πρόσθεσε:

—Μπ ά! Αυτά μπορεί να τ ά προλάβω! Θα πάω άμέσως να θρώ τόν άπόμαχο αυτό και θα τόν άπογορεύσω νάρθη να κυνηγή πιά εδώ σ' αυτό τό μέρος. Και ό τι έκαμα στή κόρη του θα κάμη και σ' αυτόν. Θα τόν έμπαίσω κι' αυτόν να περν ή από τόν δρόμο τού πύργου.

Και άποφασισμένος να έκτελέση άμέσως τ ά σχεδία του, ο φύλακας έσπευσε ν' άπομακρόνηκε από τόν πύργο κατευθυνόμενος στο μέρος όπου έρισκόταν τό σπιτάκι τού άπομάχου.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ

—Μπορώ να καθήσω λιγάκι σ' αυτή τη πεζούλα;

Την έρώτησι αυτή άπήντησε στόν πατέρα της Φρανσίν ένας περιέργος άνθρωπος, λίγο μετά την άναχώρησι της κόρης του για τό Παρίσι.

Ο Λουκιανός Βαρέν, όταν έμεινε μόνος κατεγινόταν στο να φουτ ή μερικά λαχανικά στόν μικρό λαχανοκήπιό του, όταν άκούσε τη φωνή αυτή πλάσ του.

Στράφηκε τότε και είδε μπροστά του ένα άνθρωπο ήλικίας σαράντα πέντε περίπου χρόνων, που είχε ριχμένο έπάνω στόν ώμο του ένα πελώριο σάκκο γεμάτο λαχανικά. Ο άνθρωπος αυτός φορούσε κάτι παλιόρουχα και ρέλια σκεδόν, που μετά είας κρωτίνων έπάνω του, ενώ τα πλατιά, χοντρά παληοπάτου τσά του ήσαν εστυγγμένα στή σκόν η πράγ η που έδειχνε ότι ο άνθρωπος αυτός είχε όδοιπορήσει πολύ, ώσπου να φθάση στο σπιτί του άπομάχου.

Ο Λουκιανός Βαρέν τόν έξήτασε για λίγο προσεκτικά και από την φυσιογνωμία του έσηματίσε την πεποιθήσι ότι είχε να κάμη με κάποιον δυστυχισμένον, που η τύχη του τόν είχε καταδικάσει.

Τόν λυπήθηκε και όχι μόνο τού επέτρεψε να καθήση, αλλά και τού πρόσφερε από τό φαί που έτόμισε γι' αυτόν και την κόρη του.

Ο άδοκίμος είπ πως λεγόνταν Μιχαήλ Τρινώ, εξέφρασε τις εύχαριστίες του στόν άπόμαχο, που καλοκάγαθος καθώς ήταν από τόν πρώτ εινε να μείνη για κάμποσο καιρό μαζί του για να κυνηγούν λαγούς γύρω από τόν πύργο τού Σαδινιάκ, τόν όποιον έχαρακτήριζε ως μυστηριώδη.

Εκείνη την στιγμή ο φύλακας τού πύργου, άκείνος που είχε έμποδίσει πρην λίγη ώρα την διάβασι της Φρανσίν, έφανήθηκε στην πόρτα τού λαχανοκήπου.

Απελπιτικός πάντοτε και με τό χονδρό ραβδί του στο χέρι, ο φύλακας έρριξε μία ματιά στόν άπόμαχο και στόν Τρινώ και ρώτησε:

—Ποιός από τούς δύο σας είναι ο Λουκιανός Βαρέν;

Ο άπόμαχος σηκώθηκε από τό κάθισμά του, στάθηκε στή θέση του και άπνηντε:

—Εγώ!

—Για κόπιασε εδώ θέλω να σου μιλήσω.

—Λυπούμαι που δεν θα σ' εύχαριστήσω και δεν θα κάμη τόν κόπο ναρθω έξ έκει, Βρισκομαι στο σπιτί μου και όταν είμαι στο σπιτί μου, δεν δέχομαι διαταγές από κανένα Θε. λεις να μού μιλήσης είπες; Τότε έλα μέσα έσύ. Αυτό είναι τό σωστό. Άν όμως δεν θέλ ης να τό κάμ ης δείξε μου τη ράχι σου.

Ο φύλακας άντελήφθη εύθως άμέσως, ότι ο παλός άκείνος στρατιώτης δεν ήταν από τούς ανθρώπους που καταπιάνονται εύκολα.

Ωστόσο, έτήρησε την άπειλητικότητα του, μήκε στόν λαχανοκήπι, έληλάσισε τόν άπόμαχο, στάθηκε προκλητικός μπροστά του και τού είπες:

—Κύριε Λουκιανέ Βαρέν με ξέρεις έμένα;

—Μά την πίστι μου, όχι.

—Είμαι ένας από τούς φύλακες τού πύργου.

—Α, ά! γεοφερμένους λοιπόν στα μέρ η μας.

—Πώς; Ξέρεις ότι...

—Ξέρω ότι ο πύργος ως τ ά προηθείς ήταν άφύλακτος και τώρα τόν φυλάτε έσεις. Άν τό ξέρω!

—Καλά! Αυτό με θγαίνει από τόν κόπο να σου δώσω περισσότερες εξ ηγήσεις. Λοιπόν ο κύριός μου ο κύριος Φούλτων δηλαδή, ήπρε την άποφάσι να προσηγάγη την Ιδιοκτησία από τις επιδρομές τών γειτόνων του.

—Δικαιώματός του.

—Ως επιδρομή θέ θεωρεί και την συνηθεια που έχετε όταν πηγαίνετε στο Παρίσι, να περνάτε από τόν δρόμο τού Πύργου.

—Μ' άλλα λόγια ο κ. Φούλτων θέλει να μας έμποδισ η να περνάμε άπ' εκεί που περνούσαμε χρόνια τώρα. Και γιατί αυτό;

—Είναι δικός του λογαριασμός τό γιατί. Έκτός όμως άπ' αυτό έμαθα ότι σάς άρέσει τό κυνήγι.

—Υπερβολικά.

—Και ότι έχεις διαβολική έπιτηδειότητα στο να χτυπάς τούς λαγούς.

—Μεγάλη. Τό όμοιολόγ.

—Έμαθε όμως ο κ. Φούλτων με λύπη του, ότι πολλές φορές έρχομαι και κυνηγάς τούς λαγούς σου τη νύχτα έξω από τόν πύργο του.

—Κι' αυτό είναι αλήθεια. Τι τ ά θέλεις αύτό. τ ά τ ά έρείλια τού πύργου φαίνεται ότι έχουν την Ιδιότητα να γεννοβολούν λαγούς.

—Ασε τ' άστεία, κύρ Λουκιανέ κι' άκουσέ με.

—Μά τό θέλεις. Δεν κάνω τίποτε άλλο τόση ώρα παρά να σ' άκούω.

—Λοιπόν από τόν δρόμο τού πύργου ούτε σ' ούτε ή κόρη σου θα περάσετε πιά. Κι' έξω από τόν πύργο δεν θάρ ης πιά να στήσης τό καρτέρι σου για λαγούς.

—Άλλω.

—Δεν έχει άλλο.

—Διάβολε! Κι' εγώ νόμιζα ότι είχες πολλά να μού πής άκόμα.

—Άν παρηδες καμιά από τις διαταγές αυτές, αν δεν συμμορφωθής με τις οδηγίες που σου δίδο, πρέπει να ξέρ ης, κύρ Λουκιανέ, πως θα έχ ης κακά έμπεριβήματα με τόν κύριο 'Ιούλιο Φούλτων.

—Ετελείωσες; Τώρα άκουσε και μένα.

Ο γέρο άπόμαχος ώρθωσε τώρα και αυτός τό σώμα του, γιγαντώθηκε μπροστά στόν φύλακα, ήπρε στάσι περισσότερο από άπειλητική και με φωνή που έξωοτερικευε όλο τόν θυμό που φούσκωνε μέσα στο στήθος του, είπες:

—Άν όλα αυτά, φιλαράκο μου, τάλεγες από τόν εαυτό σου, ήξερα ποιά άπάντησι θα σου δίδα. Θα σε πετούσα με τις κλωτσιές έξω από τό σπιτί μου.

—Τι είπες; Τι;

—Επειδή όμως είσαι άπεσταλμένος του κυρίου σου, θα σε μεταχειριστώ σάν ένα πρεσβύτε. Θα σε σεβάσω δηλαδή...

—Λουκιανέ Βαρέν!

—Ω, ώ! Αφ ηρε τούς θυμούς, που δεν έχουν περάσει σε μένα και άκούσε με. Γυρισε λοιπόν στόν κύριο σου και πές του ότι ο Λουκιανός Βαρέν δεν δέχεται διαταγές από κανένα παρά μόνο από τούς άνωτέρους του. Επολέμησα και έχωσα τό αίμα μου για τό έδαφος της Γαλλίας και τό έδαφος αυτό δεν έχει τό δικαίωμα κανείς να μού τό άμφισβητήση. Χωρίς να λάσω ύπ' όψη μου τί θέλει ο κύριος Φούλτων τόν είδοπαί μου τί θέλει όπου θέλω και όπου μ' άρέσει. Και θα κυνηγώ όπου εγώ νομίζω πως έχει κυνήγι. Αυτά, σε παρακαλώ, να ήπρε στόν κύριο Φούλτων και να τού προσθέσης άκόμη ότι αν σκεφθ η μ' έμποδισ η, θα περάση πολύ άσχημα μαζί μου.

—Α, γέρο μου! έφώναξε ο φύλακας θυμωμένος. Μιλάς πολύ άσυνλόγητα. Πρέπει δά να ξέρ ης ότι οι διαταγές τού Φούλτωνος έκτελούνται.

—Από ήλιούς και φοβηταιάρηδες. Ένας Λουκιανός Βαρέν που έχει τό σώμα του τρηπήμενο από τις σφαίρες τών έχ θρών της

πατρίδος, δεν συνήθισε να φοβάται...
—Θά πληρώσης άκριβ άυτό σου τ ά λογία.

—Τι; Τολμής να με άπειλήσης;
Και ο άπόμαχος ώρθωσε, μήκηε στο σπιτί του και εύθως άμέσως έφανήθηκε κρατώντας τό κυνηγετικό του όπλο.

—Άν δεν φύγησ αύτή τη στιγμή, θα πάθ ης και σ' ό, τι παθαίνουν οι λαγοί...

—Αναθεματισμένη! θρυχήθηκε ο φύλακας. Και έφυγε φοδισμένος, μουντουρίζοντας διάφορες άειλέες.

Στό διάστημα αυτό ο λεγόμενος Μιχαήλ Τρινώ δεν άπέσπασε τ ά θέλμητά του από τόν φύλακα τού Πύργου.

Τόν έξήτασε με προσοχή από τό κεφάλι έως τ ά πόδια και διελογίσθη:

—Διάβολε τών διαδολών! Αυτόν τόν κρεμαντάλ τόν ξέρω καλά εγώ. Είναι ο Τζάκ, ο φύλακας τών κατακομένων τού Κόκκινου Δαχτυλιδίου στήν Νέα Υόρκη. Αυό φορές τόν έχ η πιάσει στήν Αμερική!

Και όταν ο φύλακας, όπ τόν άπειλη τού κυνηγετικού όπλου, έφυγε φοδισμένος, ο Μιχαήλ Τρινώ έψιθύρισε:

—Δεν υπάρχει καμιά άμφισβολία. Αυτός ο πύργος τού Σαδινιάκ είναι Ιδιοκτησία τού Σκελετού με τ ά πράσινα γάντια!

Από τις σκέψεις του όμως αυτές τόν άπέσπασε ο άπόμαχος που τού είπ ε ότι προς πείσμα τού Φούλτων θα έξακολουθούσε να κυνηγ ή λαγούς στα έρείλια τού Πύργου.

Ο Τρινώ όμως τόν άπέτρεψε, συμβουλεύοντας τον ότι ήταν προτιμότερο να άνακαλύψουν τό μυστήριό τού Πύργου.

—Ποιός είσαι εσύ λοιπόν, που ένδιώφερας για τ ά μυστικά τού Πύργου; ρώτησε ξαφνικά ο άπόμαχος.

Ο Τρινώ σκέφθηκε για λίγες στιγμές και μετά είπες στόν ανονυμισμό του κυτάζοντας τον κάπνισμα:

—Θά τό μάθ ης. Θα τό μάθ ης, όπ τόν δρον όμως ότι δεν θα άποκαλύψ ης σε κανένα άλλον τό μυστικό μου. Ούτε ή κόρη σου δεν πρέπει να μάθ η.

—Τό όρκίζομαι.

—Τότε μπορείς να μάθ ης.

Και ο ψευτο-Τρινώ άφάρωντας σε μία στιγμή την περούκα που φορούσε και οκούπίζοντας τό κολομακτιγισμένο πρόσωπό του τού είπες:

—Είμαι ο Αμερικανός ντετέκτιβ Τόμ Κόξ!

Ίσως νά ής άκουσέ τό όνομά μου.

Ο Λουκιανός Βαρέν με δυσκολία συνεκράτησε ένα έπιφώνημα κατάπληξης. Και εξέφρασε τόν θαυμασμό του στόν άστυνομικό, που εξηκολούθησε χαμογελώντας:

—Λοιπόν, άγαπητέ μου Βαρέν, ο Πύργος τού Σαδινιάκ, είμαι περισσότερο από βέβαιος ότι άνήκει στήν συμμορία τού Κόκκινου Δαχτυλιδίου.

—Τι είδους συμμορία είναι αύτή; Δεν ξέρω.

—Και είσαι εύτυχ ης γι' αυτό. Η συμμορία τού Κόκκινου Δαχτυλιδίου είναι ό, τι τρομερό μπορείς να φαντασθής. Αποτελείται από τούς πιο έπιτηδευούς κακούργους. Κακούργους που συναντάς παντού. Άλλοτε, όταν έχωμε τόν καιρό, θα σου πώ περισσότερα για τη συμμορία αύτή. Τώρα, Βαρέν, άφ ησε με να έξακολουθήσω.

—Μάλιστα, κύριε Τόμ Κόξ.

—Είδεις τόν φύλακα που ήλθε εδώ πρό όλίγου; Και αυτός είναι ένας από τούς συμμορίτες.

—Κακούργος! Καλά τόν κατάλαβα εγώ...

—Μέσα βέβαια στόν Πύργο κρύβεται μία γυναίκα...

—Μία νέα...

—Σατανά! Και αυτό τό έχ η άποπτευθ ή!

—Πρην από λίγες μέρες ένα τρομερό εγκλημα συνέβη στο κεντρικότερο ξενοδοχείο τού Παρισιού.

—Τρομερό εγκλημα! Για σταθ ήτε. Μήπως έννοείτε τις πέντε δολοφονίες τών ύπηρετών;

—Άκριβώς. Τις δολοφονίες τών ύπηρετών την εξαφάνισι μιάς νέας, που άρπάχτηκε από τό ξενοδοχείο κατά μυστηριώδη τρόπο.

—Της Δώρας Νινόν;

—Ναί!

—Ω, κύριε Τόμ Κόξ! Έξιδάσσα στις έφημερίδες τ ά τρομερά αυτά πράγματα και όμολογώ πως έορδισα.

—Λοιπόν, φίλε μου, Βαρέν, είμαι θεαταίος ότι μετ ά στόν Πύργο τού Σαδινιάκ έρίσκει κλεισμένη ή Δώρα Νινόν.

—Πώς; Η νέα που άρπάχτη από τό ξενοδοχείο;

—Μάλιστα. Ασφαλώς οι κακούργοι τού Κόκκινου Δαχτυλιδίου την μετέφεραν και την έφύλακισαν στόν Πύργο.

—Ω, διάβολε! φώναξε ο Βαρέν. Τώρα θυμάμαι. Έχετε δίκαιο, κύριε Τόμ Κόξ. Μία γυναίκα έρισκεται φυλακισμένη στόν πύργο. Μία νύχτα έχ η στήσι τό καρτέρι μου για τούς λαγούς και είδα τότε που την έφερναν με τό αυτοκίνητο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

★ ΜΠΡΑΤΙ ΣΛΑΒΑ: — Ένα άνατριχιαστικό οικογενειακό δράμα ξετυλίχθη τις ήμέρες αυτές σ' ένα γαριουδάκι τών περχίωρων της πόλεως μας: Ένας χωρικός είχε άφήσει έπάνω τόν τραπέζι της καλυθας του τόν ποσόν τών πέντε χιλιάδων κορωνών, που είχε εισπράξει από την πώλησιν μίας άγελάδας. Σε μία στιγμή όμως άπουσός τού χωρικού, ο πενταστής γιός του, ήπρε τ ά χρήματα και τ ά έρριξε στο άναμμένο τζάκι. Ο χωρικός, που έπέστρεψε σε λίγο και άντελήφθη τί είχε συμβεί, άρπαξε ένα τσεκούρι και άπέκοψε και τ ά δύο χέρια τού δούστου του παιδιού. Έμπρός στο τρομερό αυτό θέαμα, η σύζυγος τού χωρικού που έκαανε την στιγμή εκείνη λουτρο στο μικρότερο παιδί τούς, έλιποθύμισε και άφ ησε τόν θρόνος μέσα στο νερό, όπου και έπνιγη, ενώ ο άκαρτηριασθείς πέθαυσε σε λίγο συνεπεία της άκατάσχετης αιμορραγίας. Ο κακούργος πατέρας άνευ ρέθ η, όστερα από λίγες ώρες, νεκρός σ' ένα γειτονικό δάσος, όπου είχε αυτοκτονήσει.

★ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ: — Ένας έμπορος άπό τό Αίστερσταν, είχε αγοράσει ένα γραμματία, τού κρατικού λαχείου, αλλά πρό της ήμερας της κληρώσεως, τό μετεπώλησε σε κάποιον άλλον. Ο αριθμός τού λαχείου αυτού κέρδιζε, κατά την τελευταία κλήρωσι, ποσόν 200.000 κορωνών — άνω τών πέντε εκατομμυρίων δραχμών — και τότε ο έμπορος, που είχε χάσει τό κέρδος αυτό έμεσα από τ ά χέρια του, αυτοκτονήσας από την άπενόνησά του.

★ ΒΕΛΓΙΓΡΑΔΙ: — Όλοκληρό τό χωριό Ποροδί της επαρχίας Ποσρένιτς, άπεφάσισε να νικήση επί δύο ήμερες για να έξιλευθ ή για ένα εγκλημα, που διαπράξε η γιός τού δημάρχου τού χωριού. Ο νεαρός κακούργος είχε δολοφονήσει και είχε ληστεύσει ένα περιοδεύοντο έμπορο και έπειδή από πολλές δεκαετίες στο Ποροδί δεν είχε γίνη κανένα εγκλημα, οι κάτοικοι του, για να άποφύγουν την θεία τιμωρία, ήπραν τις ακόλουθες άποφάσεις: Πρώτον, να νηστεύουν όλοι επί δύο ήμερες έπειτα, μετά την λήξη της περιόδου αυτής, να παρακαθήσουν όλοι όμαδικώς σ' ένα δείπνο και τρίτον, να συλλέξουν όσα τό δυνατόν περισσότερα χρήματα για τούς φτωχούς τού χωριού.

★ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ: — Τό άνώτατο δικαστήρι της πόλεως μας έπέκυρσε κατ' όφ ης εν μέρ η την διαθήκη τού άπαθανότατος πρό μνην έν Αλαμίδα δόκτορος Έδουάρδου Ντράκς, ο όποιος άφ ησε ως γιός κληρονόμος τόν τόν... σκύλο του Αλίκια. Τό δικαστήριό επέτρεψε την διάθεσι ποσού 480 δολλαρίων για την εισαγωγή τού Αλίκια σ' ένα εοικονομείο σκύλων επί πλέως δέ ώρες τό ποσόν τών 1500 δολλαρίων για τ ά έξοδα συντηρήσεως του κατ' ά τ ά έξη προσοχή επιπλέον διάρκειαν της ζωής τού τυχερού Αλίκια.

Η ΘΛΙΨΩΝΗΤΡΙΑ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Κάθε πράγμα έχει την άρχ η και τό τέλος του. Ο έρωας όμως δεν έχει ούτε άρχ η ούτε τέλος. Τό γεγονός αυτό πιστοποιεί η άναπαρέα τού έρωτος.

★ Η συμπλήρωσις της εύτυχίας ένός άνδρος και μίας γυναίκας είναι ο άμοιβάσιος έρωας.

★ Ο άνθρωπος που δεν έχει την δύναμη ν' άγαπήσ η και ν' άγαπηθ ή δεν θα έπρεπε να ζ ή.

★ Δεν μπορεί κανείς να έκτιμήση την δύναμη τού έρωτος, παρά μονάχα όταν τόν έχει κυριαρχ ή του.

★ Ο μεγαλύτερος έχ θρος της άγάπης είναι ή ένοχία.

★ Όπου άόρχ ηε τό συμφέρον, δεν μπορεί να ζήση ούτε στιγμή ο πραγματικός έρωας.

★ Ο έρωας μές άρέσει περισσότερο όπ τόν γάμο, γιατί τ ά μυστηριώματα είναι πιά εύχρηστα από την Ιστορία.

★ Οι γυναίκες που κάνουν άστέια με τόν έρωτα παθαίνουν τό ίδιο με τ ά παιδιά εκείνα, που παίζουν με άκονισμένα μαχαίρια: Πάντοτε πληγώνονται.

★ Η φιλαρέσκεια τών γυναικών έκμηδενίζει κάθε άλλο αίσθημά τους.

Είσατε ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ;

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΥΤΟ ΠΡΙΝ ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ...

Η συζυγική εύτυχια, όπως και κάθε άλλη εύτυχια για τόν άνθρωπο δεν είναι κάτι όπλο. Κάτι φυσικό και σωστό. Κάτι τέλος που πρέπει να άπάρχη άπ' τη στιγμή που δυο άνθρωποι άγαπώνται. Η άποφασίσουν να ζήσουν μαζί. Τούαντίον, είναι κάτι που πρέπει ν' άποκτηθ ή και που πρέπει να τό κερδίση κανείς, να τό κατακτήση πράγμα που γίνεται μόνο με την προσπάθεια και την έπιμονή.

Η φίλια ή άγάπη και η συνηθισμένη είναι λαλούδια που δεν άνθίζουν εύκολα και μαρτυρούνται άμέσως όταν δεν έχουν την περιποίηση που τούς χρειάζεται. Αποτελούν δέ τη βάση όχι μόνο τών άριστέρων ανθρώπων δέ σμών, αλλά και κάθε άρμονικού και σταθερού γάμου.

Όστόσο όταν παντρευθ ή κανείς αν όχι άμέσως πάντως όμως όστερα από λίγον καιρό, όμμουρνούται χιλιάς δυο παρεξηγήσεις και προστριβές που φέρνουν τη δυστυχία σε κάθε άντρονίου. Είναι άπιστευτα τ ά έλαττώματα που άνακαλύπτει κανείς σ' έναν άνθρωπο. Αφού συνδεθ ή μαζί του με τ ά δεσμά τού γάμου, τότε παρουσιάζονται όλες οι ιδιοτητιές τ

Χειμάρρα ν. Πάτρας. — Σας λείπει η σταθερότης και η τάξις. Τα αισθήματά σας είνε άστα- ριστά και συγκεχυμένα. "Αρκετά δύστροπος και καχυποπίτος "Οξύ- θυμος και συγχρόνως πολύ στενό- χωρος. "Αδελφίστης είνε όσας τας έκδηλώσεις σας. "Ο φίλος σας έ- χει καλή αίσθησιμη. Στοργή και τρυφερότης. Ειλικρινής είνε τας έκδηλώσεις του άλλα πολύ ακατά- στατος. Το αίσθημα σας θα συνε- χισθή. Περίπτωσης γάμου δεν ύ- παρχει επί του παρόντος.

Λίτσα ν. Αίγιον. — Καί σεις έπισης έχετε δύστροπον και στε- νόχωρον χαρακτήρα. Μεγάλη ψυ- χική ακατάστασις. Ζηλότυπος και μνηστικός. Δημιουργείτε αντίπα- θείας γύρω σας. "Ελλειψίς επαρ- κούς καλαισθησίας. "Ο φίλος σας είνε αρκετά δραστήριος και τολ- μήρος. Είς τα αισθήματά του δια- κρίνω, κάποιαν άταξίαν. Τίποτε έ- πι του παρόντος δεν προλέγει σο- βαρότερον εξέλιξιν των σχέσών σας.

Αίλιαν Χάρβεϊ, Αί- γιον. — Συγκρατημένος και έπι- φυλακτικός χαρακτήρ. Διάθεσις έ- ξαιρετικής νωθρότ. Δεν καταρθώ- νετε να άκολουθήσετε ένα ώριμο- γον ρυθμόν εις την ζωήν σας. Πο- λύ άδυνα. Τρυφερότης, η οποία όμως δεν εύρισκει τον τρόπον να έκδηλωθῇ. "Ο φίλος σας είχε πο- λύ καλόν χαρακτήρα και θα στα- διοδρομήση έπιτυχίαν εις την ζω- ήν του. Θα εννοήθῃ έπισης επί του οικονομικού πεδίου. Οι χαρα- κτήρες σας άλληλοσυμπληρώνται και προβλέπω μεγαλυτέραν σύμφι- ξιν των σχέσών σας. Σκέψις πε- ρί γάμου δεν είνε δυνατόν να γί- νη άκόμη.

Δανάη ν. — Χαρακτήρ έγω- στικός και φιλόδοξος. "Έχετε όμως άρκετήν εύγενειαν ψυχής και λεπτότητα αισθημάτων. Είσαθε από τας φύσεις που δυσκόλως ίκανο- ποιούνται και που δεν δημιουργούν εύκόλως οικειότητα μεταξύ του περιβάλλοντος των. Παρά τοῦτο δημιουργείτε άρκετάς συμπάθει- ας. Είς τας έκδηλώσεις έπιφυλα- κτική. "Υπάρχει πάντοτε ίακτι που σας έμποδίζει να άνοίξετε την καρδίαν σας καθ' ολοκληρίαν και συγχρόνως ένας μικρός ύπολογι- σμός εις όσας σας τας ένεργείας. "Ο φίλος σας είνε ειλικρινής και σταθερός εις τας έκδηλώσεις του. "Η πρόσδος του θα θραδύνη όλί- γον άλλα τόν χαρακτήριζι μια διαρκής τάσις προς άνοδον. "Ημ- πορείτε να του έχετε μεγαλυτέραν έμπιστοσύνην.

Ενα κομμάτι τ' ούρανοῦ. — "Υπεροχὴ τῆς φαν- τασίας επί τῆς λογικῆς. Είσαθε ό- νειροπλόος και φαντασιόληκτος. Αί σκέψεις σας καθαρῶς ύποκειμε- νικά. Δεν έχουν καμμίαν άντικει- μενικότητα. Παρά τας πνευματικές εξάρσεις σας, εις την ζωήν είσαθε μάλλον άστολμος, πράγμα που δεν σας έμποδίζει όμως να κάνετε μερικὰς άπερίσκεπτας. "Ο φίλος σας έχει άγνας διαθέσεις. Είς ό- χη μεγάλην θέλησιν. Είνα από τούς ανθρώπους που δυσκόλως προ- σαρμόζονται και που προχωροῦν με μεγάλον κόπον εις την ζωήν. Πάντως ή έπιτυχία άγ την ζωήν, κατά πως άργά θα στέψη τας προσπο- θείας του "Ο χωρισμός σας θα παραταθῇ.

Κ. Χ. Β. Κρητικόπου- λ. Α. ν. — Χαρακτήρ τρυφερός και αισθηματικός. "Η αισθηματικότης σας είνε όμως άρκετά χλιαρά και όχι σταθερά. Μεγάλα όρμηά, αί όποία έκφυλίζονται πολύ γρήγο- ρα. Θα νυμφεθῇτε κατόπιν αισθη- ματος. Είς την ζωήν θα ενοηθῇ- τε. Καμμία σύντομος μεταβολή εις την σημερινήν κατάστασιν σας.

Π. Κ. "Αεροδυναμι- κή ν. — Χαρακτήρ άλλοπρόσαλ- λος. Δεν έξέρετε τί άκριβώς γυρεύ- τε και πολλές φορές έπιτηδεύσατε ρόλους που δεν σας ταίριαζουν. Οι πόθοι σας είνε τόνον πολλοί που συνήθως πελαγοδρομείτε. Θα έχετε πολλές αισθηματικές περι- πετείας, εύτυχώς όμως χωρίς σο- βαράς συνεπειάς. "Ο γάμος σας θα πραγματοποιηθῇ θραδύτερον κατόπιν αισθηματος και υπό συν- θήκας άρκετά εύνοϊκὰς. Θα κατα- λάβετε καλήν κοινωνικήν θέσιν. "Η οικονομική σας κατάστασις όλί- γον άσταθείς άλλα πάντως άντις

έπιπέδου ίκανοποιητικό.

Μ. Μ. Μιρέιγ. — Είσαθε χαρακτήρ ακατάστατος και άνησ- χος. Τα αισθήματά σας πολύ συγ- κεχυμένα. "Η καλαισθησία σας όποτερεί. Πρέπει να βάλετε κάποι- αν μεγαιύτεραν τάξιν εις την ζω- ήν σας. Τα αισθήματα που θα έμψεύσετε δεν θα είνε πολύ στα- θερά. "Κυριώτατα δεν θα μπορέ- σετε να τα συγκρατήσετε. Δι' αὐ- τὸ πρέπει να προσέχετε. "Ο γάμος σας θραδύνει άρα πραγματοποιή- κατά τρόπον άπρόσποτον. "Η ζωή σας θα παρουσιάσῃ μερικὰς με- ταλλάσεις.

Μαρίαν "Αννα ν. — "Ο φίλος σας έχει χαρακτήρα πολύ άνησυχον και νευρικόν. Είνα από τούς ανθρώπους που ύποφέρουν ψυχικῶς και που δεν καταρθώνουν να έρουν ίκανοποιήσιν σέ τίποτε. Πολύ δύστροπος και στενόχωρος. Παρά τοῦτο σας αγαπά με ειλι- κρινείαν και αί διαθέσεις του είνε καλαί άπέναντι σας. "Ο γάμος σας θα θραδύνη άκόμη. Αί σημε- ριναι σχέσεις σας θα ύποστούν πολλές εξέλιξεις.

Μικρή "Αμυγδαλία. — "Υπερβολικά εύαίσθητος χαρα- κτήρ. Σας άφαιρεί την δύναμιν να αντιληφθῇτε την πραγματικότη- τας. "Η αισθηματικότης σας είνε νοσηρά. Δεν είνε δυνατόν να ζή- σετε διαρκῶς με τὰ όνειρα, που κανέτε. "Η ζωή έχει ανάγκην ά- πό κάποιαν πραγματικότητα. Προσε- ξετε! "Ο φίλος σας είνε θαυμάσι- ος χαρακτήρ, άλλα τόν στολίζετε με φανταστικά χαρίσματα. που δεν έχει. Δέστε τον όπως είνε σάν άνθρωπον με σάρκα και ό- στα και όχι σάν ένα δν περμένο από τόν ούρανό. Πιστέψετε με ότι αυτό θα είνε καλύτερο. "Ο γάμος σας θα θραδύνη άκόμη. Δεν ύ- παρχει περίπτωσης επί του παρόν- τος.

Νανέτα. — Είχα άπόλυτο δικόν να σας γράψω όσα σας έ- γραψα την περασμένη φορά. Είνα αδύνατον να φαντασθῇτε πόσο... άέρα έχει μέσα τὸ μυαλό σας. Διὰ μὲν μπορείτε να σταματήσετε σέ μία ώριμὴν σκέψιν, τὸ μυαλό σας γυρίζει σάν άνεμοδείκτης. Λοιπόν, ακούστε: Οι άνθρωποι γιά τούς όποιους μὴ γράφετε είνε σ' αὐτήν θεία... έκ παραδόσεως ήλιθιοι. Δεν αξίζουν ούτε να τούς σκεπτε- ται κανείς. "Αλλ' αὐτό σημαίνει ότι πρέπει να καταδικάσετε τούς "Ελληνας. Πιστέψτε με. Είνα υπέ- ροχοι και άσφαλῶς καλύτεροι από οίονδήποτε άλλον λαόν τῆς γῆς. "Αλλ' οί "Ελληνες οί γνήσιοι και όχι αὐτά τὰ κινώδεια και οί κηφῆνες γιά τούς όποιους μὴ γρά- φετε. "Όσο γιά τῆς γνώμης σας... "Αλλά δεν έχουν ούτε άρχή, ούτε τέλος. Καί τί γνωμιές! Μὲ τῆς φούχτας. "Εμ γιά όνομα τὸ Θεοῦ! Καί ο άνθρωπος με τὰ πολ- λά γαλόνια και ο σωφῆρ και ο μά- γιστρος όλοι σας συγκινούν! Δεν αγαπάτε όμως κανένα κι' ούτε μπορείτε να αγαπήσετε γιά τὸ μυαλό σας θα τρέχῃ πάντα, σπὸν άγνοιστο που δεν έρσικεται κοντά σας και που μπορείτε να συναντή- σετε στή γωνία τοῦ δρόμου. Δεν θέλω τίποτε τὸ σοβαρό αίσθημα σ' όλα αὐτά τὰ... άνυπαρκτά αἰ- σθήματα. Ούτε γάμον σύντομον. "Από περιπέτειας — και όχι όλες άκίνδυνες — σωρός. "Ο Θεός να δάξῃ τὸ χέρι τοῦ! Ταξίδια σημε- ρα όχι. "Αργότερα πολλά. Μία λέ- εις άκόμη: Μην ξεχνάτε ότι εί- σατε "Ελληνοπούλα. Μία άληθινή "Ελληνοπούλα είνε πρώτα - πρώ- τα ύπερήφανη. Ήπειτα είνε σοβαρή, αξιοπρεπής και τόσο τετραπέρατη που να μην παίρνῃ τὸ κάθε βλά- μα που τῆς ρίχνουν γιά έρωτική έκδηλωσι. Καί άκόμη. Έχει δική τῆς προσωπικότητα. Τὸ καταλαβαί- νετε αὐτό; Φοβόμαι δυστυχῶς ότι όχι. Μην θυμώσετε γιά όσα σας γράφω και όταν σας μελῇ καιρός ξαναγράφετε μου.

Μικρὸ κυκλάμινο. — Παρά την έλλειψιν γιά την ό- ποίαν μὴ γράφετε νομίζω ότι σας άπνητσα. Δεν ελπίω όμως εις θέσιν να τὸ ξέρω και ούτε τώρα είμαι εις θέσιν να σας άπαντήσω διότι δεν έχω τὸ χρόνον μου. Κα- ταστρέφω άμέσως τας έπιστολάς, μετά την εξέτασιν των. Λοιπόν, θα μὴ κάνετε τῆς χάρις στήν περι- πτωσι που δεν σας έχω άπαντήσει να μὴ στείλετε ένα άλλο απο-

κομμάτι.

Ενα μανιότρου- λ. Ο. Α. ρ. 16. — Φιλόδοξος και έγωιστικός χαρακτήρ. Πολύ πείσμων, άλλ' όχι συνεπής εις τας προπαθείας σας. "Αρκετά κα- χύποτος. Ζητάτε από τούς άλλους άνα υπερόλικήν ειλικρίνειαν που δεν θα μπορέσετε να την έρῃτε. Διαπνέετε από αισθήματα άνώτε- ρα Αί έκδηλώσεις σας είνε γενη- κῶς βίαιαι και συνθησάτα χωρίς ρυθμόν. Θα άγωνισθῇτε άλλα θα άνοίξετε καλόν δρόμον εις την ζωήν. Καλή σταδιοδρομία. Θα έ-χετε άρκετάς μετακινήσεις. Οικο- νομική κατάστασις στενόχωρος εις τὰ πρώτα σας θήματα. Θα έλθω γιά τὰ δύο τὸν χρόνον. Δόστε μίαν πε- ρισσότερον συγκεκριμένην κατεύ-θυνσιν εις τας προσπάθειας σας.

Ζακ λ. ν. α. ν. — Χαρακτήρ τρυφερός και αισθηματικός. "Ψυ- χική λεπτότης και εύγενεία. Φυσική καλαισθησία. "Αδριοςτι καλλιτε-χνικά τάσεις. Προσωπικός έγωί- σμός. Αίσθημα τάξεως και εύπρε- πείας. "Υγεία καλή, μολοντί εί-σαθε μάλλον λεπτός οργανισμός. Παρά τῆς σημερινῇ διακοπῇ θα τερματίσετε καλῶς τας σπουδὰς σας και μάλιστα θα έχετε μερι- κάς έπιτυχίας εις τὰ πρώτα σας θήματα. Θα εύνοηθῇτε άρκετά επί του οικονομικού πεδίου. Θα έχετε κοινωνικὰς έπιτυχίας. Γάμος κα-τόπιν αισθηματος υπό ίκανοποι-ητικὰς συνθήκας. Θα έχετε μετα-κινήσεις.

Μαργαρίταν τῆς κοιλιάδος. — Πολύ εύαίσθη-τος χαρακτήρ. Είσαθε όμως έξαι-ρετικά στενόχωρος και μικρολογείτε δι' όλα χωρίς άφορμήν. Φιλόδο-ξος. Καλλιτεχνικά τάσεις άξιόλο-γοι. Θα σημειώσετε έπιτυχίας. Γάμος θραδύτερον. Θα πραγματο-ποιηθῇ κατόπιν αισθηματος. Καλή κοινωνική θέσις. Μερικά στενό-χωρία εις τὸ οικονομικόν έπιπέ-δον. Θα θραδύνουν κάπως να έξο-μαλυνθῶν. Μία οικογενειακή στε-νόχωρία, άλλ' έντελῶς παροδική. Μην παραμειλήτε την ύγιαν σας.

Είρη ν. ο. λ. α. ν. — Σας άπνητσα ήδη. Συμπληρωματικῶς σας γράφω τὰ εξής: "Η πραγμα-τοποίησις αὐτοῦ τοῦ γάμου ούτε

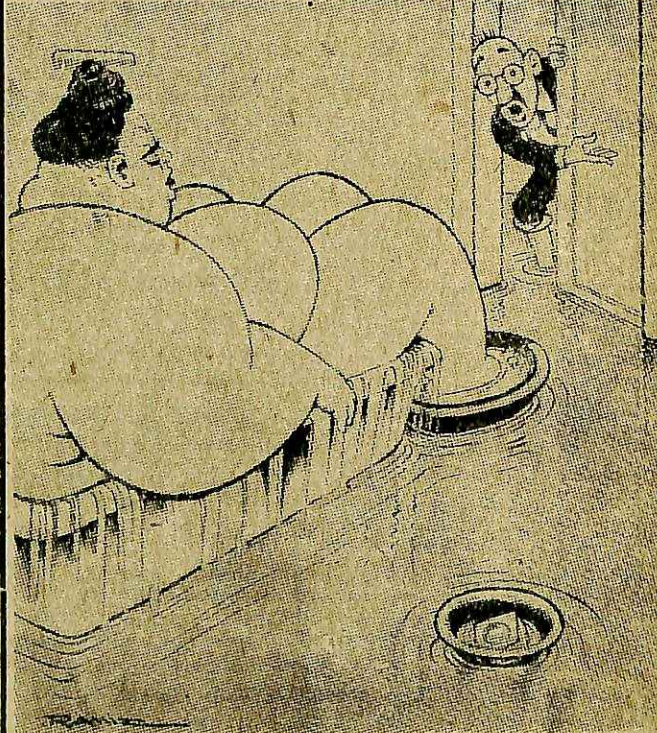
εύκολος άλλ' ούτε και συμφέρου-σα διά σας μὴ φαίνεται. Δι' αὐ-τὸ θα σας συνιστοῦσα γὰ μὴν δια-σπῇτε. Τὸ παλαιόν αίσθημα διά τὸ όποίον μὴ γράφετε δεν ύπαρ-χει πιά. Διατηρεῖται μόνον μια καλή άνάμνησις και τίποτε περισ-σότερον. "Επὶ πλέον ή θέσις τοῦ μέλλοντος συζύγου σας είνε τόνον άταθῆς ὥστε είνε πολύ άμφιβο-λον αν θα δυνηθῇ να σας παρα-σχη και μίαν μετρίαν έστω εύτυ-χίαν. Δυστυχῶς, ο άνθρωπος αὐ-τός δεν παρουσιάζει καμμίαν αξίω-λογον πρόσδον. Είνα εξ' ιδιουσγ-κράσιος μικροψύχος και άνικανος να άναπτύξῃ την άπαιτουμένην δραστηριότητα. Μὲ ερωτάτε τί άλ-λα να κάμετε. Τίποτε. Νά περιμέ-νετε. Οι γαμήριον σπανίζουν άλ-λως τε σήμερα.

Κ. Π. Δ. — Δ. Π. Κ. — Είσαθε από τούς ανθρώπους εκείνους που δεν έπιτυγχάνουν, διότι στεροῦν-ται τῆς πόλῃς και πρωτοδουλαίας. Σας άνεγνώρισα πολλά χαρίσμα-τα και εις προηγουμένην έπιστο-λήν μου. Δεν φάνουν όμως μόνον αὐτά. Χρειάζεται να έρη κα-νείς και να τὰ χρησιμοποίη κατα-λήλως. Σεις κατεστρέψατε την ζωήν σας με την άτολίαν σας και με την νωθρότητα σας. Τι άλ-λο θέλετε να σας πῶ; Θα έπιθυ-μούσα πολύ να σας έοηθῆσα άλ-λά δυστυχῶς δεν μπορῶ. Κάνω μίαν τελευταία έκκλησι στην θέλη-σιν σας. "Ισχυροποιήσατε την και πᾶψετε να παριστάνετε τὸν ρόλον τοῦ άδυνάτου και τοῦ κατατρε-γμένου.

Μή με λησμονέι 32. Πάτρας. — Μεγάλη αισθηματικό-της φθάνουσα μέχρι νοσηρότητος. Πρέπει να έλθετε εις μεγαλυτέραν έπαρην με την πραγματικότητα. Θα δοκιμάσετε φλογερὰ αίσθημα-τα άλλα και συγχρόνως θα συ-ναντηθῇτε πολλὰς εναντιότητες ε-πί τὸν έρωτικόν έπιπέδον. "Ο γά-μος σας θραδύνει άρκετά άκόμη. Θα γίνῃ κατόπιν αισθηματος. Με-ρικὰ διαταραχαί εις την οικογε-νειακήν σας ζωήν. Οικογένεια θα άποκτήσετε. Θα ορνανήσετε αὐ-τή μερικὰς οικονομικὰς δυσκολί-ας. Μία αίφνιδια τυχὴ θα σας πα-ράσχη μεγάλην άνακούφισιν.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Η ΧΟΝΤΡΗ ΣΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

— Γιά τὸ Θεό, δρέ γυναίκα! "Εδω γρήγορα! "Εφτασε τὸ νερό στὸ δρόμο και θα πνιγῇ ὅλη ή γειτονία.

(Σκίτσον PAMIZ)

ΥΓΙΕΙΝΗ

Υγεία και όμορφιά

3ον

Στά δύο προηγούμενα άρθρα μου σας ανέπτυξα λεπτομερῶς τούς λόγους γιά τούς όποιους κάθε γυναίκα που έπιθυμεί νάχῃ μίαν δροσερή και νεανική έπιδερ-μίδα πρέπει πρό πάντος να φρον-τίξῃ γιά την κανονικήν λειτουργ-ία των διαφόρων συστημάτων τοῦ οργανισμοῦ της. Δύο από τίς πιο συνθησέστερες παθήσεις που συντελούν στην καταστροφή της άνθρωπότητος και έν γένει της ό-μορφιάς τοῦ προσώπου είνε ή δυσ-σκολιότης και ή άνοητική ά-νεπάρκεια, γιά την όποιαν τόσο συχνά ακούτε να μιλοῦν τώρα τελευταία και που άπεδείχθη χά-ρις στις πρόσδους τῆς έπιστή-μης, ότι καίει σημαντικώτατο ρόλο στὸ γυναικείο σύνολο. "Ο-σο ελαφρά και έν είνε ή δυσκο-λιότης σας, πρέπει να ξέρετε ότι θα σας έμποδίσῃ πάντα νάχετε δροσερή και διαφανή έπιδερμι-δα. Πότε δεν θα κατορθώσετε με βί, τι δήποτε καλλυντικά κι' αν με-ταχειρισθῇτε να άποφύγετε τὸ θάμπωμα, την κτρινίλα, τὰ ξαν-θήματα και τὸ πρόσωπο γηρασμέ-να δέρμα, αν δεν φροντίσετε πρό πάντος να λειτουργῇ κανονικά τὸ πεπτικό σας σύστημα. "Όταν τὰ έντερα καθαρῶν κανονικά, θα καθορίσῃ και θ' αναλάβῃ μὴ άμ-ως και ή έπιδερμὶς τοῦ προσώ-που σας. Και προβάλλει τώρα γιά τούς πολλούς άναγνώστας τὸ εύλογο έρώτημα: "Μά με ποῖον

τρόπο επί τέλους αὐτή ή δυσκο-λιότης επιδρά στην όποιαδήποτε κατάστασι τοῦ δερματος;" "Ο-ταν ο πεπτικός σωλήν δεν καθα-ρίζεται κανονικά, άπομένουν με-σα στὰ έντερα μετά την χώνευσιν όπόλοιπα. Τών ύπολοιπων αὐτῶν γίνεται μερική σήψις άναπνοσσο μίαν διαφόρων τοξινών. Οι το-ξίνες λοιπόν αὐτὲς κυκλοφοροῦν μέσα στὸ αἷμα, τὸ όποιον παύει πιά ναῖται πλούσιο και καθαρό, περιοριζόμενις φυσικά τότε και τῆς φυσιολογικῆς ζωτικότητος του. Συνεπῶς, ή δυσκολιότης με-τῆς τοξίνες τῆς λιγοστεύει την ζωτικότητα τοῦ αἵματος και έπο-μένως τὸ δέρμα που λούζεται και τροφοδοτεῖται ἀπ' αὐτὸ δεν έχει πιά καμμία προστατευτική άμυνα. "Αν όμως δεν ύπῃρχε δυσκολιότης και τὸ διατρέφον τὰ δερμα... καί κύτταρα αἷμα ήταν ὕγιες και ζωτικὲς, τότε και τὸ δέρμα θα ή-ταν ὕγιες, δροσερό και όλοκάθα-ρο. Νά, λοιπόν από ποῦ πρέπει ν' άρχίζετε όταν θέλετε τὸ πα-ρακάτω στυπατιστήριμα τοῦ προσώπου σας. "Αλλ' έκτός αὐ-τοῦ έπαναλαβάνω και πάλιν ότι ή δυσκολιότης πρέπει να καταπο-λεμηται εύθως έξ άρχῆς γιάτι, παραμελούμενη, καθίσταται χρο-νία και χρησιμεύει ὡς αἰτία γιά τῶν μετέπειτα εμφάνισιν και άλ-λων έπιπλοκῶν ὡς αἰμορροΐδων, σκωληκοειδΐτιδος, έλκῶν, ήπα-τίτιδος κτλ. που έκτός τῆς σωμα-ρότητος των γιά την γενική ὕ-γεια δίνουν και τὸ τελευταίον κύ-πημα στην όμορφιά σας: σας μεταρρίουν πρόωρα. Γιά την θερα-πεία και καταπολέμησι τῆς δυσ-σκολιότητος να μὴ καταφεύγετε μόνο στὰ καθαρτικά, γιάτι πολ-λές φορές ή κατάστασις μάλλον χειροτερεύει με την συχνή χρῆ-σιν των. Πρό πάντος πρέπει ν' ά-κολουθῇτε ὡριμὴν τροφική διαί-τα. "Αλλά περί αὐτῆς θα γράψω στο επόμενον και θα σας δώσω και μερικὰς συνταγὰς που μπορε-ίτε εύκόλα να κάνετε μόνες σας και με την χρῆσιν τῶν όποιων ο-χι μόνο θ' άπολαύσετε από την δυσκολιότητά σας, άλλα θα δά-ξετε στὸ αἷμα σας και διαταίνεις τῶν όποιων έχει ανάγκην ή έπι-δερμὶς γιά να διατηρῇται φρέ-σκη και δροσερή.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρος - Δερματολόγος

Αι άπαντήσεις τοῦ «ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ»

Οι άπευθυνόμενοι πρός τόν τόν «Ίατρον Δερματολόγον» τοῦ "Εθνοσυροῦ" διά ζητήματα αἰ-σθητικῆς, ὕγιεινῆς και καλλω-πισμοῦ έν γένει, δέον να άνα-κινωιν τῆς κόμης. "Αν άποφασί-στε περάστε διά την έφαρμογήν των από τὸ λατερίον μου.

Τ. Α. Ψ. Ρ. — Να ραντίζετε κάθε ὅραστο τριχόντων τῆς κε-φαλῆς, κάνοντας ελαφρά φρέζιν-του με τὸ κατάψυκτο φάρμακο: Γλυκερίνη 12 γραμ., Βάμμα κανθαρίδος 0,50 εκ., Βάμμα για ποράντι 50 γραμ., Βάμμα πανα-μά 20 γραμ.

Τὸ φάρμακο αὐτὸ θα τὸ έξα-κολουθῆτε επί τετραμήνον. Να λούζεσθε κάθε 15 ήμέρες με κα-τραμοσάπωνα. Να κάνετε καθη-μερινῶς από μίαν ένσεν ύποδο-ρείως Τονοροσφάν 1 %. "Εν ὅλῳ 20 ένέσεις, δηλαδή 2 κουτιά.

Τὸ πρόσωπό σας να τὸ περνά-τε πρωί και θράδου με την εξῆς-λοσιόν:

Άλκοὸλ καμφορ 15 γραμ., Ροδόνερο 100 γραμ.

"Επιπροσθέτως δέ χωρίς, να τὰ ζουλάτε τὰ στυρία, να τὰ καυτη-ριάζετε δις τῆς ήμέρας μ' άσπορονόνημα.

Ε λ λ η ν ι δ α Π ό ν τ ο υ . — Τις περισσότερες φορές αἱ έ-διες γίνεσθε αἰτία τῆς άσχημίας σας. Παρασύρεσθε ή μιά από την άλλη και δεν έχετε άλλη δουλειά παρά τὰ βάξετε με τὸ πρόσωπόν σας. Δεν ξέρετε ότι διαί πειρα-χῇ τὸ χνούδι μεταβάλλεται ά-

μέσως σέ πραγματική υπερτρίχω-σι; Γιά κάθε τρίχα που τραβά-τε με τὸ ταμπάκι, δέκα άλλες ξεφυτρώνουν τριγύρω της. Πιο μαῦρες και πιο χονδρές. Καί έτσι φθάσατε στην θέσι που άπελπισ-τά και περιγράφετε και γιά την όποια άπορείτε. Τώρα, ο μόνος τρόπος που ριζικά μπορείτε ν' ά-παλλαγῇτε από την υπερτρίχωσιν τοῦ προσώπου σας, άνάδυνα και δίχως οὐλές είνε ή μέθοδος που έφαρμοζῶ των θραχέων κυμάτων. Την άμοιή της θεωρεῖται, δεν μπορῶ να σας καθορίσω ούτε την διάρκειά της, χωρίς μίαν προσω-πική εξέταση.

Π τ ω χ ή ὁ π α λ λ η λ ο ν . — Μοῦ διεβέσασε ο κ. Διευθυντής την παράκλησιν σας, ήτις γίνεται εύχαριστως άποδεκτή. "Όστε πε-ράστε από τὸ λατερίον μου Σά-λωνος 40, 11 — 1 ή 4 — 6 μ.μ. καθημερινῶς. Τις άλλες ὥρες δέ χομαί μόνον επί συνεντεύξει.

Μ α ρ ι η Ν. Π α π α δ . — "Ενταῦθα. — Δεν δικαιολογείται λιπαρά έπιδερμὶς, καθώς μου γρά-φετε, και μόνιμος λειχηνοποίη-σις τοῦ προσώπου. Μήπως προέ-κειται περί αναφυλαξίας ή περι δερ-μιτίδος, παθήσεων, άσθένων ὡς πρὸς την ποιότητα τῆς έπιδερ-μίδος; "Επιπολαιῶς δεν μπορῶ να σας δώσω συμβουλήν. Μόνον κα-τόπιν εξέτασέως θα σας βοηθῶ να ν' άπολαύγῃτε ἀπ' την κατάστασιν αὐτή. Γι' αὐτὸ ὅλως εξαιρετικῶς θα σας δεχθῶ άνεξέδωας γιά μίαν προσωπική εξέταση. Να μοῦ πῆ-τε τὸ ψευδώνυμό σας, ὥστε να μὴν ὀποληθῇτε στην καταβολήν έπισκέψεως.

Τ. Μ. Γ. ο. λ. ε. ν. — Να κά-νετε δις τῆς έβδομάδος τὸ θράσω προτομὴ κομμηθῇ από ένα άμφο-λουτρο. Δηλαδή, θα θράσετε με-σα σέ μίαν κατάρρολα 5 ποτήρια νερό μέχρις ότου κοχλάσουν κα-λῶς. Κατόπιν ρίχνετε μέσα δυο κουταλιές τῆς σούπας ριζῆς άλ-τέας. "Αίσα θράσουν άκόμη. Ή-λεπτά, κατεβάξετε την κατασάρ-λα από τῆς φωτιάς και άφήνετε τὸ πρόσωπό σας επάνω στοῦς ὀ-δρατιόχους επί 10 λεπτά. "Όσοῦ-τως τὸ πρωί μετά τὸ πλυσμό σας, σόδακι θέλετε να βάλετε που-δρα και τὸ θράδου να περνάτε τὸ πρόσωπό σας μ' ένα θαμβάκι με την εξῆς λοσιόν:

Ροδόνερο άγνὸ 50 γραμ., "Ω-ντὲ φλέρ ντ' ὀράνς 50 γραμ., Βόρας 10 γραμ.

Τους λεκέδες έπιτρίβετε καθη-μερινῶς με την εξῆς πομάδα: "Οὔντ ντὲ ζενκ 20 γραμ., Ρε-ζορίν 15 γραμ., Βαζελίνη 60 γραμ.

Δύο φορές την έβδομάδα ν' ά-λείφετε τὸ πρόσωπό σας με χτυ-πημένο άσπραδι αὐγόν, τὸ όποι-ον να ξεκαθαρίζετε μετά δέκα λε-πτά με άφθονο μόλις χλιαρὸ νε-ρό.

Τ. Τ. Χ α λ κ ι δ α . — "Ο-σον άφορᾷ την περιποίησιν τοῦ προσώπου σας, ν' άκολουθῆσετε δτι συμβουλεύω παραπάνω την "Α. Μ. Γιολέν, έκτός δέβαια τῆς πομάδος τῶν λεκέδων. Τὰ σπι-θύρια, ὡπως μοῦ τὰ περιγράφε-τε, μάλλον πρόκειται περί έκδη-λώσεων άναφυλαξίας. Να κάνετε διαίτια, δηλαδή να άποφύγετε τὰ αὐγά, την σκελάτα, τὸ κακάο, τὰ παστά, τὰ χοιρινά και έν γέ-νει τὰ ολιονευρωτάδια ποτά. "Α-μα παρουσιάζονται οί έκδηλώσεις να τῆς καυτηριάζετε με άσπορονό-νημα. Εύχαριστῶ γιά τὰ κα-λά σας λόγια και είμαι πάντοτε στην διάθεσί σας.

Τ ζ ι ν η "Ενταῦθα. — "Η πε-ρίπτωσί σας είνε παρομεία πρὸς τῆς "Α. Μ. Γιολέν. "Όστε άκυ-λουθῆτε έπακριβῶς δτι συμβου-λεύω λεπτομερῶς αὐτήν παραπά-νω. Και μετά τριμήνον ξαναγρά-ψτε μου.

Σ ο υ ζ έ τ. Π ε ι ρ α ι α . — Πρωί και θράδου, μετά τὸ πλύ-σιμό σας, τὸ όποιον πρέπει να γί-νεται με χλιαρὸ νερό, να περνά-τε τὸ πρόσωπό σας μ' ένα θαμβά-κι και την κατάψυκτο λοσιόν:

Ροδόνερο άγνὸ 100 γραμ., "Αλ-κοὸλ Καμφορ 15 γραμ.

Την Ίδια να χρησιμοποιήτε και πρό τῆς πούδρας. Μὴ παρα-μελήσετε τὰς ατομικὰς διατα-ραχὰς σας, άλλα ν' άποκαθίπτε-πρὸς εξίστην στὸν καιρὸν να πα-βολύο σας γιαντό. Τὰ συμπτώ-ματα που μὴ γράφετε δείχνουν ότι μάλλον πρόκειται περί ὕπερ-χλωρῆρας. Καί άλλοιμονον από τόσο μικρή ήλικία να παραμελή-θῃ ή κατάστασις αὐτή.

Α. Α. Α. Περαιά. — "Εν πρώ-τοις, να τακτοποιήσετε την κατα-στασι τῆς περιόδου σας. "Η άτα-ξία τῆς προκαλεῖ και τὰ ξανθὰ μα-τια που παρουσιάζονται στὸ πρόσωπό σας, ὡς και τὸν μαρμα-σμόν του έν γενει. Να παίρνετε έσωτερικῶς 40 στανόνες τὸ με-σήμερι και 40 τὸ θράδου πρό-τὸ φαγητόν και μέσα σέ δυο βα-χτυλα νερό από τὸ Λικιντ καλ-σιουμ «Σπές». Μετά δεκαπενθ-μερον άνάπαυσιν από τὸ τέλος τῆς πρώτης φιάλης, να πάρετε και δεύτεραν κατά την Ίδιαν δο-σιν. Μ' ένα θαμβάκι τὸ θράδου προτομὴ κομμηθῇ να περνάτε χα-ρί ευτυχία τὸ πρόσωπό σας με την εξῆς λοσιόν:

Μπιμποράν ντὲ σοῖντ 2,50 γραμ. Γλυκερίνη 0,50 γραμ., "Υ-ντρολάτ ντὲ φλέρ ντ' ὀράνς 310 γραμ.

Πρὸ δέ τῆς πούδρας να χρησι-μοποιήτε την εξῆς λοσιόν:

"Ω ντὲ φλέρ ντ' ὀράνς 125 γραμ. Βάμμα δειζόνης 10 γραμ. Γλυκερίνη 5 γραμ.

Δις τῆς έβδομάδος να άλείφετε τὸ πρόσωπό σας με αὐγόν. Την μεν μίαν φορά με άσπραδι, την δέ άλλη με κόκκο. Μετά 10 λε-πτά, να αφαιρῇτε τὸ αὐγόν με ἄ-φθονο χλιαρὸ νερό. Να μὴ χρησι-μοποιήτε σαποῦν.

Δ α ν ά η Α . — Διὰ τῆς με-θόδου των θραχέων κυμάτων που έφαρμοζῶ, ή καταστροφή των τριχῶν είνε ριζική, άνάδυνος και άνευ παραμονῆς και τῆς ελαχι-στος οὐλῆς. "Αλλως τε, πολὺ εὐ-χαριστως μπορεῖτε να περάσετε γιά μίαν δωρεάν δοκιμή άφαρέ-σεως μερικῶν τριχῶν. Διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς δεν έγκαταλείπον-ται κοκκοῦδια ή αἰματηρά στί-γματα στὸ πρόσωπό, ούτε πρέ-πει, ὡπως με τῆς παλαιῆς μεθό-δου, να κλιφῇτε στὸ σπῆτι κατά τὸ μακρόν διάστημα τῆς θεραπείας.

Κ ό κ κ ι ν η Παπαροῦ. — Πρέπει να δῶ προηγούμενὰς τὸ τρίγωνο τοῦ άνω χείλους σας γιά να σας πῶ θετικά γιά τόν χρόνον που ά-παιτεῖται γιά την ριζική έξαφάνι-σιν τοῦ δια τῆς μεθόδου που έφαρ-μόζω των θραχέων κυμάτων. Σε-ράστε από τὸ λατερίον μου, Σά-λωνος 40 και θα σας εξουσιοθε-τώ. Να μοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας, γιά να μὴν ὀποληθῇτε στην πληρωμή έπισκέψεως.

Μ α ρ ι ά ν α "Ενταῦθα. — Πε-ρί παρασάρκας και τῆς θεραπεί-ας της θα γράψω έκτενῶς σέ προσεχῇ άρθρο μου. "Η θεραπεία της έχει παρασησθῇ από τὸν πε-ρισσότερο κόσμο, όστις την έχει μετατρέψει σέ αὐστηρή νηστεία. "Αν άκολουθῆσετε την διαιτητική που σας γράφω παρακάτω, θα άδυνάστετε 3 — 5 κιλά μέσα σέ 3 ήμνες. "Η άπότομη άπείναυσιν έχει και έπακόλουθα γιά την άν-θρωπότητα και ζωτικότητα τῆς έ-πιδερμίδος. Πότε δεν πρέπει να έχεχνῶν αὐτὸ οί γυναίκες. Λοι-πόν, άποφύγετε τελείως τὰ άμυ-λόδια και γενικὰ τὰ ολιονευρω-τάδια. Μετριάστε την ζάχαρη και έν γένει τὰ γλυκίσματα, ὡς και τὸ ψωμί. Προτιμᾶτε τὰ χορ-εα όποιοδήποτε μαγειρεμένα και τὸ κρέας ψητὸ ή τῆς σάκρας ὡς και τὰ φρούτα. "Ιδιαίτέρως δέ άποφύγετε κατά τὸ δυνατόν τὰ αλμυρά, τὸ αλάτι και έν γένει τὰ μπαχαρικά. "Απαξ τῆς έβδο-μέδος έφαρμόσατε την λευκή ή-μέσας, κατά την όποιαν να περ-νάτε με 2 όκ. γάλα, 3 — 4 πορ-τοκάλια, 2 γισούρια και 2 φε-τούλλες ψ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ

Όρια κρατών ——— Ποταμοί ——— Σιδηρ. γραμμαι

